2-3 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

ІНДЕКС 74283

Актовий зал:

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

Прощання з героєм:

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Володимир Гнатюк:

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

Наталя Могилевська:

ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ СТАВЛЮСЯ НЕГАТИВНО

Прем'єра рубрики:

ЕРОТИЧНІ ВЕЧОРНИЦІ

Клуб мандрівників:

СПЕРМА ГІТЛЕРА

Періодика

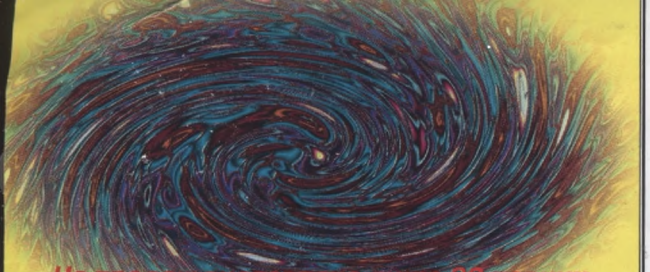

На продаж виставлено лише 20 повних п'ятирічних комплектів журналу «ЛЕЛЬ»!

20! ЛЕЛЬ

БАЖАЄТЕ ВСТИГНУТИ — ДЗВОНІТЬ НЕГАЙНО! **211-02-68.**

Ціна одного комплекту — 520 гривень.

Оплата приймається після редакційного підтвердження про наявність колекційних комплектів

Р/р 1468889 в Шевченківському відділенні ПІБ України м. Києва, МФО 322216, ЗКПО 21652557. Фірма «Деркул». Колекційний комплект «Леля».

Письмові заявки надсилайте за адресою: 254119, Київ, вул. Дегтярівська, 38-44. Журнал «Лель».

ПОСПІШАЙТЕ – ВАС МОЖУТЬ ВИПЕРЕДИТИ!

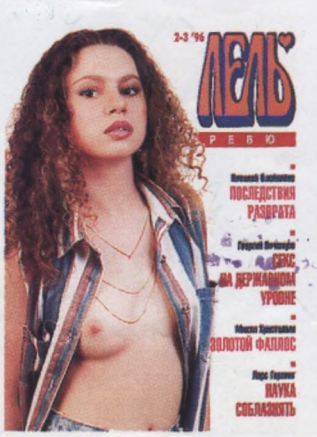

КОНТРОЛЬНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

Центральна бібліотека Вежа

ДОРОГІ ДРУЗІ!

25 червня виповнилося п'ять років з дня виходу першого номера журналу «Лель».

Шлях до цього ювілею не був ані легким, ані простим. І ми не відзначатимемо його бучним святом та феєрверками. Хоча порадіти є з чого.

Упродовж п'яти літ побачили світ 32 номери «Леля» і 18 — «Леля-ревю», його молодшого побратима.

Відмовившись від скандальної сенсаційності як принципу існування, журнал досить швидко став фактом національної культури, її надбанням.

У «Леля» на сьогодні є цілком стабільна читацька аудиторія.

Він постійно перебуває у полі зору громадськості, яка ревно слідкує за його розвитком і оберігає від зросійщення, до якого настійливо підштовхує ринок. «Лелеві» було присвячено чимало газетних статей, радіо- і телевізійних передач.

«Лель» — ровесник української незалежності й одне з її наочних свідчень.

Редакція журналу щиро дорожить репутацією поважного, в чомусь навіть академічного видання, яке, разом з тим, доступне найширшим верствам населення. Ми прагнемо знайомити читачів з одним із найпотужніших пластів світової культури — еротичною і любовною прозою, поезією, живописом, скульптурою, а також із кращими зразками популярної літератури з питань сексології. Ми намагаємось працювати так, аби «сексуальна революція» в Україні відбувалася, по-перше, мирним шляхом — без надмірностей і насильства, і, по-друге, була по суті своїй радше не революцією, а поступовим процесом піднесення загального культурного рівня.

Роботу ми взяли на себе складну. Аналогів їй в Україні немає. Тим часом «Лель» видається без будь-яких пільг і дотацій. На його підтримку не виділяє коштів жодна економічна чи банківська структура. За долю журналу відповідає лише його редакція — невеличкий творчий колектив. А це означає, що ми цілковито залежимо від того, скільки людей передплатять «Лель», скільки куплять його у торговельній мережі, чи вчасно буде перераховано кошти за реалізовані примірники. А що всі ці процеси дуже нестабільні, то «Лель» нерідко виходить із запізненням, окремі його номери ми змушені здвоювати. Це дуже прикро і для нас, і для читачів.

І все ж таки п'ятиріччя «Леля» — це свято. Наша спільна перемога. Тож з ювілеєм вас, дорогі друзі!

Залишайтеся з «Лелем»!

СЕРГІЙ ЧИРКОВ,
головний редактор журналів
«Лель» і «Лель-ревю»

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

МУХА

Образок

— НЕ СПОКУШАЙ мене, парубче, на гріх. Я дівчина скромна, — міцно обнімала, пругко хилила хлопця на канапу Анжела, і губами шукала його губ, і ще шепотіла щось нерозбірливе.

— Та я ж... — випручувався юнак.

— Ти, ти! А хто ж іще? Недаром кажуть, тиха вода береги ламає.

Її руки були цупкі, як клешні.

Вона таки дотяглася до його губів, прилипла до них своїми м'ясистими. Він мусив дихати тільки носом.

— Ну, не бався, Анжело, пусти мене. За стіною почують.

— А ти не бешкетуй, то й не почують!

Він випручувався руками, старався встати.

— Бачиш, який ти? Таки почують, і покотиться поговір, а я дівчина чесна, скромна, ніхто про мене нічого не чув.

— Годі, пусти мене...

— Це ти мене пусти, Трохиме, я ж тебе не чіпаю. Я тиха, як ота муха на шибці, а ти хочеш мене знівечити, ославити на все містечко. Заманув сюди, прип'яв мене тут. — Навмисне говорила голосно, щоб чули за стіною, в читальному залі.

І Трохим почав в'янути. Розм'якли його руки. Похилився, як деревина під бурею.

А вона вже пругким животом відчула, що в нього щось таки ворухнулось. Полегшено зітхнула і, наче з жалем, проказала:

— Таки домігся свого. Не жалієш ти дівчат, а сам, певне, любиш якусь одну, а над нами тільки глумишся. Отакі ви, сучасні парубки!

Тим часом встигла розстебнути в нього ремінець, звільнила гудзики од петельок, добралась до галаганчика, вхопила його за голівку, що вже не хилилася, а стирчала, мов гриб, який щойно пробився крізь торішнє листя.

— Завжди ти був тихіший води, нижчий трави, а оце... Ніколи, дівчино, не вір парубкові, тікай від нього як від вогню!

— Ну, не треба, Анжело, не треба, не бався... — ще ламаним голосом просився Трохим, та вона вже тиснулася всією собою до нього, як блощиця в щілину.

— Чи я бавлюся, чи я щось роблю?

— Люта ти, дівко!

— Ой-ой-ой, бідний та нещасний котик-воркотик...

Звільнившись од спідниці, голим слизьким тілом передавала хлопцеві свою спеку.

Часто задихав і Трохим, уже не пручався, не просився, і галаганчик мав свою роботу.

За стіною сумирно гомоніли якісь люди, а тут надсадно дихала тиша.

— Таки домігся свого... — невдовзі грайливо проказала Анжела. — От і вір тепер хлопцям! ♥

АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото: © Ігор Матвієнко

СПОВІДЬ

ЧАРІВНА СИЛА МИСТЕЦТВА

ЗДАВАЛОСЬ, ніщо не могло затьмарити наших стосунків. Його сексуальний досвід і передбачливість задовольняли мою юну уяву про сучасних життєздатних чоловіків. Його майстерня сліпила очі білим гіпсом скульптур. Наші інтимні стосунки у товаристві білих богів посилювали почуття нашої сексуальної сумісності. «Боги», мабуть, нам заздрили, і я була горда з того.

Але мармуровий Давид неперевершеного Мікеланджело, копія якого з'явилася тут ненадовго, привернув мою увагу. Я не могла відвести очей від бездоганних пропорцій його тіла. Ідеал тілесної краси не соромився сторонніх відвертих поглядів. Я розглядала його міцні широкі плечі, натруджені руки, його фалос. Великі, чимось невдоволені очі. Врівноважена постать, яка тамує душевні хвилювання.

Я провела рукою по його прохолодній спині. Моя розчулена уява малює пристрасні любощі юнака з жінками епохи Відродження. Хм... Я починаю ревнувати?

На порозі я опинилась в обіймах знайомих рук. Задуха. Наче перед грозою. «Хочу покинути майстерню». Свіжість ночі огорнула моє неспокійне тіло. Мені тривожно. Хочу побути одна. Хитрую, щоб розпрощатися з другом. Зупинилась біля під'їзду. Ні. Я не можу бути одна. Намацуючи в кишені ключ від майстерні, повертаюсь до Давида.

Естетичне почуття переростає у духовний комфорт. За хвилину моя сукня лежала біля постаменту. Мені хотілось відчути те, що відчував оголений мармуровий юнак. Я обійшла статую, затримала руку на його животі. Що це? Він мені здався теплим. Еротична уява. Я збуджена.

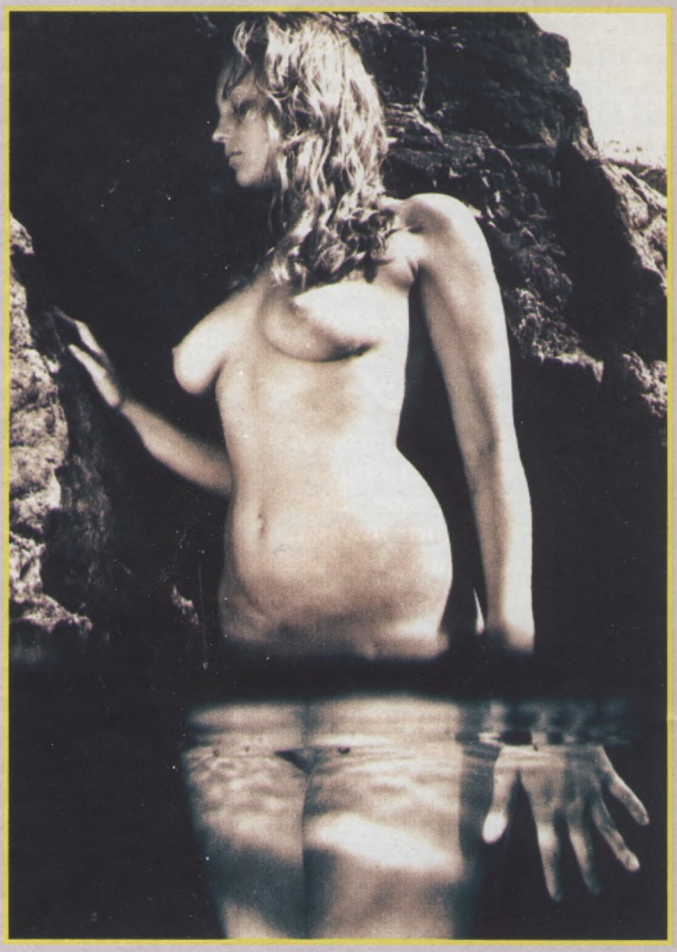

АКТовий ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ

МОЯ КНИГА є настановами для бажаючих вдосконалювати своє любовне мистецтво. В ній розповідається, яким чином еротична техніка, різноманітні вправи, дієта, психологічна підготовка здатні допомогти поліпшити ваше інтимне життя, привнести в нього ще більше радості й насолоди. Я писав її, виходячи з власного досвіду чоловіка і коханця, досвіду десятирічної роботи редактором провідних сексжурналів світу — таких, як «Форум», «Пентхаус», «Мейфер» і шведського порножурналу «Прайвіт», та порад і консультацій психіатрів, сексологів, соціологів і навіть повій.

Що ж це таке — ідеальна коханка? Чи існує вона у природі?

Я вважаю ідеальною коханкою жінку, яка завжди залишається собою, позбавлена забобонів, яка завжди віддає більше, ніж одержує.

Такі жінки, безумовно, є, але це дуже рідкісне явище. Рідкісне, тому що молодим дівчатам нізвідки дізнатися, чого, врешті-решт, чоловіки від них очікують. Так, вони малоосвічені в питаннях сексу. Вони знають про менструацію і протизаплідні засоби, уявляють, що значить бути хорошою матір'ю. Що ж до чоловіків, то їх хіба що попереджають про те, що ті одного разу можуть захотіти від дівчини більшого, ніж невинні поцілунки.

Більшість дівчат починають статеве життя і виходять заміж з досить туманним уявленням про те, що вони вміють у сексі, що він може їм дати і як ним краще займатися. Їм зовсім невідомо, яким чином сексуальне життя поєднується з соціальним оточенням.

Я знав тридцятирічних жінок — всебічно освічених, — які вважали, що не можна завагітніти після першого любовного акту, ніколи не чули про оральний секс і не мали жодного уявлення, яким чином функціонують їхні статеві органи, не кажучи вже про статеве знаряддя чоловіків.

І навіть ті з них, кого навчило життя, почуваються досить невпевнено і не знають, що робити, опинившись у ліжку із справжнім чоловіком.

Ви, приміром, упевнені, що знаєте, як привести чоловічий орган у стан найбільшого збудження?

Знаєте, як слід робити фелацію?

Що слід робити, якщо вам не вдається утримати його ерекцію, хоча це відбувається не з вашої вини?

Чи зумієте ви допомогти йому задовольнити вас і довести до оргазму, якого ви дуже прагнете?

Ви знаєте, які еротичні ігри його найбільше збуджують, а які — охолоджують?

Ви знаєте, що слід сказати, коли все закінчиться?

Не сумуйте, якщо не можете відповісти на всі ці запитання, — як не дивно, але мало хто з жінок це зробить. Про все це у них досить віддалене уявлення — вони спробують щось відповісти, але потім починають вагатися, замислюються і, врешті-решт, зізнаються, що не впевнені...

Але ж кожна жінка має величезний потенціал для насолоди у ліжку. Фактично — така вже її природа — вона здатна діставати від сексу більше задоволення, ніж чоловік. Ще довго після того, як прутень ослабне, жінка може продовжувати акт, діставати задоволення і досягати екстазу.

У вас є все, аби насолоджуватися. Ви маєте право на це. Опановуючи мистецтво ідеальної коханки, ви навчитеся використовувати свої можливості, що зовсім не

Фото: Валерій Анзилов

Кров вирує в тілі. Мушу відпочити. Мистецтво збуджує фантазію. Хочу йти, але щось утримує мене. Я обертаюсь. Очі. Його живі очі. Збудження змінив страх. Щось упало до моїх ніг. Я відчуваю його надто міцні руки, тепло його тіла. На мить я забула, що це мармур. Я його сприймаю як чоловіка. Я не проти мати з ним інтимну пригоду. Але не можу подолати страху. Не перед статуєю, а перед чоловічою сексуальною силою. Дивне відчуття: бажати чоловіка і разом з тим боятися його. А може, не варто опиратись? Іноді справа не в тому, що ти не бажаєш, а в тому, з якою грубістю домагаються твоєї взаємності. Грайливо хочу вивільнитися з обіймів. Він не розуміє. В якусь мить я ладна скоритись, але його владні руки виводять мене із забуття. Я хочу ніжності. Хочу спровокувати його до поцілунку. Не вдається. Він ніколи не впивався сексуальною насолодою. Для нього існувала тільки природна потреба. Моя свідомість боролась із чуттєвістю. Ми впали біля ліжка. Моє тіло вигиналось, бажаючи звільнитися від його настійливості. Але мій опір лише розпалював бажання. Не хочеться здаватись. Мої руки притиснуті до підлоги. Наші переплетені ноги не дають мені змоги вислизнути. Крізь пронизливу хвилю болю я відчула його плоть. Напружене тіло ковзало по холодній підлозі. Його збуджене дихання і мій глухий стогін заповнили кімнату. Він надто грубий, через те мені важко зосередитись. Раптом рятівна приємна хвиля виштовхнула мене на поверхню. Крізь пронизливий біль прийшло задоволення. Сльози переповнили очі. Я не пам'ятаю, як усе скінчилось.

...Бачу освітлену майстерню. На постаменті — мармуровий Давид. Без сумніву, мистецтво збагачує духовно, і Мікеланджело зауважував: «Тільки необачні, нерозумні судження зв'язують красу з почуттям». Він, напевно, помилявся.

ТЕТЯНА,
м.Київ

загрожує перетворенням на сексуальну рабиню чоловіка. Насправді, чим активнішою і вимогливішою ви будете, тим краще він до вас ставитиметься. Ви станете його єдиною жінкою — і ніким іншим.

Чи добрі ви у ліжку?

Після заняття сексом, лежачи у ліжку під громоподібне хропіння партнера, чи замислювалися ви над сакраментальним запитанням: а чи задоволений він вами як коханкою?

Чи не спадало вам на думку, що він, можливо, давно втратив до вас інтерес і тепер секс для нього перетворився на звичку?

Чи збуджуєте ви його? Чи займаєтесь з ним любовними іграми? А може, він здебільшого залазить на вас і починає працювати, поки ви не досягнете слабкого оргазму, а потім відвалюється і засинає?

Коли ви востаннє займалися з ним чимось незвичайним, шокуючим або навіть, певною мірою, непристойним?

І ви насправді добрі у ліжку?

Найгірше, що жінкам буває важко зрозуміти, що ж насправді вкладає чоловік у поняття «добра у ліжку». Бо в них менше можливостей дістати хорошу сексуальну освіту.

В жіночих журналах друкуються доволі відверті статті про секс і сексуальну поведінку, але не часто — пояснення, як це робити.

Отже, щоб визначити, які ви у ліжку, вам необхідно насамперед позбавитися багатьох комплексів. Окрім того, майте на увазі, що ваш коханий може і не зізнатися, що ви його розчаровуєте.

Розповідає Емма, 26-річна домашня господарка, яка нещодавно розлучилася зі своїм чоловіком Джимі, 30-річним бухгалтером:

«Я завжди думала, що у нас нормальне статеве життя. Коли я вийшла за Джимі, я вже переспала з двома іншими чоловіками, але знала зовсім небагато про секс і, чесно кажучи, навіть добре не роздивилася чоловічий «інструмент». Фактично Джимі навчив мене всього, що я знаю, ось чому в тому, що трапилося, я вважаю винним переважно його.

Зазвичай ми кохалися двічі або тричі на тиждень чи коли йому хотілося. Зрозуміло, що після чотирьох років подружнього життя секс не збуджував нас так, як на початку, проте не думаю, що тут щось було негаразд. Починав Джимі з того, що збуджував мене, потім ми кохалися, він доводив мене до оргазму, як належить.

Коли я дізналася, що у нього зв'язок з секретаркою, я була ошелешена...

Врешті-решт він сказав, що я його більше не приваблюю фігурою і він вважає мене нудною в ліжку. Я казала, що навчуся, зроблю що-небудь, та він відповів, що вже запізно. Я так і не дізналась, що зі мною негаразд, і тепер боюсь мати зв'язок з іншими чоловіками: раптом усе буде погано, адже я негарна у ліжку».

Головна помилка Емми в тому, що вона вирішила: якщо Джимі вважає її непривабливою і нудною в ліжку, то воно так і є. З розповіді видно, що він і сам не був надто полум'яним коханцем, і значна частка вини саме на ньому. В той же час Емма дозволила інтимним стосункам перетворитися на звичайну повсякденну справу і всю ініціативу в ліжку переклала на чоловіка. Але ж це не значить, що не можна було виправити помилку. Емма готова була вчитися і якби вчасно зрозуміла, що відбувається, ніколи б не втратила чоловіка.

ГРЕХЕМ МАСТЕРТОН

(Далі буде)

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ЯКА ВИ ЖІНКА?

ПЕРЕД ТИМ, як приступити до вивчення тонкощів еротичного мистецтва, варто визначити, наскільки ви вправні (чи невправні) у сексі, ваше ставлення до нього та до занять ним. Ось чому я склав лист опитування, відповідь на який допоможе скласти ваш сексуальний портрет, озброївши вас знаннями про те, що ви вмієте робити, що ні і чого слід навчитися.

Важливо, щоб ви відповідали на ці запитання швидко, не роздумуючи і гранично відверто. Допускається лише два варіанти відповідей: «ТАК» або «НІ».

1. Мене завжди лякає перспектива лягати у ліжко з новим коханцем?

2. Я люблю пеніс свого чоловіка?

3. Я завжди одержую задоволення від злягання?

4. Під час любощів я переживаю сильні романтичні почуття?

5. Я задоволена власним тілом?

6. Я інколи боюсь, що пеніс коханого не вміститься у моїй вагіні?

7. Мені подобається виявляти ініціативу в ліжку?

8. Інколи мені хочеться, щоб мій коханий був більш винахідливим?

9. Я одержую задоволення, беручи його прутня до рота?

10. Мені б хотілося мати пишніші груди?

11. Досить часто я не досягаю оргазму?

12. Я цілком переконана, що знаю всі найчутливіші зони свого коханого?

13. Я можу проковтнути його сперму?

14. Мені подобається уявляти, що мене беруть силоміць?

15. У мене витончена сексуальна фантазія?

16. Інколи мені здається, що без мужчини я б збожеволіла?

17. Якщо мій коханий зробить спробу оволодіти мною через анус, я чинитиму опір?

18. Я вважаю, що чоловік під час злягання перетворюється на тварину?

19. Мені подобається, коли мій коханий уважно розглядає мою вульву?

20. Я відчуваю насолоду, коли коханий цілує мою вульву?

21. Мені б хотілося зайнятися коханням на очах у всіх?

22. Я люблю, щоб у сексі домінував чоловік?

23. Мені б хотілося кохатися одночасно з двома чоловіками?

24. Я зберігаю вірність своєму коханому?

Поставте собі один бал за кожну з відповідей, якщо ви відповіли на 1 запитання — «ні», 2—5 — «так», 6 — «ні», 7—10 — «так», 11—13 — «ні», 14—16 — «так», 17—19 — «ні», 20—

Рене Маргітт. НАСИЛЬСТВО. 1934. Полотно, олія

СЕКСОНЧИК

М'ЯКЕ, НАЧЕ ПУХ

САМЕ ТАКИМ буде ваше обличчя, якщо після пробудження користуватиметеся кремом, рецепт якого запропонував 1910 року журнал «Жіночий світ»:

— змішайте у рівних частинах бобове борошно і свіжі молочні вершки, суміш яких треба збити з такою ж кількістю молока.

РОЗДЯГАЛЬНЯ

КОРИСНА ДРІБНИЧКА

«DEN», «dtex» — ви, напевне, звертали увагу на такі написи на упаковках, в яких продаються імпортні колготки. Варто запам'ятати, що вони, а також цифри, що стоять поряд, вказують на товщину прядива, з якого вироблені колготки.

Denier (den) та decitex (dtex) — загальноприйняті одиниці виміру цієї товщини. 5—10 den — дуже тонкі колготки, 15—20 — середні, 30—80 — цупкі чи дуже цупкі, приміром, з бавовною.

21 — «так», 22 — «ні», 23 — «так», 24 — «ні».

Середня кількість балів (10—15) говорить про те, що ви нормально сексуально орієнтована жінка, яка бажає вдосконалити власну еротичну техніку і вміння.

Більш висока кількість балів свідчить, що ви надзвичайно сексуальні, але незадоволені тим, що маєте нині. Ви готові піти на все, аби розширити свій сексуальний досвід. Ваш погляд на роль жінки у статевому коханні відзначається свободою і незалежністю. Ви бажаєте випробувати все і почуваєтеся нещасливою, бо позбавлені такої можливості. Ви достатньо вправні в ліжку, але могли б бути ще кращою.

Але ви не дуже засмучуйтеся, якщо наберете балів менше десяти. Це може означати і те, що ви вже цілком задоволені вашим сексуальним життям, — а якщо це так, слід лише радіти.

СУФЛЕРСЬКА БУДКА

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ

НА ДУМКУ чоловіків, сексуальності жінці надають:

— чуттєві губи — так вважають 83% опитаних;
— повні груди — 80%;
— довгі ноги — 77%;
— тонка талія — 73%;
— великі очі — 71%;
— округлість стегон — 64%;
— спортивна статура — 53%;
— мигдалеподібний розріз очей — 51%;
— густе волосся — 49%;
— плечі з розвиненими м'язами — 43%;
— маленькі груди — 37%;
— великі пипки на грудях — 33%.

Якщо маєте бодай одну із зазначених рис — ви сексуально приваблива жінка, якщо ні — все одно на світі знайдеться немало чоловіків, для котрих найсексуальнішою здаватиметеся саме ви. Будьте певні!

Художник: Руслан Агирба

Рене Маргітт. ФІЛОСОФІЯ БУДУАРА. 1947. Полотно, олія

ПЕНіс-КЛУБ

ВОЛОДИМИР ПРУТ

ПОРШЕНЬ ВІЧНОСТІ

Стояли ми удвох з тобою,
І ТРЕТІЙ поміж нас стояв.
Отак стовбичили юрбою,
Аж доки ТРЕТІЙ той не впав.

Я так хотів ЙОГО підняти
(Та й ти цього хотіла теж).
Забігли ми тоді до хати.
Сказала ти:
— Спочинь, полеж!

Полежав я удвох з тобою.
І диво: ТОЙ підвівсь, еге ж!
Не знає, клятий, супокою,
Не знає сну, не віда меж!

Щаблями розкоші мчимо ми,
І ТОЙ веде нас у світи.
І тут лунають хмароломи,
Їх чуємо лиш я і ти.

То хто ж ВІН, хитрий
харцизяка:
Пірнає, виринає вмить,
Пускає то сльозу, собака,
То в лихоманці знай
тремтить?

Закони фізики складнющі,
Та ТРЕТІЙ їх не визнає.
Мов хижий вовк у темній
пущі,
ВІН раду сам собі дає.

Це потім парову машину
Придумав той дивак Уатт.
А ТРЕТІЙ працював до згину —
На сотні тисяч кіловатт.

До оксамитової штольні
Спускавсь, сміливець,
підіймавсь...
Мов у вулкановій безодні
Кахикав стиха і кохавсь.

Чому ж життя несправедливо
У соромітники давно
ЙОГО занести повеліло,
Немов зловмисника, лайно?

Усе, що бачите навколо,
Що сяє і життям буя,
Давно б до біса охололо,
Якби ЙОГО не пестив я.

От глянь-но: ворухнувсь,
валило,
Розчервонівсь, мов диво-мак!
(Бо вздрів вкотре своє
мірило!)
І враз підскочив, як козак!

СПОВІДЬ ВІКТОРА Х

Розділ VIII*

ОСТАННЯ ПРІРВА

СЕКСУАЛЬНИЙ інстинкт, примусово посаджений на голодний пайок, ніколи не загострюється. Як це не дивно, він, навпаки, поступово вгамовується, ніби завмирає. Усе, що я вичитав з медичної літератури, сформувало в мені переконання, що вимушене повне утримання від статевого життя загрожує моєму здоров'ю щонайгіршими наслідками, а тут нічого такого не помічалося, ще й навпаки — я нібито почав себе почувати у фізичному відношенні краще. Щось подібне відбувалося і з моїми розумовими здібностями, з'явився якийсь інтерес до мистецтва, звідкись взялося бажання вчитися... Дива! Не без того, щоб якась прочитана книжка, чи то побачена в галереї картина, а чи миготіння голих стегон на сцені в балеті не пробуджували в мені демонів спокуси знову. Але, не маючи собі поживи, вони мусили, побушувавши, поступово влягатися, полишаючи мою грішну плоть у супокої. Я все ще стійко цурався онанізму, хоча нічні полюції навідували мене досить часто, даруючи жадане полегшення і втіху. Зате вдень я мав досить часу і енергії, щоб зацікавитися технікою, зокрема, практичним застосуванням електрики, вчащати на публічні лекції, відвідувати гуртки і курси.

Десь після року мого перебування в Мілані в одному з листів батько повідомив, що його брат збанкрутував, втратив свої підприємства, так що нашим планам не судилося здійснитись. Я відписав батькові, що все одно залишаюся в Італії, бо хочу вивчитись на інженера, — і з головою поринув у студії. У двадцять сім років я одержав диплом інженера. Велика електротехнічна фірма зарахувала мене у свій штат на добре оплачувану посаду, і я не бачив ніяких розумних причин для повернення на батьківщину. Батько? Так він сам міг коли завгодно приїздити у Мілан і час від часу зустрічатися тут зі мною.

Я жив у повній тілесній чистоті цілих дванадцять років, з двадцяти до тридцяти двох. Спочатку вимушене утримання дошкуляло мені, але з часом я звик і викинув усіх жінок з голови. Від цього життя не здалося мені біднішим. Я здобув цікавий фах, стежив за літературою, мав з ким поговорити на будь-яку тему, оскільки освічених, інтелігентних людей в Мілані не бракувало. І здоров'я тепер мене менше турбувало, хоча я все ще не міг похвалитися станом своїх легенів і був таким само худим, та принаймні загроза туберкульозу, на котру вказували лікарі перед від'їздом з Росії, тепер відступила. Мої нічні спермовиверження також потроху вгамувалися: якщо спочатку без них не обходилось жодного тижня, то згодом зійшло до двох разів на місяць, а під тридцятий рік усталилася норма раз на три тижні, а коли й раз на місяць. Вони приходили як супровід снів про жіночі статеві органи; снилося, як правило, що я от-от мав оволодіти жінкою, але передчасна еякуляція зводила мій намір нанівець. Рідше траплялися сни про вдале злягання з жінкою, де мимовільна полюція співпадала із завершенням акту; але саме такі сни приносили мені найбільше насолоди. Бувало, що я просинався чомусь, не дочекавшись еякуляції. Тоді я силоміць заплющував очі і намагався повернути себе назад у той сон, щоб продовжити еротичне видіння, але це не завжди вдавалося. У таких випадках я мусив мати полюції наступної ночі, і вони завжди супроводжувались еротичними сновидіннями. Досить було начитатися перед сном чого-небудь порнографічного чи наближеного до нього, щоб порушити цей природний графік і мати полюції частіше, ніж звичайно. Всупереч тому, що пишуть медичні авторитети, мій досвід переконує, що чим частіше вдовольняти свій статевий інстинкт, тим більше зростають його вимоги. І навпаки — він поступово вгамовується і завмирає зовсім, коли не звертати уваги на його домагання. Це відкриття спочатку здивувало мене самого, але з часом я достеменно переконався, що так воно і є. Воно — як гроші: чим більше їх є, тим більше хочеться ще і ще. Чим частіше задовольняти свою природну потребу у фізичному контакті з жінкою, тим гостріше бажається мати його ще, аж до неприродної межі. Мої спілкування з революціонеровою нареченою Надею могли б служити найкращим доказом. Чим частішими і пристраснішими були наші безтямні ночі, тим гострішим і вимогливішим пожаданням спалахував я у короткі проміжки між ними і тим важче мені ставало наситити свою хіть. Розпалена уява вже не вдовольнялася ординарним зляганням, і тоді доводилося вишукувати усілякі витончення і збочення. І це не тільки в мене. Ніхто з чоловіків, з якими я мав нагоду поговорити на цю тему, не був винятком із загального правила.

Так само з власного досвіду знаю, що найпершою і найважчою перешкодою на шляху до свідомого утримування від сексу є розвинутість і активність уяви. Коли задурити її,

* Закінчення. Початок див.: «Лель» №№ 1-6 за 1996 р., №1 за 1997 р.

Фото: Сергій Сергєєв

Є ТАКИЙ «КУБОЧОК»!

Шановна Редакціє!
З почуттям, що його зрозуміти по-справжньому зможе хіба що такий самий, як я, аматор і збирач усіляких старожитностей, кваплюся сповістити вас і читачів ваших, що одне місце еротичної «Сповіді Віктора Х» (або ж Ікса) особливо гостро схвилювало мене і довело до стану, рівнозначного оргазмові, але не тілесному, а духовному, почуттєвому. Йдеться про той спогад з Вікторового раннього дитинства, де він частує сестричок своїх і приймачку низького походження Олю «чайком» з паперового ковпачка-кубочка від сірників. Сучасному читачеві важко навіть уявити собі, що б то таке могло бути, а в мене — є такий «кубочок»! О!
Ви не повірите, як це здорово і почуттєво ні на що не схоже: читати, наприклад, про тридцять Юдиних срібняків і водночас тримати в руці один такий срібний шекель, карбований за імператора Нерона чи там за царя Ірода! Так само діє на почуття будь-яка матеріальна дрібничка, названа у давньому тексті, коли бачиш її на власні очі. Отож — про мій раритет. Це справді цуп-

відвернувши від сексу тою чи іншою приманкою, справитися з фізичним потягом стає набагато легше. Саме тому невинні юнаки приборкують поклики своєї плоті легше за тих, що вже пізнали хоч раз жінку. Ці останні вже мають образ в уяві, надто конкретний і надто владний.

Ніде перший крок не важить так багато, як у статевій активності, котра в людей так щедро насичена елементами діяльності психічної.

Дванадцятиріччя тілесної чистоти (чи, конкретніш, — статевої абстиненції) було найщасливішим або принаймні найменш нещасливим періодом мого життя. Для повного щастя бракувало хіба що одруження, але обов'язково щоб щасливого, а це не так часто людям трапляється. Я був не від того, щоб одружитися. Не так для спокійного, гарантованого від усяких турбот і несподіванок сексу, як для того, щоб дати вихід своїм емоційним запотребуванням. Але ніяк не вдавалося знайти більш-менш підходящу кандидатуру. Аж нарешті, вже розмінявши четвертий десяток, я познайомився з молодою (двадцять сім років) італійкою, котра зуміла сподобатись мені і котрій я також, здається, противним не здавався. Дійшло у нас і до заручин. Лише з матеріальних міркувань ми не змогли відразу створити сім'ю, а далі події потекли у такому нещасливому напрямку, що мої надії на родинне щастя розбилися в друзки.

Анонім. 1885

Фірма послала мене у складі групи інших фахівців до Неаполя вивчити на місці можливість будівництва електростанції на базі використання енергії гірських річок тамтешніх околиць. Я доти ще ні разу не був у Неаполі, місті, в якому, після Мюнхена, Парижа та Берліна, індустрія різноманітних насолод розбудована чи не найкраще в Європі. Як новачка, мене найбільше вразила тут майже відкрита торгівля на ринку «живого товару» маленькими хлопчиками і дівчатками; за чим би ви не зайшли до приватної крамнички — вам обов'язково респектабельний з вигляду купець запропонує наприкінці подивитися ще на дівчинку років дванадцяти, десяти або й восьми. Вуличні торгівці перепиняли перехожих, пропонуючи, крім товару з-під поли, ще й влаштувати інтимну зустріч з хлоп'ятами. Навіть статечні родини цілком забезпечених міщан і дрібних крамарів, конторських службовців, кравців та інших ремісників також приторговували своїми малолітніми донечками. За помірковану ціну у двадцять, тридцять чи сорок франків вам дозволялося поніжитися, погратися з нею. Якщо вам кортіло позбавити її дівочої цноти, це коштувало більше — вже сотні або й тисячі франків, залежно від заможності родини-продавця. За грубі гроші таке задоволення часом можна було дістати і в сім'ях, що здавалися з усіх боків «комільфо». От, скажімо, в театрі ваш зір прикувала до себе красуня-дама, що в повному родинному гроні воссідає в окремій ложі. Перехопивши ваш ласий погляд, випадковий добродій-сусіда у кріслах партеру на вушко повідомляє, за скільки франків ця дама змогла б подарувати себе вам на ніч, і навіть береться влаштувати знайомство з нею. Ці неаполітанці на диво комерційні люди: вони заробляють у будь-який спосіб, котрий не зобов'язує працювати: праця як джерело прибутків їх чомусь не вабить.

Великий театр Сан-Карло мав при собі чималу балетну трупу, що діяла незалежно від оперної. Для своїх вистав з велелюдними масовими сценами, для хореографічних студій і класів вона сконцентрувала довкола себе кілька сотень хлопчиків і дівчаток, перетворившись автоматично на великий публічний дім, бордель.

Уже на другий чи третій день нашого перебування в Неаполі до мене у сквері Святого Карла підшився якийсь панок, в одну душу намовляючи мене подивитися «щось справді цікаве».

— Не бійтеся, я не дурю! — запевняв він. — Я шляхетна людина, io sono galantuomo, я покажу вам таке, чого ви ніде не побачите. Матимете доказ, що в Неаполі ви не марнували часу, буде про що розповісти друзям! Я поведу вас до одних людей — дуже пристойних, una famiglia onestissima, багаті і все як слід; у них є дві маленькі донечки, з якими можна собі побавитися, з голенькими: обнімати, гладити де завгодно, цілувати, тільки не спати, no-no-no, signor! Щоб переспати — треба буде окремо домовлятися з батьками. А дівчатка — як намальовані, одній п'ятнадцять рочків, а другій — усього дванадцять, і ціна не бозна-яка, усього за сорок франків. Що, не хочете?

Ну то гаразд, хай буде тридцять п'ять. Тридцять — їм, а п'ять — мої комісійні. То як?..

Вагання мої і острахи скапітулювали перед чисто туристським інтересом до місцевих звичаєвих цікавосток. Крім того, щось у цьому обіцяному переживанні підштрикнуло мою хтивість, і я, на своє нещастя, дозволив себе спокусити.

Пішли ми з цим паном на квартиру до батьків-комерсантів. На дверях у них красувалась табличка: «Синьйор такий-то, адвокат». Квартира і вмеблювання її свідчили про задовільний, якщо не дуже добрий, матеріальний стан. Атмосфера в сім'ї панувала невимушена, легенька. На переговори вийшла мати сімейства. Вона назвала значно вищу ціну: агент, мовляв, щось переплутав, — і потім покликала дочок. Їхні сяючі личка могли свідчити про що завгодно, крім страху перед чимось незвіданим чи новим для них. Це трохи втішило докірливий голос мого сумління.

Дівчатка наввиривки хвалилися багатством своїх пізнань і розповідали мені чимало цікавого з практики як чоловічого, так і жіночого одностатевого кохання в Неаполі, а останнього вони й самі заживали поміж собою та зі своїми подружками. Як пасивні споглядачки вони були присутні на спеціально влаштовуваних сеансах протиприродних копуляцій: жінки з псом, чоловіка з качкою (котрій він ще й перерізав ножем горло в хвилини екстазу), «пірамідальні» статеві акти за участю багатьох партнерів у різноманітних комбінаціях. Дівчатка вже фотографувалися для непристойних поштівок. Обидві вони мали однаковий смак до сексу, але, як не дивно, менша ще й перевершувала в цьому сестру: оргазми в неї переходили бурхливо, нагадуючи передсмертні корчі, супроводжуючись щедрими виливами секреторної рідини. Вона аж вмирала за непристойними фотографіями, розмовами і порнографічними текстами, а вже власні еротичні обдарування використовувала на повну котушку. Завжди, коли я приходив, її обличчя випромінювало непідробну радість. Зате, пам'ятаю, скільки горя і сліз завдав я їй, коли одного разу, для економії коштів, сказав, що сьогодні займуся самою тільки старшенькою. Понуривши очі в підлогу, вона опустилася в глибокий фотель, усією своєю поставою символізуючи глибокий смуток і відчай, а коли я, закінчивши свою справу, виходив із спальні, вона все ще сиділа у фотелі, з обличчям, перекошеним від досади, і аж трусилася зі злості. Зате наступного разу, коли я вирішив запросити тільки її саму, дівчинка не чула ніг під собою з радощів, аж затанцювала, небога!

Якось вона призналася:

— Коли при мені заходить розмова про мужчин, я не можу витерпіти; я біжу на кухню...

— Чому? — здивувався я.

— Як чому? Щоб заспокоїти себе... Пальчиком...

Оце так запізнався я з гріхом, котрому судилося стати моїм прокляттям.

Моє затруєння еротикою поглиблювалося з дня на день. Невдовзі я надибав ще кілька «добропорядних» сімей, у яких надавалися для розваг клієнтам дівчатка десяти, одинадцяти, дванадцяти і тринадцяти років, так само «незаймані», як і перші мої дві, і так само спроможні для першого знайомства запропонувати «фігуру 69» — у них була багата і барвиста термінологія, якраз до пари багатому і різноманітному арсеналові утіх. Від них я наслухався вдосталь про їхні гомосексуальні пристрасті, про еротичні сцени, наочними свідками яких їм траплялося бути, і т. ін. Але жодного разу я не мав нормального статевого акту з жодною з них.

Були там і цілком дорослі дівиці-відданиці з «порядних родин», котрих матері — напевне, для забезпечення їх кращим посагом — дозволяли клієнтам роздивлятись за плату голими. Повна свобода гарантувалась тільки рукам, часом допускалося «69», але найчастіше практикувалося тільки рукоблуддя і, як виняток, кунілінгус. Якось мені трапилася одна, що з нею можна було здійснювати сурогат злягання, так званий коїтус між стегна. І за мого перебування в Неаполі, і пізніше ці дівчата усі одна за одною повискакували заміж за службовців, комерсантів, початкуючих лікарів, адвокатів.

Щасливі їхні наречені, переконавшись у «незайманості» своїх обранок, ні про що не здогадувались, либонь, до кінця віку свого, оскільки неаполітанські матерки провадять свій грішний бізнес зі щонайвищою обережністю. Неаполь — закрите місто. Тут ніхто не втручається в чужі справи, особливо в такі, що потребують якоїсь заслони, таємничості. Швидше навпаки, неаполітанці усі пов'язані між собою круговою сув'яззю найзворушливішої солідарності у приховуванні чужих, як і своїх, таємниць і секретів. Ходили чутки про одну домогосподарку, котра тримала цілий гарем дівчат-підлітків. Як у Неаполі з хлопчиками — не скажу, не знаю. Не маючи жодних гомосексуальних схильностей, я не цікавився чоловічою проституцією зовсім.

Дізнався я також — на жаль, надто пізно, щоб встигнути скористатися цією інформацією, — про сім'ю, славну на все місто. Це були сестри Б...ліні, кілька молоденьких (від одинадцяти до дев'ятнадцяти років) сиріт, що успадкували чималий маєток і, користуючись з лібералізму опікунів, жили собі як хотіли. Усі як одна страшенно сексуальні, вони приймали добропорядних чоловіків і витворяли несусвітні речі у пошуках тілесної насолоди з ними. Навіть найменша, одинадцятилітня, і та до того вже розпустилася, що стала фізично

кий паперовий пакетик брудно-сірого кольору, тільки не круглої, як ото склянка чи чарочка, а первісно чотиригранної форми паралелепіпеда. В такі, сказати б, пуделка пакували тоді сірники — дюжини дві-три мало б уміститися, якщо тодішні сірники були не товщі за теперішні, — а зверху накладали таку ж паперову покришечку. І вона теж у мене є, хоча, здається, не париста цьому пакетикові, бо трішечки більша. Друкований напис на пакетику свідчить, що в ньому були сірники ФАБРИКИ Ф.Ф.САВИЧА и К.А.НЕХАЕВС... «-кого» чи «-кой» — можемо тільки здогадуватися, бо закінчення другого прізвища припало на бозна-коли й від чого утворену дірочку в пакетику (отже, «чаю» з нього не пилося). Під цим написом великими літерами стоїть рядочок малими: «Въ г.Новозыбкове». На протилежному, незадрукованому боці внизу, при самісінькому денці, — невеликий, приблизно двосантиметровий квадратик зберігає сліди якогось покриття оранжевого кольору. Очевидно, це була «тертушка», об яку черкали сірником, щоб запалити. Облущилась... Запопав я цей

нездатною дійти до оргазму двічі з одним і тим самим партнером: щоразу їй потрібен був хтось новий, інакше повного задоволення не наставало.

А що ж з моєю нареченою? Мені було соромно за свою поведінку, і, не бажаючи брехати, я писав до неї скупо і стримано, прохолодно. Дівчині це боліло, вона відписувала так само небагатослівно і рідко. Але наша умова про те, що ми одружимось, як тільки я повернуся до Мілана, залишалася чинною.

Протримавшись простим збігом обставин тут, за кордоном, так довго у чистоті, я, завдяки випад-

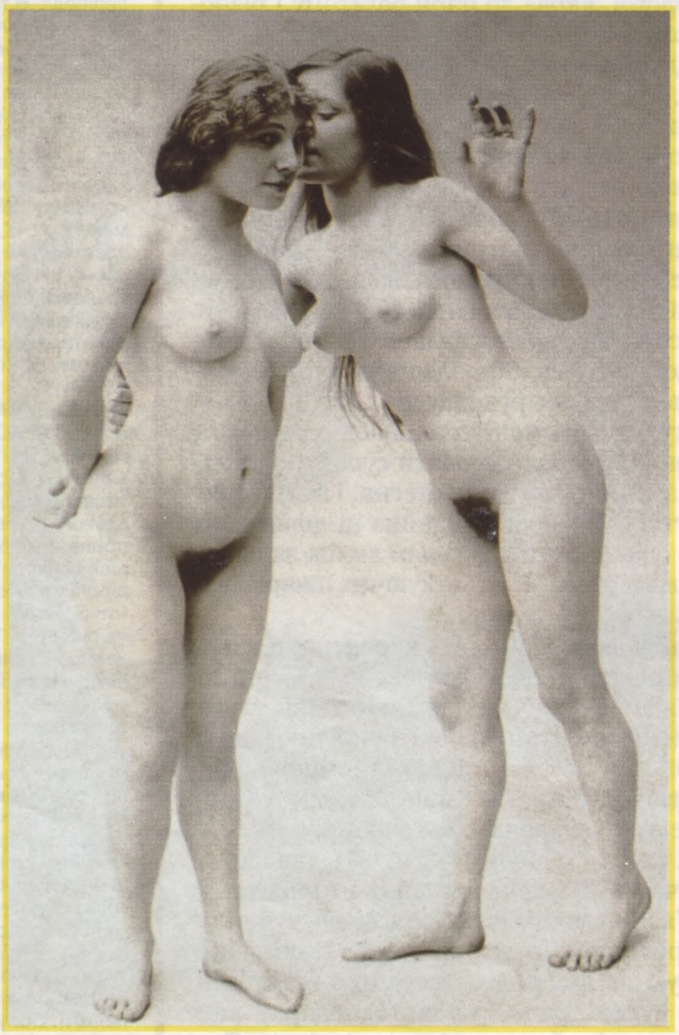

Анонім. 1900

кові, через це прокляте відрядження, зробився (чи, вірніше, знову став) розпусником, та й не просто, а збоченцем, ще й онаністом на додачу. Остання новонадбана звичка забирала усе більшої й більшої влади наді мною. Зміцнювали її на силі мої учащання до дівчаточок, котрі знали, як урізноманітнити цю насолоду в тисячу всіляких способів. Ті тонкощі, котрих вони мене навчили, не кожна й авторам медичних статей відома. Наприклад, доводили мене до ерекції і оргазму з еякуляцією всього-на-всього маніпулюючи ротом коло моїх сосків на грудях. Та дванадцятирічна італійка, що вперше застосувала це зі мною, казала, що сама додумалася до такого, побачивши колись гермафродита і вельми запалившись самою ідеєю гермафродитизму; їй навіть снилося, що вона зробилася сама гермафродиткою, і ці сни супроводжувались у неї бурхливим оргазмом.

Онаніст, мастурбатор... Самі ці слова здавалися мені огидними. Зробившись одним із таких, я, обтяжений цим гріхом, вже й не знав, чи ще маю моральне право на одруження. Однак з прочитаних колись популярних медичних брошур на цю тему я запам'ятав, що найкращими ліками від онанізму може бути унормоване статеве життя. Я вирішив завести собі відповідну партнерку і звільнитися з її допомогою від цієї напасті. Добрі люди познайомили мене з гарненькою танцюристкою з кордебалету театру Сан-Карло. Їй не було ще й двадцяти років. Та після витончених насолод, серед яких розкошував я в Неаполі, звичайне банальне злягання з жінкою здалося мені малоапетитною стравою, якоюсь ніби ні солоною, ні кислою.

Та не минуло й кількох годин після нього, як воно знов виринуло в пам'яті, тепер уже світлішим, приємнішим і солодшим в уяві, ніж навіть було насправді, в реальності. І таке збудження охопило мій організм, що не залишалось нічого іншого, як дати йому розрядку шляхом мастурбації. Подібне повторилося й після другої зустрічі з новою коханкою, і після третьої та четвертої... У розпачі я не знав, що з собою робити.

Та ось одна наша зустріч потішила мене більшою насолодою від злягання, ніж це звичайно бувало, та ще й тим, що після неї мені не довелося «накладати на себе руки». Через два дні ще раз вийшло так само. Я міг дозволити собі тихе зітхання полегкості; адже я, здається, намацав стежку до вилікування, котра могла б привести і до омріяного шлюбу з моєю нареченою. Але лиха доля не дрімала. Від своєї танцюристочки я підчепив добрячу порцію гонококів і захворів на гонорею. Неаполітанські лікарі — хай їх Господь судить! — очевидно, зробили не все, що їм веліло сумління і фаховий обов'язок, бо моя хвороба так і залишилася при мені, лише перейшовши з гострої у хронічну форму. Всі мої мрії про родинне щастя розвіялися на порох. Довелося ще раз перенести вже призначену дату одруження. Довелося попросити відпустку за станом здоров'я (у заяві я вказував бронхіт) і залишитися ще на деякий час у Неаполі.

Наречена не знала, що й думати. Після чергової відстрочки вона написала коротко, що вбачає у моїй поведінці приховане прагнення до розриву; якщо ж її підозри безпідставні, то вона просить дати «категоричну» відповідь і визначити нову, але вже остаточну і невідкладну дату, бо вона, моя наречена, так часто мусивши оголошувати все нові й нові дати, вже робиться завдяки мені посміховиськом в очах знайомих і рідних. Та ба! Як я міг назвати «остаточну і невідкладну» дату, не знаючи, коли моя гонорея зволить зі мною розпрощатися? Отож мені знов довелося писати ухильну відповідь, після чого наречена повідомила, що надає мені повну свободу дій, повертає мої листи і просить мене зробити це саме з її листами до мене, ось і по всьому. Це було ударом, жахливим ударом для мене. Життя зависло на волосинці.

І ось я нарешті повертаюсь до Мілана. На роботі якось пощастило, незважаючи на такий тривалий прогул, усе владнати, хоч і не без труднощів. Саме

«пощастило», бо Неаполь з'їв до нитки всі мої заощадження, і тепер доводилося розпочинати все спочатку на голому місці. І я вже сам став зовсім не той, яким був, від'їжджаючи в Неаполь. А що найгірше — зробився закоренілим онаністом. Десь аж через рік після повернення з Неаполя, коли остаточно зникли будь-які рештки гонококів в аналізах моїх уретральних виділень, я зважився на перші контакти з жінками. Тепер уже я не так страхався венеричної інфекції, навіть презервативів не вживав, вважаючи, що вони знижують насолоду, і обходився іншими застережними заходами (не зовсім достатніми, як виявилося згодом): я вибирав лише таких жінок, про яких з певністю можна сказати: «шльондра, але чиста». Досвід показав, що цей метод справді не дає стовідсоткових гарантій, бо я таки знову підчепив гонорею. Деякий час я оплачував постійну утриманку, але надовго мене не вистачило, і то не в матеріальному, а радше в моральному сенсі: я не витримував більш-менш тривалого спілкування з жінками цього сорту. Тим більше, що відтепер статевий акт уже не цікавив мене як такий — він перестав задовольняти мене сам по собі, а служив лише стимулом для наступної мастурбації. Справжнє статеве збудження наставало лише опісля, коли я на самоті згадував своє останнє злягання з жінкою, відтворюючи кожну найменшу деталь його на екрані пам'яті. Саме через це я старався перебути з жінкою за дня, щоб мати на прийдешню ніч свіжий матеріал для спогадів (оскільки давні, бліді і напівзатерті, втрачали для мене збуджуючу силу). Таким чином коїтус перетворювався для мене на свого роду фетиш, еротичний символ, необхідний для мастурбування: всього-на-всього засіб збудження чи стимулювання уяви, щось на зразок порнографічної картинки чи еротичного читання. Тільки отак, на відстані простору й часу, смакувала мені тепер жінка і володіння її тілом. Чим частіше я з ними сходився, тим частіше мастурбував, і навпаки.

Крім онанізму, нажив я собі ще дві інші пристрасті. Неаполь з його специфічним видом сексуальних послуг пристрастив мене до чару голенького дитячого тіла. Ніщо мене так не хвилювало, як пуп'янок між ніжками дівчинки раннього віку. Відтепер я взяв собі звичку блукати пішки по робітничих передмістях, де серед сміття й помий табунцями шастали бездоглядні діти, в надії вистежити рідкісний момент, коли якась юна Дульсинейка заголиться під час гри чи присяде за кущиком у своїй потребі.

У полюванні за маленькими дівчатками з надією підгледіти які-небудь їхні інтимні ділянки тіла я мав нагоду відкрити для себе чимало нового з побуту дітей нижчих прошарків суспільства. Це дає мені підставу для висновку, що робітничі діти, залишаючись на самоті, вдаються до небезневинних забав частіше, ніж хтось би міг собі подумати. Їм подобається бавитися зі статевими органами своїх однолітків. Раз я спостерігав, як хлопчик п'яти-шести років виконував за всіма правилами кунілінгус своїй ровесниці. Діялося це на березі моря, між човнами, витягнутими на пісок.

Іншою нездоровою пристрастю, набутою мною в Італії на той злощасний період мого життя, було щось схоже на ексгібіціонізм. Моя неапольська подружка-балетниця призналася якось, що для неї найвищою насолодою було підглядати за відвідувачами міських вуличних пісуарів. Слід зазначити, що в італійських містах вони часто так влаштовані, що перехожим зовсім не важко побачити вміст ширінок тих, хто ними користується.

— І з якого віку ти цим займаєшся? — запитав я.

— З дитинства, звичайно, з самого малечку.

Завдяки цій розмові я звернув увагу на те, чого легко міг і не помітити, а саме: що італійські дівчата, проходячи повз пісуар, не можуть стриматися, щоб не зиркнути крадькома на те, що тримає рукою відвідувач (коли він там є, звичайно). Для моєї уяви це виявилося доброю поживою. Відтоді, користуючись, треба чи й не треба, вуличним пісуаром, я завжди розташовувався так, щоб зацікавлені представниці слабкої статі були винагороджені за свою цікавість (з урахуванням особливостей конструкції італійських міських пісуарів це зовсім не важко). Я помітив, що чимало дівчат могло б подякувати мені за таку завбачливість. Літні ж жінки, навпаки, як правило, проходили собі мимо байдуже.

Найазартнішими підглядачками виявилися дівчатка-підлітки, між дванадцятьма і п'ятнадцятьма роками. Я ще помітив, що саме вони, підлітки, найактивніше цікавляться статевими членами самців деяких мавп (особливо бабуїнів) у зоопарках. Декотрі стоятимуть собі біля клітки годинами, не зводячи очей з червоного кінчика, в надії дочекатися й побачити його у всій красі, у повному вимірі. Вертаючись до пісуарів, завважу, що найбільше аматорок підглядання до них вербується з-поміж представниць нижчих верств суспільства. Більша, переконливо переважаюча частина дівчат з вищих класів, ідучи повз пісуар, рішуче відводять очі вбік. А дочки міської голоти, убого вбрані і не завжди повмивані, задивляються на чоловічі цноти з відвертим цинізмом, уповільнюють крок, підштовхують одна одну, оглядаються і з голосним реготом діляться враженнями. Дівчата з робітничих сімей, зодягнені простенько, але пристойно, вибирають слушний момент, зиркають скоса, крадькома, і, лише переконавшись, що ніхто їх не бачить, дозволяють собі надивлятися вволю. Часом вони йдуть для цього на хитрощі. Помітивши краєм ока, що тут є що побачити, вони проходять, не

«скарб» у своє посідання зовсім недавнечко, і то з досить екзотичного джерела. Наприкінці періоду застою тодішній голова Подільської райради Іван Салій безжально розправлявся зі старим Подолом, бо дореволюційний «житлофонд», який і робив з нашого Києва таке ностальгічне архітектурне диво, вигідніше було нищити, аніж зберігати, консервувати, морочитися з реставрацією. Будинки зносили цілими кварталами; робітники-шабашники зривали ломами старезні, висушені роками мостини підлог. А там... Яких тільки реліктових покидьків не наховали для небайдужих старовинні подільські підпілля (маю на увазі підпідлогові проміжки). Сірникових пуделечок, уже «справжніх», дерев'яних — чи, точніше, фанерних, — з наліпленою червоною етикеткою «ПАРОВАЯ ФАБРИКА ШВЕДСКИХЪ СПИЧЕКЪ» (існувала, правдоподібно, з 1888 року в будинку № 26 по Кирилівській вулиці, а власником значився ТОРГОВЫЙ ДОМЪ И.Ф.КУЗНЕЦОВЪ И К°) можна було назбирати безліч. Але це вже пізніший період. На той час наш Віктор Х

уповільнивши кроку, мимо, але раптом круто завертають, ніби згадавши про щось забуте, і протягом цього маневру вже насолоджуються детальнішим розглядом такої ласої приманки. Вони ж завмирають надовго біля вітрини протилежної крамнички, якщо в її шибці віддзеркалюється інтер'єр пісуара, і, вдаючи, що розглядають виставлені товари, надивляються на свій «крам». Я бачив, як зблискують їхні очиці, як бліднуть або, навпаки, рожевіють у них щоки, як розпливаються або тужавіють губи. Особливо гостро реагували вони саме на мій наструнчений, доведе-

Анонім. 1890

ний до ерекції пеніс з оголеною голівкою. Одна, років чотирнадцяти, ледь не впала, ніби спіткнувшись об невидиму перепону. Вирівнявши крок, вона, однак, трохи в'язи собі не скрутила, не маючи сили одірвати погляду. Побачене так вразило її, що вона ледь не зойкнула вголос від здивування. Очі в неї зробилися якісь дикі, ліва долоня мимоволі сіпнулася до грудей, ніби вгамовуючи шалене биття серця.

Коли таке робилося з ними, то зовсім не важко собі уявити, наскільки збуджував цей спорт мене самого. Повернувшись додому, я пригадував собі всі ці відображення емоцій на дитячих личках, і, звісна річ, закінчувалося все це онаністичним актом. Я ніби ставив себе на місце цих дівчаток і старався пережити те, що вони відчували, уздрівши мого члена.

Поголовно всі повії-італійки, з котрими я мав нагоду говорити на цю тему, одностайно погоджувалися, що і їм у дитинстві та ранній молодості чоловіки в процесі сечовиділення були джерелом гострого еротичного задоволення. Одна розповідала, що, вже вісімнадцятирічною, але ще незайманою, вона мала пристрасть підглядати з вікна своєї квартири на другому поверсі статеві члени у відвідувачів чоловічого вуличного пісуара. («Ото щастя було б, Господи, потримати в долонях цю мокреньку рибинку! Що за небесна насолода, мабуть, перебути з чоловіком у ліжку!»)

Усі без винятку жінки, з якими я розмовляв, у дитинстві гостро цікавилися статевим начинням їхніх ровесників-хлопчиків.

Мені й самому не раз доводилося бути свідком такого дитячого інтересу до геніталій протилежної статі.

Раз на курорті в Італії я спостерігав на морі, як літній купальник намилював собі члена, а зграйка маленьких дівчаток від десяти до дванадцяти років зачаїлася неподалік, пильно придивляючись до кожного його руху. Іншим разом, також на морі біля Генуї, бачив хлопчину років п'ятнадцяти-шістнадцяти з наструнченим членом у руці. Я думаю, що він саме займався онанізмом. У цей час років на два-три молодша за нього дівчинка, забувши, що треба дихати, прикипіла до нього поглядом з-поміж кущів, намагаючись якнайкраще роздивитися, що він там має. Помітивши раптом моє наближення, хлопець шубовснув у воду, а дівчинка крутнулась і хутко зникла за крутим поворотом скелястого берега.

А у Флоренції, відвідуючи галерею д'Уфіцці, я загаявся у порожній на ту хвилину Ніобійській залі. Коли це заходить до неї дівча років восьми, судячи з одягу — з нижчих класів, і впевнено крокує до лежачої скульптури Ніобіда. Сторожко озирнувшись і гадаючи, що вона тут сама (бо мене не видно було за статуями), вона заходилася мацати й гладити мармурового члена, а в кінці ще й нахилилася та лизнула його чи поцілувала. Я поворухнувся, вона почула і, не оглядаючись, вискочила із зали.

Усі проститутки, з якими я говорив, признавалися, що брали участь в еротичних пустощах і розвагах з хлопчиками вже з найніжнішого віку. Граючись у лікаря, наприклад, мали можливість, оглядаючи «пацієнта», застромити йому руку в штанці і «обстежити» на дотик його органи. Не кажучи вже про забавки в «тата й маму», котрі заходили в наслідуванні сімейних стосунків дорослих іноді аж надто далеко.

Ось історія однієї римлянки. На восьмому чи дев'ятому році вона пішла зі своїм хлопцем-однолітком у парк Боргезе, де вони знайшли собі надійну схованку з відвертим наміром звершити повний статевий акт; не так, як решта дітей, що тільки труться по зовнішніх перигеніталіях, а по-справжньому, з повним проникненням пеніса в піхву.

— Я хотіла цього, — казала вона, — щоб я вже була ніби жінка.

Але всі їхні старання нічого не дали. У хлопчика ерекція сталася, та все одно він не міг подолати опору плівки.

— Ото наморочилися, Господи Боже ти мій! Пихтіли й трудилися не менш як годину! Ну, хоч нічого у нас тоді і не вийшло, але задоволення мали обоє — море!

А друга, з Мілана, розказувала, що вона досі з приємністю згадує свої «походеньки» (та навіть більш ніж походеньки, бо з «полеженьками») з хлопцями-однолітками між десятим та тринадцятим роками життя. Найбільшої насолоди зазнає вона, згадуючи їхні пеніси, «хоч маленькі, та замашненькі, гарячі, такі гладесенькі на дотик, а тверді, мов залізні».

Завершуючи свою розповідь про підмічені мною особливості й специфічні подробиці з побуту італійських куртизанок, мушу додати ще таке: майже всі вони запевняли мене, що гомосексуальні стосунки подобаються їм більше, аніж злягання з чоловіками. Причому старші свідчать, що ця пошесть серед них особливо поширилася за останні роки. Деякі віддають перевагу тільки малим дівчаткам, дітям, тобто в буквальному сенсі слова займаються педерастією, тільки жіночою.

Мені скоро буде сорок років. Останні вісім чи дев'ять з них я прожив у еротичному запамороченні, як в тумані. Купаючись у тілесних насолодах, я водночас був глибоко нещасною людиною. Я змушений був відмовитися від жінки, котру щиро і чисто покохав, і зректися надії на сімейне щастя. З примхи низки несприятливих випадковостей, тиском обставин я був змушений до пустого, абсурдного способу життя, хоч від природи — тепер я в цьому твердо впевнений — був створений для статечного моногамного шлюбу. З самого малечку я найбільше боявся і вберігався двох нещасть: онанізму і венеричного захворювання. І обидва вони спостигли мене наприкінці життєвого шляху! Далі я став ще й здобиччю низьких і ганебних пристрастей, смішним збоченцем. Мій загальний фізичний стан, як тільки я від'їду від моря, відразу робиться нікудишнім. Нервова система розшарпана і виснажена вкрай: безсонні ночі, а як засну — кошмарні сновидіння, мої нерозлучні супутники. Навіть злягання з жінкою перетворилося в мене у щось не більше, як онаністичний фетиш. Я гидкий сам собі. Ніякої мети в житті у мене немає, я втратив будь-який інтерес до всього пристойного, людяного. Роботу свою я роблю, аби робити, і з кожним днем мені стає все важче зосередитись на ній хоча б достатньою мірою. Те, з чим я справлявся раніше між іншим, за іграшку, — тепер коштує мені майже неймовірних зусиль. Майбутнє, що лежить переді мною, оповивається все густішим та густішим мороком.

Батько помер чотири роки тому, через рік після нашої спільної мандрівки до Англії. Там його до глибини душі розчарувало теперішнє англійське повальне захоплення спортом і поправіння англійських так званих «радикалів». Після його смерті мені не лишилось ніякої спадщини: вся належна йому власність захрясла в іпотечних банках і пішла на дно під тягарем «другої закладної». Усе, що він заробляв, він сам і проживав, дотримуючись у побуті звичаїв, котрі ніяк не назвеш хоча б частково неегоїстичними.

За останні роки мені тільки двічі вдалося побувати в Росії. Від моїх очей не сховалося, що тепер уже і в Києві гендель цнотами неповнолітніх дівчаток-недоростків набрав майже такого поширення, як і в Неаполі. Хіба що проводиться він не так елегантно, оскільки до Києва не навідуються туристи з туго напханими гаманцями... «Пристойні» родини Києва не претендують на першість у цьому гендлеві.

Останнім часом я виїхав з Італії і замешкав у Іспанії, де знайшлася мені краще оплачувана робота. Країни можна міняти, але як ти зміниш стан душі? І я тепер залишаюся таким само песимістом щодо свого майбутнього, як і раніше, і набрид уже сам собі по саме годі. Думки про те, щоб накласти на себе руки, догнали і знайшли мене й тут, у новій країні, і навідуються до мене все частіш та частіш. Здоров'я мого тіла дедалі підупадає, чого не скажеш про його сексуальні апетити, а отже, і про мою улеглість перед онанізмом.

Ознайомившись з вашими науковими працями, я своїм обов'язком вважаю поповнити колекцію напризбираних вами фактів ще й окрушками з мого особистого життєвого досвіду. Мені здається, що дещо з поданої мною інформації не позбавлене психологічного інтересу в ваших очах. Так, наприклад, до небуденних явищ я б відніс інтенсивність мого сексуального життя в дитячому віці. Хоча навряд чи виділялося б воно якось особливою аномальністю, аби зіставити його з великою кількістю інших повних і відвертих сексуальних життєписів. Та ба! Люди соромляться розповідати про таке. Всупереч загальноприйнятій думці, діти, далебі, не відверті, а дуже затайливі, коли йдеться про певні речі. Я переконаний, що в дітей є значно більше такого, з чим треба ховатися від дорослих, ніж дорослі мають, щоб критися з тим перед дітьми. Крім того, дорослі забувають дуже багато чого зі своїх дитячих вражень. Гадаю, що не багато знайдеться людей, здатних відтворити свої ранні сексуальні враження з такою точністю і вичерпністю, як це роблю я, бо моя пам'ять відзначається особливою чіткістю до всього, що стосується сексу, — можливо, тому, що секс завжди вельми цікавив мене і мої думки завжди поверталися знову і знову до такого роду споминів. Я намагався бути якомога точнішим у своїх спогадах, і, може, саме ця обставина надасть моїй розповіді хоч якоїсь вартості. ♥

З англійської переклав
Юлій Шелест

уже підріс, і гріхи його стали тяжчими. Це в такій «кузнєцовській» сірниковій коробочці той відчайдушний однокашник його з київської Першої гімназії передавав на вулиці незнайомій гімназистці з сусідньої «фундуклеївки» (жіночої гімназії, заснованої київським генерал-губернатором Фундуклеєм) цидулку з нескромним запрошенням до гріха, що його було, як свідчить Віктор, доброприхильно прийнято адресаткою. Одну таку коробочку я й собі взяв, але збереглася вона набагато гірше, ніж отой старіший і рідкісніший пакетик-кубочок.
Таким чином, я — чи не єдиний на ввесь світ власник унікального філуменістичного раритету, описаного, ба навіть задіяного, в еротичних перипетіях раннього дитинства нашого земляка Віктора Х, нині автора відомого у багатьох країнах світу бестселера. Налітайте, панове колекціонери! Краєзнавців та музейників з міста Новозибкова, що на Брянщині, прошу марно не турбуватися: об доларах річ іде, рублів не колекціоную.

Б.Т.
(Адреса і прізвище автора відомі редакції)

ЛЕЛЬ

ВЕЧОРНИЦІ

Нову рубрику ми довірили відкрити Н.Т.Баліусу, нашому новому авторові.
Відомостей про нього практично немає. Є принесені ним візитна картка і графічний портрет — але між ними помічено певну невідповідність.
Приміром, ми усією редакцією шукали, але так і не знайшли на портреті «чорного вуса».
Та є в його характері щось близьке і дороге нашому «Лелеві», а в його творах — те, що робить будь-які вечорниці веселими.
Тож яка різниця, хто він, цей Н.Т.Баліус?

ВІЗИТНА КАРТКА

Народився Баліус —
То було як землетрус.
Бо моторний дуже
хлопець,
А до того ж — чорний
вус.
Ледь навчився
розмовлять —
І одраз вірші
складать,
Усілякі побрехеньки
Сороміцько
римувать.

Фото: © Ігор Матвієнко

СІМЕЙНІ СИТУАЦІЇ

ОБМАННА ОБІЦЯНКА
Оптимістична оказія

Обіцяв Омелько Одарці озимину орати. Орав-орав, орав-орав, — оборав окрайок.

Опівдні обрид Омелькові оцей огидний обов'язок. Очманів Омелько, орючи, охляв... Осів окрай озимини одпочити, оговтатись, освіжитись.

Основа одпочинку — оковита, оселедець, огірки. Одужав одненьку — осоловіли оченята. Озирнувся — ондечки Одарка околицею... Отака оказія!

Осоромився Омелько, облаяний Одаркою.

ПОРАЗКА ПЕТРА
Пригодницька повість

Пообіцяв Петро Палажці працювати по понеділках. Працював-працював — притомився. Подумав попоїсти, попити. Присів під парканом, поліз по пляшку, паляницю, помідори, поросятко підсмажене. Прийняв півпляшечки, помідорчика проковтнув. Подивився — полем простує Палажка — принесла пропасниця.

Після подібної пригоди Петро постійно працює по понеділках.

СПАПЛЮЖЕНИЙ СТЕПАН
Соціальна сатира

Середа. Степанида сказала Степанові снопи складати. Складав Степан снопи, складав... Сонце, спека, спрага... Спітнів Степан, стомився. Сів собі, спочиває, снідає: самогон, свіже сало смажене. Сьорбнув скляночку, смакує, сміється...

Сп'янів Степан, співанки співає. Схаменувся — Степанида спішить, степом суне!

— Стривай, Степане!

Сердита — страх! Справжня сатана! Струсонула Степана, стукнула, скуйовдила, скубонула, скрутила, сплюнула. Соромно стало Степанові, сумно...

ТАРАС ТА ТЕТЯНА
Тритижнева трагедія

Турнула Тетяна Тараса терен терти.

Третій тиждень триває — тре Тарас терен, тре. Такий тягар! Такий титанічний труд! Треба такеє терпіти? Тихенько тріснув Тарас «Тройного» та тюлечку, тюлечку...

Тут-таки Тетяна телепається.

— Ти, тюхтій! Тобі тільки тарганів тренувати та теревенькати!

Тусала Тараса, тусала, тюкала, трусила, тицькала... Та Тарас теє терпить. Такий-то телепень! Така трагедія! Тьху!!!

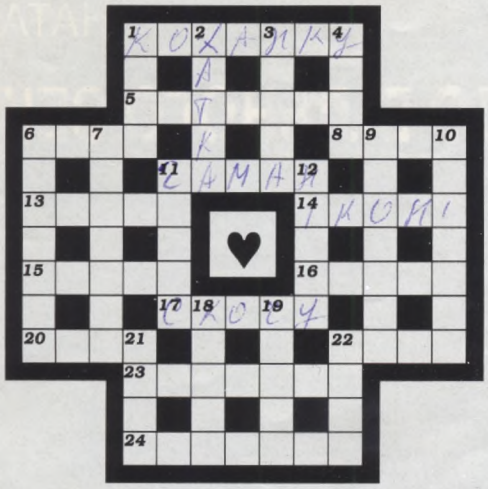

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

1. Двох дівчат повів до лісу.
В лісі до світання
То з одною, то з другою
Мав собі ...

5. — Нащо тичеш ти мені
Яйця осоружні?
— А ти глянь, які вони
І міцні, й...

6. Не кажіть мені, дівчата,
Про того кацапа.
Краще заміж я піду
За старого ...

8. А у нашого Івана
На усе село біда,
Бо у нього жінка — хвойда,
Хоч погана та ...

11. Не ходи до мене, Грицю,
Бо до мене ходить пан.
Дуже він цабе велике
Й має напханий ...

13. Соловей співа вночі,
І собака гавка.
А у мене під вікном
Порипує ...

14. Най тебе й на тому світі
Не минуть прокльони.
Ти ж бо мені присягався
На святі ...

15. Так колись мене навчав
Симпатичний зайда:
— Не кажи, що ти байстрюк,
А кажи, що ...

16. Ходить до моєї жінки
Наш сусід — старий дідок.
Роздеру йому ширінку,
Відірву йому...

17. Я не зраджую Олени,
А як сильно схочу,
Побіжу мерщій у поле
І у гречку ...

20. — Та не пив я ні граминки, —
Виправдовувавсь Тарас.
— Не моя провина в тому,
Що міцний у кума ...

22. Ми з Романом коло річки
Слухали зозулю.
А по тому обнялися
Та й пішли у ...

23. Мій коханий — хлопець гарний,
Зріст, неначе в велетня.
Та ніхто іще не бачив
Отакого ...

24. Цілу ніч на все село
Гавкали собаки.
Всім спаскудили любов,
Клятії ...

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Я ішов собі додому.
Щось у штанях хлюпа.
Роздививсь, — а то лайна
Здоровенна ...

2. Якось ми гуляли в полі.
Я й кажу до Гнатка:
— Бач копицю? З неї буде
Нам гарненька ...

3. Мене втішити Олена
Зовсім неспроміжна,
Хоча з виду дівчинонька
І пухка, і ...

4. Третій тиждень на селі
Не вщухає гамір,
Бо Микола геть звалив
Своїм прутнем ...

6. Золоту обручку дав
Галі в подарунок,
А вона мені за це —
Одненький ...

7. А у старости дочка —
Гарненька Гафійка.
У свої п'ятнадцять літ —
Маленька ...

9. Всі порядні люди сплять,
А я біля гаю
Цілу ніч свою кохану
Галю ...

10. — Куди дивишся, Іван?
— У гай понад річкою.
— Он, дивись, іде Степан
З твоєю ...

11. Закордон на прутня каже
Дуже грубо: фалос.
Як почули те дівки,
То зчинили ...

12. Ох, люблю тебе, Олено,
Як лежиш у ліжку.
Та кохатиму сильніш,
Як піднімеш ...

18. Ти облиш мене, Миколо,
Й наближатися не смій.
Ти ж дістав мені до серця,
Наче ти якийсь ...

19. Уночі не спить Оксана,
А причина ось яка:
Чоловік приходить вранці
І п'яніший за ...

21. Кум прийшов до мене вчора
І розсівся, наче віл.
Я до нього пригортаюсь,
А він дивиться на ...

22. Звідкіля ото взялись
Клятії комахи,
Що накинулись на мене,
Як на Бульбу ...?

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:
1. Кохання. 5. Потужні. 6. Цапа. 8. Руда. 11. Гаман. 13. Лавка. 14. Ікони. 15. Найда. 16. Кілок. 17. Скочу. 20. Квас. 22. Люлю. 23. Телепня. 24. Лайдаки.

ПО ВЕРТИКАЛІ:
1. Купа. 2. Хатка. 3. Ніжна. 4. Явір. 6. Цілунок. 7. Повійка. 9. Умовляю. 10. Аничкою. 11. Галас. 12. Ніжку. 18. Колій. 19. Чіпка. 21. Стіл. 22. Ляхи.

ГОЛОС ЗАМОРСЬКОГО ГОСТЯ

***

На Тибете ходят йети
И хотят кого-то ети...

Очевидно, эти йети
Все наивные, как дети, —

Ну кого ж там можно ети
На Тибете, на хребете?!

НОВИНИ СІЛЬСЬКОЇ МОДИ

На завершення вечорниць доярка Марія Простопчук продемонструвала подругам власноруч пошиту блузку і привезений з Конотопа капелюшок, який подарував їй на День Ангела механізатор широкого профілю Степан Середенко.

Фото: Paris Match

ХАЙКИ

Нащо дратуєш мене,
Що не даси мені поцьки?
Я ж бо без неї помру.

Пестила я уві сні
Сильного красеня-прутня...
Нащо то ранок настав?..

Пестив я груди її,
М'яв у долонях сідниці.
Чом не прокинувся ти?

Я кожну ніч уві сні
Бачу то груди, то поцьку.
Що це там вигадав Фрейд?

Он під листочком зеленим
Хрущик гвалтує хрущиху, —
Гарне маленьке кохання.

Пристрасно-ніжні вуста
Грають на прутневій флейті.
О, не кінчайся, ноктюрн!

Ніжно, як келих з вином,
Ніс мене, голую, в ліжко.
Та по дорозі розплескав.

Художник: Сергій Грушко

НАТАЛЯ

ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ

ТАК УЖЕ сталося, що вже на початку розмови з'ясувалося: Наталя Могилевська не носить спідньої білизни. Тільки не подумайте, борони Боже, чого! Сиділи ми у літньому кафе, попиваючи каву (точніше, каву попивав лише я, Наталю за цим напоєм бачити поки що не доводилося). Зізнаюсь, я був не проти попорпатися в «чужій білизні». І віднайти щось таке, чого нікому не вдавалося. Та — лихо мені! Лихо!

— Я з дитинства так звикла. Навіть коли холодно, сплю без білизни. Тому віддаю перевагу нудистським пляжам, мені подобається почувати себе дитям природи.

— МОЖЕ, ДИТЯМ ПОРОКУ?

— Ні! Дитям природи, кохання — будь ласка. Але — не пороку!

— ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО ВІЛЬНОГО СЕКСУ?

— Я вважаю, що люди живуть сантиментами, всі хочуть кохати і бути коханими. Абсолютно всі бажають, щоб їх розуміли. Всі цього прагнуть і шукають. Я думаю, все залежить від людини. Є такі, що від природи так поводяться, — сьогодні безліч незайманок, які чекають на одного і єдиного чоловіка. Але є також багато розбещених дівиць. Це — життя, це — нормально. В будь-якому разі кожна жінка і кожен чоловік шукають свою половинку — але як її знайти? Я — не знаю. Але бажаю всім, щоб вона знайшлася! Я особисто до вільного сексу ставлюся швидше негативно. Хоча і не засуджую. Не суди і не судимий будеш. Кожен має жити у відповідності зі своєю системою цінностей.

— ДІВЧИНА, ЩО ПЕРШОГО Ж ВЕЧОРА ЛЯГАЄ У ЛІЖКО, ПОСПІШАЄ?

— Так, поспішає. Поясню, чому. Їй не буде з цією людиною добре, оскільки лише духовний зв'язок дає справжню насолоду. Народитися першого вечора, думаю, він не може, це надто складно. Якщо дівчина шукає насолоди виключно заради самозабуття, то це — нормально. Але це не справжня насолода! Окрім того, загроза венеричних захворювань і таке інше. Краще почекати.

— СТАЄ МОДНИМ УНІСЕКС...

— Ну, ним захоплюються люди з багатою уявою, творчою. Не знаю, може, це пошук чогось. Якщо йдеться про художника, я можу виправдати — він хоче побачити, як це. Якщо музикант — він хоче, мабуть, почути, як це. Дай Бог, щоб вони робили це щиро! І знову повторюсь: я нічого не засуджую, а намагаюсь лише зрозуміти. Яким чином це торкнеться мене, не знаю. Досі обминало.

МОГИЛЕВСЬКА:

СТАВЛЮСЯ НЕГАТИВНО

— ЧУТКИ ПРО ТВІЙ ПОТЯГ ДО ДІВЧАТ...

— Що б я зараз не сказала, хтось заперечить: не вірю. В будь-якому разі! Тож нема сенсу і відповідати. Нехай це залишиться поживою для уяви. Що б не казали, головне — аби прізвище вимовляли правильно! Потім, ти знаєш, про це говорити вже не модно. Серйозно — про секс, про особисте життя — не модно! Сьогодні модне таке поняття, як сім'я!

— ПОКИ ЩО ЦЕ МОДНО ЛИШЕ Т А М...

— І для мене *(сміється)*. Я вже не кажу, що вигідно. Навіщо бути нещирим і уникати того, що справжнє? Адже я така сама людина, як усі інші! Я теж хочу мати сім'ю, бути коханою! Серйозно!

— НАТАЛЯ — ЗА ЩИРЕ КОХАННЯ?

— Так. Треба любити батьківщину, батьків, чоловіка, жінку, подругу, тварину. Любов, кохання — прекрасне почуття! На ньому світ будується, на мою думку.

Наталя говорить багато і охоче. Я охоче слухаю. А ось розшифровую плівки з такими розмовами неохоче. Працювати не люблю. Тому, спіймавши, на мою думку, красивий момент, інтерв'ю вирішив завершити. Запитання є? Нема. А якщо і є, я їх все одно не чую! Чао!

Ю.ВІРНІСТЬ

P.S. Через деякий час після цього інтерв'ю до нас дійшли чутки про те, що Наталія стала активним борцем проти СНІДу. Самі розумієте, довелося зустрітися зі співачкою знову.

— Це не чутки, це — правда. За підтримки Міністерства охорони здоров'я і особливо заступника міністра Богатирьової Раїси Василівни ми намагаємось провести акцію «За безпечний секс». Адже скільки молодих людей страждають від жахливих речей (СНІД, аборти, венеричні захворювання)! Мене це дуже хвилює, і я вважаю поганим те, що в школі немає предмета, який би розповідав про техніку безпеки в інтимних стосунках. Погано також, що навіть чимало дорослих людей не знають про деякі хвороби та їх наслідки. Тому ми хочемо організувати серію концертів по Україні із завершальною акцією у Києві, в якій візьмуть участь естрадні зірки, та серію виступів у пресі венерологів, сексопатологів тощо. Я хочу привернути увагу суспільства до цієї проблеми!

Не знаю, що там із суспільством, але нашу увагу (я маю на увазі «Лель») Наталка вже привернула. ♥

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

Натрапила коса на камінь

Три пастухи стояли біля дороги і балакали про своє. Повз них йшла баба. От один хлопець, Василь, захотів з неї посміятися та й питає її:

— Тітко, а, тітко, що в тебе, здоровий семен?

— Який Семен? Семен тепер відставлений, а приставлений отець Василь, щоб була п...а красивіша.

Василь почервонів, і більше йому не було чого сказати. А товариші його стали сміятися.

— А що, малий, нарвався? Наскочила коса на камінь — тепер не будеш більше чіпати бабів.

Причепився як смола

В саду дівчина жартувала з парубком і помітила, що щось одстовбурчилось у нього в штанях; на око вона здогадалась, що в нього великий х... Їй захотілося покуштувати, а парубок, дурень, не здогадався у неї попросити. Вона ждала, ждала — нічого не виходить, а далі зі сміхом і каже:

— У тебе великий — гу-гу-гу!

Парубок і собі посміхається, а все-таки не здогадується, чого їй треба. А вона знову:

— Гу-гу-гу, та не дам тобі, гу-гу-гу, та не дам тобі!

Парубок і після цих слів постидався заголити її і вимахати, а тільки почервонів і питає, наче не здогадується:

— Чого не даси, чого ти не даси?

— Та на вже, на, пристане як смола, і не відв'яжешся від тебе!

Лягла і задибляється. Тоді вже наш парубок схаменувся. Вийняв х... і почав її мусолити.

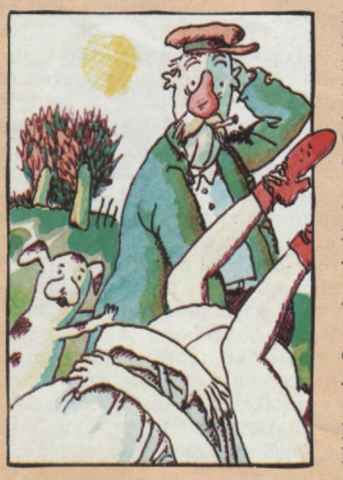

Нездогадливий парубок

Один парубок пішов з дівчиною в лісок. Дорогою вони шуткували, одне одного щипали, лоскотали і балакали про що попало. У дівки зачухався семен, далі більше: розгорілася шмонка, що терпіти далі не можна. У парубка також стояв на зводі, але він не знав, що дівка до цього охоча і що вона так здорово бажає х...; йде собі і не здогадується. А дівчина ждала, ждала, поки в неї попросить, і в неї терпець урвався. А далі вона стала сама натякать:

— Ти, Іване, як не проси, не дам, їй же Богу, не дам.

Парубок дивиться, що вона сама набивається, став коло неї ближче отиратися і натякать щодо «Господи помилуй». Вона тоді й каже:

— Та який же ти, Іване, безсоромник; пристане як смола, від тебе не відхрестишся і не відмолишся. Та на вже, на!

Лягла і задибилась, а він на неї...

Як хлопець дівчину гвалтував

На суді розглядали справу, як один хлопець згвалтував дівчину. Вона покликала одного мужика у свідки. Жалобщицю допитали, вона розповіла, як хлопець її гвалтував. Потім допитали винного. Він показав, що він би з нею діла не мав, якби вона сама не погодилась.

— Бо я, — каже, — з нею тільки пошуткував, як всякий хлопець з дівчиною, а вона сама лягла і ноги розкарячила.

Визвали свідка. Прокурор питає його:

— Ну, що ж ви знаєте по цій справі, розкажіть усе, що бачили.

— Та що я бачив, пане прокуроре? Йшов я ввечері з поля городами додому, бачив, що в садочку неподалечку від мене лежав хлопець на дівчині. Видно було, що він на ній лежав і сракою кивав, а чи було в них діло, того вже не знаю.

— А ти ж добре знаєш, що лежав саме цей хлопець на оцій дівчині?

— А хтозна, я до цього не придивлявся і, як побачив їх, мерщій звернув убік, щоб не заважати, бо хлопець і так злякався, хотів уже тікати, а вона його не пустила, за поперек придержала.

Справу постановили залишити без наслідків.

Замовляння

В однієї баби кури здорово дохли.

Прийшов до неї сват, вона і пожалілась йому:

— От горе, сваточку, що його робить? Усі кури повиздихали; чи воно чума на них напала, чи повітря таке? А може, через те, що в Земляниках нову церкву вистроїли, схоже, заложили її на курячих головах?

— Та, може, й так, свахо, тільки це пусте, це прямо таки так — на них мор напав. Оце якби у нашому селі построїли церкву і заложили її на курячих головах, тоді б так, а як у чужому селі, то нас не обходить. У Земляниках усі кури повиздихають, а наших не троне.

— А ви, сваточку, не знаєте, чим допомогти, може, піти до баби Усті, щоб вона заговорила від напасті?

— Та чим же вона допоможе? Я краще средство знаю, тільки соромно ним лікувати.

— Чого там соромно, наче ми чужі, чи що? Будь ласка, сваточку, заговоріть, щоб кури не дохли.

— Та вже, мабуть, сваху треба уважити, якщо не постісняєтесь.

— Та що ви там вигадуєте, ми люди свої, чого нам стіснятися?

— Ну от що, свахо, становись на поріг, а я сяду в сінях.

Сваха покірно зробила, як він сказав. А сват став у сінях і каже:

— Ну, тепер, свахо, піднімай спідницю.

Вона задибилась і стоїть. Сват виймає свого дрюка і каже:

— Ну, стійте же, свахо, і не рухайтесь, я три рази обведу своїм кругом твоєї марфутки і буду примовляти.

Вона стоїть, не рухається. Сват підійшов і водить своїм дурнем, як є, по її нижніх губах, а сам примовляє:

— Сват свасі не попадає, щоб кури не пропадали, сват свасі не попадає, щоб кури не пропадали.

А в свахи як загорілась марфутка, засвербів секель, вона тоді й каже:

— Попади, попади, сваточку, нехай хоч усі повиздихають!

А сват того і чекав, засупонив їй по саме нікуди.

Як чоловік забув гукати

Один мужик рубав дрова і за кожним махом сокири гукав:

— Гу-гу-гу, гху, гху.

Жінка стояла коло нього і прислухалась.

А далі питає його:

— Чого ти, чоловіче, гукаєш?

— Та це я для того, щоб глибше лізла сокира.

Жінка дочекалась ночі, постелила постіль і лежить, жде чоловіка. Чоловік прийшов знадвору, роздягся і собі ліг коло неї. Трохи згодом став до неї лащитися — потихеньку, помаленьку і забрався на неї, і став нахитувать. Вона передвигала, передвигала ногами, а далі й каже:

— Чоловіче, що ж ти не гукаєш?

— Нащо?

— Та щоб глибше ліз. ♥

Малюнки: Олександр Міхнушев

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
ЕРОТИКИ

Франсуа Буше (1703-1770). ГЕРКУЛЕС І ОМФАЛА. Початок 1730-х років. Полотно, олія. Державний музей образотворчого мистецтва ім. О.С.Пушкіна

Бензоні Жульєт

МАРІАННА

Він узяв її руку і ніжно поцілував. Спочатку руку, потім плече, оголивши його. Під його пестощами Маріанна затремтіла. Вона закрила очі, підкорившись несподіваному щастю. Ні за що у світі вона не відштовхне його. Шампанське збуджувало кров, паморочило голову. Шарль — це її мрія. Їй зовсім не хотілося опам'ятатися, не хотілося говорити, — їй прагнулося слухати власне тіло, яке раптом почало відгукуватись на дотики, що змушували жадати більшого, ніж поцілунки. Коли його рука ковзнула на її талію і коли він ніжно опустив її на подушки маленького шезлонга, вона глибоко зітхнула, відкрила очі, щоб побачити обличчя Шарля, і тієї ж миті закрила їх, коли їхні губи зустрілися. Він поцілував її ніжно, не нахабно, радше пестячи її губи, поволі пробуджуючи в дівчині чуттєвість. Її серце гупало так, що, здавалося, груди розірвуться, і, задихаючись, вона чекала нових і нових поцілунків і пестощів.

— Ти хочеш належати мені? Ти хочеш? Скажи...

Порухом вій вона відповіла «так» і міцно обійняла його за шию, аби бути ще ближче.

— Тут надто світло, — прошепотіла вона.

— Ходімо!

Притискаючи до себе, він підняв її, повів до маленької кімнати, оббитої блакитною тканиною... Побачивши ліжко, Маріанна інстинктивно позадкувала, але Шарль припав до неї таким гарячим поцілунком, що вона майже втратила свідомість у його обіймах. Потім, сівши на пуф біля каміна, він узяв її на коліна, наче дитину. Розстібаючи гачки прекрасної рожевої сукні, він шепотів їй італійською мовою милі та ніжні слова кохання, вкриваючи поцілунками її плечі, пестив груди, вивільняючи з мережива тонкої сорочки. Рухи його були сповнені такої обережності, а слова — такої ніжності, що Маріанна забула про будь-яку невинність заради бажання і насолоди слухати, як він безкінечно говорить про її красу. Вона була гола і тремтіла, коли він поклав її у ліжко, залишивши на кілька миттєвостей у теплі духмяних простирадел, щоби потім з'єднатися у пориві кохання...

Переклад з французької

Беранже П'єр Жан

(1780—1857)

Відомий французький поет-демократ. Складав популярні вірші-пісні на різні теми сучасної йому дійсності, в тім числі й такі, що оспівували радощі життя та кохання. Ось один з таких віршів.

ВЕСНА І ОСІНЬ

Дві пори року важать дуже
Для тих, хто радісний весь вік:
Весна дарує людям ружі,
А осінь — виноградний сік.
Дні йдуть ритмічною ходою,
Під осінь довшаючи знов.
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай, любов!

Мішав би я вино з любов'ю
Для повнокровного життя,
Та шкодять, нібито, здоров'ю
Не в міру любощі й пиття.
Здоровий глузд керує мною,
Тому я жити так готов:
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Так до Розетти залицяння
Розпочалося навесні.
Але її вередування
Набридло зрештою мені.
Щоб відплатити їй з лихвою,
Я враз до неї охолов.
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Аделю з ближнього кварталу
Півроку зводив я з ума.
«Прощай», — вона мені сказала,
Та навесні прийшла сама.
Під виноградною лозою
Я гарну відповідь знайшов:
Прощай, хмільне вино, — весною,
А восени — прощай любов!

Та є на світі чародійка,
Яка спроможна без вина
Сп'янити добре парубійка,
Віддаючись йому сповна.
Вона й мені не дасть спокою
Для зрушення моїх основ:
Тоді вина нап'юсь весною,
А восени знайду любов.

З французької переклав
Всеволод Ткаченко

Леон Бакст. Проект костюма до балету Миколи Черепніна «Нарцис» . 1911. Папір, акварель

Бердяєв Микола

(1874—1948)

Релігійний філософ, публіцист. Народився в Києві. Навчався у місцевому кадетському корпусі, 1894 р. вступив на природничий факультет Київського університету, через рік перейшов на юридичний. Перша книга побачила світ 1900 року — «Суб'єктивізм та індивідуалізм у суспільній філософії». Дуже важливу роль у творчому розвитку Бердяєва відіграли його книги «Філософія свободи» (1911) та «Смисл творчості» (1916). 1922 року був висланий з Росії. Автор цілого ряду монографій, що мали помітний вплив на розвиток європейської філософської думки. Помер за робочим столом, працюючи над книгою «Царство Духу і Царство Кесаря».

МЕТАФІЗИКА СТАТІ ТА КОХАННЯ

(Уривок)

Бути Данте — це високе призначення, та не менш високе призначення бути Беатріче; Беатріче дорівнює Данте за величчю свого призначення у світі, вона необхідна не менше, ніж Данте, для верховної мети світового життя. Сила жіночості відігравала величезну, не завжди видиму, часто таємничу роль у світовій історії. Без містичного потягу до жінки, без закоханості у Вічну Жіночість мужчина нічого не створив би в історії світу, не було б світової культури; те, що не має статі, завжди безсиле і бездарне. Мужчина завжди творив в ім'я Прекрасної Дами. Але Прекрасна Дама, Вічна Жіночість не може залишатися абстрактною ідеєю, вона неминуче набуває конкретних і чуттєвих форм. Без начала жіночості життя перетворилося б на суху абстракцію, на кістяк, на бездушний механізм.

Переклад з російської

Бертон Гі

ІСТОРІЯ КОХАННЯ В ІСТОРІЇ ФРАНЦІЇ

30 січня 1858 року, виходячи з собору Паризької Богоматері, монсеньйор архієпископ Паризький заявив, що він щойно повінчав Луї Наполеона Бонапарта і мадемуазель де Монтіхо.

Перша шлюбна ніч вельми розчарувала імператора, який очікував, що у його іспанки палкий темперамент. Медовий місяць Наполеона III та імператриці Ежені, незважаючи на це, був досить ніжним. Її тішила роль дружини монарха...

Ежені зверталася до свого чоловіка виключно на «ви» й іменувала його не інакше як «сір», тоді як він, прилюдно «тикаючи» їй, називав її на ім'я, та ще й вимовляв його через «ю»: «Южені». Імператрицю шокували ці вольності. Справді, мову Наполеона III можна було порівняти із злодійським жаргоном. Одного разу він змусив почервоніти імператрицю, розповівши їй про одну пригоду віконта Ажерона де В. Цей пан вважався сексуально пересиченим і діставав насолоду лише від незайманок. А тому платив казкові суми всім недостиглим плодам, які виявляли бажання достигнути в його ліжку. Одна молода повія вирішила скористатися з його пристрасті. У ворожки вона придбала мазь, за допомогою якої жінки буцімто повертали собі дівочість. За кілька днів по тому, скориставшись тим кремом, вона підкорила віконта, який був на сьомому небі.

Назавтра прекрасний Ажерон, проникнувши до будуару нової коханки, помітив слоїк з якоюсь маззю. Наш герой вирішив змастити нею тріщини на губах. Дарма! На його здивування, шкіру стягнуло до такої міри, що рот став зовсім крихітним...

А одного березневого вечора 1853 року в палаці Тюїльрі влаштували костюмований бал. Імператор, примруживши очі, спостерігав за придворними дамами, усім своїм виглядом нагадуючи лиса у засідці біля курника. Раптом очі його спалахнули. Він побачив молоду даму в дивному декольте: воно дозволяло майже повністю бачити її прекрасні груди. Імператор почав гарячково смикати вус... Ображена імператриця, помітивши це, обурилася, не поділяючи захоплення чоловіка.

— Можна показувати плечі, — просичала вона, — але ж не нижче талії!..

У своїй цнотливості, суворості Ежені була цілковитою протилежністю придворним дамам. Бо в Тюїльрі панували краса, аморальність, розкіш і сластолюбство. Ось що пише з цього приводу граф де Вієль-Кастель: «Стосовно жіночої доброчесності, то для тих, хто про це запитає, маю одну відповідь: жінки при дворі схожі на театральну завісу — спідниці їхні піднімаються впродовж вечора радше тричі, ніж один раз...»

Графиню д'Агу колись викрав композитор Ліст, від якого вона мала троє дітей. Потім, розлучившись з Лістом і повернувшись до Парижа, вона стала коханкою спочатку Еміля де Жірардена, потім письменника-соціаліста Даніеля Штерна. Одного разу, сидячи удвох з графом де Вієль-Кастелем за чашкою чаю, вона запитала:

— А чи знаєте ви, граф, яке задоволення дістає дама, кохаючись одночасно з двома чоловіками?

— Ну, і яке? — поцікавився де Вієль-Кастель.

— Ви коли-небудь їли бутерброди?

— Так...

— А знаєте, як їх роблять?

— Так це ж скибка хліба, на яку з одного боку намащується масло, а з другого боку кладеться шинка...

— Так ось: я була у цьому бутерброді хлібом!..

Можна собі уявити, що пережила Ежені, дізнавшись про такі розваги.

Переклад з французької

Карл Брюйєр-Курт. ІНТИМНА СЦЕНА. 1920. Офорт. Німеччина

Карл Брюллов. ВІРСАВІЯ. 1832. Полотно, олія. Державна Третьяковська галерея, Москва

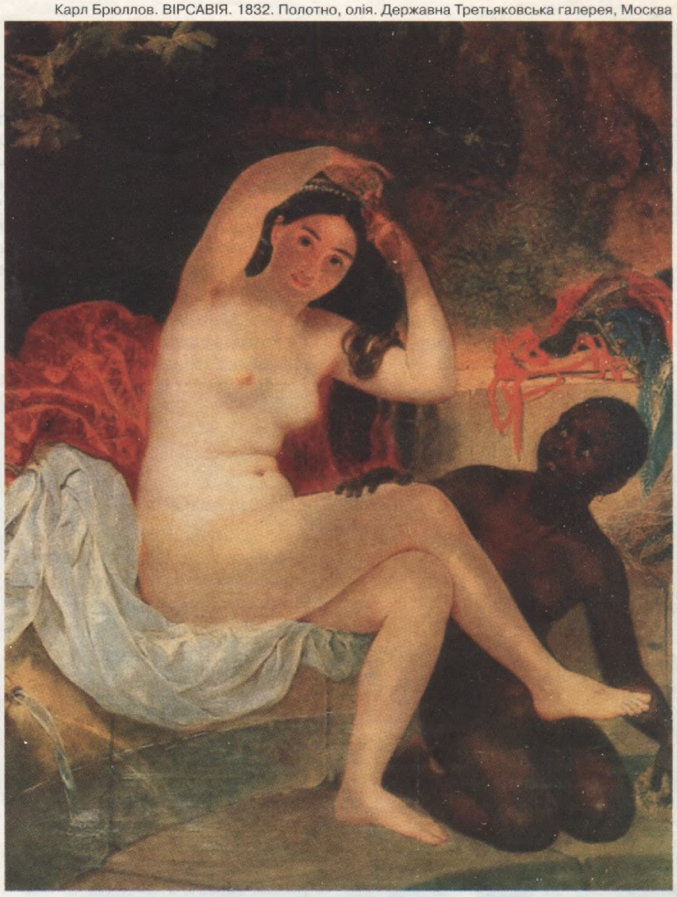

Біла книга кохання

1993 року стараннями журналу «Час» була видана невеличка книжка, яка представила читачам 60 українських поетів XX століття, творчість яких освятила еротична муза. Таке видання здійснено в Україні вперше. Упорядником антології еротичної поезії «Біла книга кохання» виступила поетеса Вікторія Стах.

Вміщуємо один з віршів антології.

МАРКО МОВЧОК

***

я вистрибував
немов п'яний вершник
я ріс
немов дерево
і раптом
убило коня
вирвало й кинуло
на мокрий і голий берег
твого лона
мій корінь
будь ласка
візьми його губами
хай поболить ще трохи
адже ми з ним
двоє самітних хлопців
балакали тільки про тебе
цілісіньку зиму
і ось весна
чарівна й жорстока
немов війна

Біоритми сексуальні

— індивідуальні зміни статевої активності у залежності від зовнішніх умов, віку людини, будови організму та соціальних чинників.

Білий Андрій

(БУГАЙОВ Б.М.)

(1880—1934)

Російський поет, автор романів, літературний критик. Свої погляди на природу сексуальності висловив у рецензії на книгу Отто Вейнінгера «Стать і характер», уривок з якої друкується нижче.

ВЕЙНІНГЕР ПРО СТАТЬ І ХАРАКТЕР

...Погляд на жінку як на позбавлену творчості істоту критики не витримує. Жінка творить чоловіка не лише актом фізичного народження; жінка творить чоловіка і актом народження в ньому духовності. Жінка запліднює творчість генія; досить лише пригадати вплив жінки на хід розвитку генія Гете, Байрона, Данте.

Чим був би Данте без Беатріче? Гете без жінки не написав би свого «Вертера». Вагнер не дав би «Трістана та Ізольду». З одного боку, ми не зустрічаємося майже з геніальними жінками. З іншого боку, без впливу жінки на чоловіка людство не мало б тих геніїв, якими воно справедливо пишається й існування яких наштовхує Вейнінгера на думку про перевагу чоловічого начала...

Переклад з російської

Блоха

Ви можете уявити собі самця, у якого член сягає третини від довжини тіла? Тим часом такі «чоловіки» у природі існують: це самці блохи. До того ж зазначені пропорції має один з пенісів рекордсмена, довший. А в нього є ще один відросток — коротший...

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Блок Олександр

(1880—1921)

1904 року великий російський поет випустив збірку «Вірші про Прекрасну Даму». Відомі також його ліричний цикл «Кармен» (1914), лірична драма «Незнайомка» (1906). Поет здебільшого оспівував кохання до неземної жінки, але навіть у цих віршах було немало земного, чуттєвого.

* * *

І я кохав. І слава Богу,
Що звідав хміль любовних мук,
І смак поразки й перемоги,
Й наймення: ворог, й слово: друг.

Було багато їх... Що знаю?
Хіба що спогад, тінь земна...
Лише старанно повторяю
Дорогоцінні імена.

Було багато їх. Красою,
Що зветься пристрасть і життя,
Я поєднав їх між собою,
Й тому не буде вороття.

І, піднімаючись все вище,
Творив я таїнство жаги,
Та бачив, як приходить інша
На ложе пристрасті й снаги.

Знайомі пестощі, і вечір,
Набридлий трепет, спраглий рот,
І вивчені до цятки плечі...
Наш світ — з байдужості й марнот!

Й життя стрічаючи довір'ям,
З найбільш засніжених вершин
Я шлю лавину в ті міжгір'я,
Де я любов свою вершив.

30 березня 1908

Переклад з російської
Сергія Чиркова

Борей

— грецький бог північного вітру, син Астрея (Зоряного неба) і Еос (Ранкової зірки). Жив у печері у Фракії. Викрав Орітію, дочку афінського царя Ерехтея, яка народила йому купу дітей. Але полюбляв не лише жінок. За Гомером, Борей, накинувши оком на породистих кобилиць Ерехтея, обернувся на жеребця і покрив їх усіх, не проминувши жодної. В результаті афінський табун збільшився на дванадцять прудконогих, наче вітер, лошат.

Бобинський Василь

(1898—1938)

— український поет і журналіст, один з тих багатьох, що в 30-і роки стали жертвами сталінських репресій. У своїй ранній творчості виявив яскраве ліричне обдарування — зокрема, у вінку сонетів «Ніч кохання», фрагмент з якого ми й наводимо.

Приймаєш те, з чого розквітне плід,
Плід вічної над змінним перемоги.
Ми два щасливці, два прекрасні боги!
Ми творимо новий могутній міт.

Тремтить рамен м'язистий дужий спліт.
Як змії, випружені білі ноги.
Дрожать у лонах ритму судороги.
Горить розкішним болем огнецвіт.

У грудях серце стукотить, як молот,
А в лоні, там, глибоко в лоні, — жар!
Уста впивають з уст безтямних солод
І просять: «Ще!..» І світ летить до хмар...

...І там, де хмар країна шовковова,
Німієш, мов задума молитовна.

Алессандро Боттічеллі. ВЕСНА (фрагмент). 1477-1478. Дошка, олія. Флоренція, галерея Уффіці

Бона Деа

— богиня родючості і достатку в Стародавньому Римі. Греки називали її Гінекеєю, тобто богинею жінок. Щороку в Римі на честь богині влаштовували два свята: 1 травня в її храмі на Авентинському пагорбі, а на початку грудня — в будинку консула за участю весталок. Чоловікам суворо заборонялося брати участь у вшануванні Бони Деа, але в епоху імперії все змінилося, і урочистості на честь богині перетворилися на розгнуздані оргії.

Боккаччо Джованні

(1313—1375)

— італійський письменник-гуманіст, один з родоначальників літератури Відродження. З численних поетичних і прозових творів Боккаччо найвизначнішим став, безперечно, славнозвісний «Декамерон» (1350—1353) — збірка із ста новел, в яких яскраво відображено сучасне письменникові життя. Багату поживу в цій книжці завжди знаходили й шанувальники еротики. «Лель» уже не раз друкував на своїх сторінках новели з «Декамерона». Ось іще одна з них.

ПОМСТА НА СКРИНІ

В Сієні жило колись двоє чоловіків молодого ще віку, обидва заможні, з доброго міщанського роду; одного звали Спінеллоччо Танена, а другого Цеппа ді Міно. Жили вони по сусідству в Каммоллії, доми їхні стояли суспіль, і так вони вдвох товаришували, що водою не розіллєш — сказав би, рідні брати, якщо не більше. Обидва були жонаті: і той і той мав гарну жінку.

Спінеллоччо бував дуже часто в домі у Цеппи і при ньому, й без нього, і так якось сталося, що він близько зійшовся з товаришевою жінкою: довгенько вона його приймала так, що про те ніхто не здогадувався. Одного разу Спінеллоччо зайшов до них у дім покликати Цеппу, а жінка сказала, що його немає дома (бо й сама так думала); тоді Спінеллоччо пішов нагору і, побачивши сусідку саму в світлиці, обняв її і поцілував, а вона його. Цеппа ж був дома і все те бачив, та не сказав ані півслова, а вирішив пристерегти, що з тих жартів далі буде; дивиться — аж обнялися вони, пішли до опочивальні і там замкнулися.

Цеппа розгнівався непомалу, та, зміркувавши, що галас і сварка його кривди не вменшать, а ганьбу побільшать, став думати й гадати, як би його так помститися, щоб ніхто з людей про те не знав, а він сам душу свою вдовольнив. Думав-думав та таки й додумався нарешті і не виходив із своєї криївки, поки Спінеллоччо жартував там з його жінкою. Як товариш пішов, Цеппа вступив у кімнату до жінки, а та ще не встигла й намітки на голові направити, що Спінеллоччо, з нею жируючи, розтріпав.

— Що ти робиш, жінко? — питає Цеппа.

— Або ти не бачиш? — одказує жінка.

— Авжеж, бачу, — каже Цеппа, — бачив я й щось таке, що бодай його не бачити!

Та й давай її лаяти да шпети-

ти; вона довго одмагалась, та мусила врешті зо страхом признатись (бо нікуди було діватись), що жила з Спінеллоччом, і просила, плачучи, щоб він простив її.

— Бачиш, жінко, — каже їй Цеппа, — негаразд ти вчинила; та як хочеш, щоб я тебе простив, мусиш зробити все, що я тобі скажу. Ось як буде діло: скажи Спінеллоччові, щоб завтра десь о дев'ятій уранці він якось одкараскався од мене і прийшов до тебе сюди; як же він прийде, я вернусь додому, а ти, скоро мене зачуєш, зараз скажи йому влізти в сю скриню і замкни його там, а потім я навчу тебе, що маєш далі робити. Не бійся нічого, бо я обіцяю тобі, що не вчиню йому ніякого лиха.

Жінка, щоб догодити йому, сказала, що так і зробить, та таки й зробила. Другого дня зранку Цеппа й Спінеллоччо були десь в одному місці; так як перед дев'ятою Спінеллоччо, пообіцявши сусідці, що буде в неї в ту пору, сказав товаришеві:

— Сьогодні я домовився пообідати в одного знайомого і не хочу його затримувати: тож бувай здоров!

— Та воно ж іще ніби й рано обідати, — зауважив Цеппа.

— Нічого, що рано, — одказав Спінеллоччо, — я маю поговорити з ним про одну справу, то треба загодя прийти.

От попрощалися вони, й Спінеллоччо подався позавгорідно до Цеппиної жінки, а той за ним назирцем; тільки товариш увійшов з господинею до опочивальні, аж тут і господар прийшов. Як почула те жінка, вдала, ніби дуже злякалась, і сказала коханцеві залізти в скриню; замкнувши його там, вона вийшла з кімнати. Цеппа піднявся до неї нагору й спитав:

— А що, жінко, чи не пора обідати?

— Зараз, зараз, — сказала жінка.

— От що, — каже тоді чоловік, — Спінеллоччо пішов сьогодні обідати до одного знайомого, а жінка сама дома сидить: ходи лишень до вікна та гукни її, нехай іде до нас обідати.

Жінка, боячись розсердити чоловіка, слухняно виконала його наказ і таки впрохала Спінеллоччову жінку прийти до них — та погодилась, дізнавшись, що муж її не прийде додому на обід. Як вона прийшла, Цеппа зустрів її дуже приязно і взяв по-свійськи за руку; жінці сказав нишком, щоб ішла на кухню, а сусідку повів до кімнати, а привівши туди, зразу замкнув двері на ключ. Як побачила те гостя, то сполошилась непомалу.

— Цеппо, — каже, — що-бо се ти робиш? Так от для чого ти мене сюди позвав! Дак отак ти любиш Спінеллоччa, отакий ти йому вірний товариш?

А Цеппа, не випускаючи її руки, підвів її до скрині, в якій був схований Спінеллоччо, і сказав їй:

— Не гнівайся, сусідко, а слухай сюди, що я тобі скажу: я любив і люблю Спінеллоччa, мов рідного брата, а вчора пристеріг (хоч він того й не помітив), що, надуживаючи моєю довірою, він сходиться з моєю жінкою, як би з тобою. Тим, що я його все-таки люблю, не хочу я іншої помсти, як йому так за те заплатити: він з моєю жінкою жартував, а я хочу пожартувати з тобою. Коли ти на се не згодна, то я йому тої кривди плазом не пущу — таке йому вкою, що ні він сам, ні ти раді не будете!

Почувши тую мову і повіривши сусідові (бо він іще чимало слів до того приточив), Спінеллоччова жінка сказала:

— Ну що ж, Цеппоньку, як ти вже хочеш, щоб помста на мені окошилась, то нехай; зроби тільки так, щоб за се діло твоя жінка на мене не ворогувала, бо хоч вона мені й недобре вчинила, та я б не хотіла з нею розкуматися.

— За це не журись, — одказав Цеппа, — я все влаштую, а крім того, дам тобі гарну цяцю, що ти такої зроду не бачила.

Сеє сказавши, обійняв її й поцілував, а потім поклав на скриню, в якій сидів її чоловік, та й почав утішатися з нею до любої вподоби. Сидячи в скрині, Спінеллоччо слухав усю їхню розмову, чув і їхнє вовтузіння, од якого віко ходором ходило, і мало не розсівся з жалю й досади; якби був не боявся Цеппи, то добре вибештував би жінку з своєї схованки. Але потім подумав, що він же перший скривдив свого товариша і Цеппа мав рацію так учинити, ще й обійшовся з ним по-людськи, як приятель. Гаразд, сказав він собі, якщо тільки Цеппа того захоче, я буду йому ще ліпшим товаришем, ніж досі.

Набувшися досхочу з сусідкою, Цеппа зліз із скрині, а як вона спитала, де та цяцька, що він їй обіцяв, він одімкнув двері й покликав свою жінку. Та сказала їй, осміхнувшись:

— Ну, сусідонько, ти оддала мені печеним за варене.

Тоді Цеппа й каже жінці:

— А відімкни лишень скриню.

Жінка відімкнула, і Цеппа показав сусідці чоловіка. Довга б то була річ — розказувати, хто з них дужче засоромився: чи Спінеллоччо, як він побачив Цеппу, котрий, виходить, знав його вину, чи його жінка, як побачила чоловіка, котрий, як вона щойно дізналась, чув усе, що робилось над його головою.

— Отсе тобі та цяця, що я казав, — промовив Цеппа до сусідки.

Спінеллоччо виліз із скрині і, не заходячи в жодну сварку, сказав:

— Ну, Цеппо, тепер ми з тобою сквитувались. Ти говорив допіру моїй жінці, що найкраще буде лишитись нам друзями, а тим, що в нас нема нічого окремого, опріч жінок, то нехай і вони будуть у нас спільними.

Цеппа на те пристав, і вони всі вчотирьох сіли любомирно обідати. З того часу в кожної сусідки було по два чоловіки, і в кожного сусіда по дві жінки, і ніколи в світі вони за те не сварились і не сперечались.

З італійської переклав
Микола Лукаш

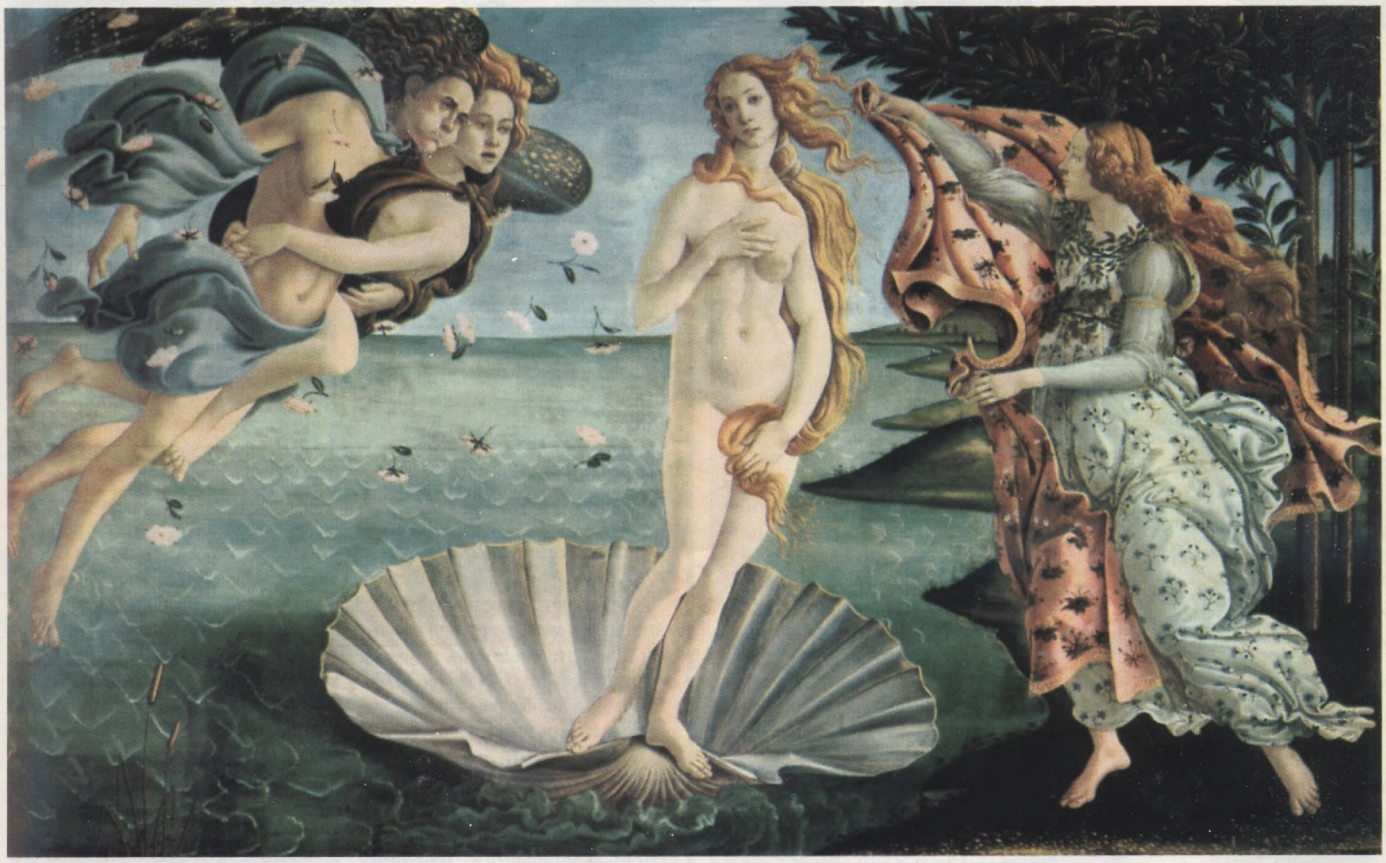

Алессандро Боттічеллі. НАРОДЖЕННЯ ВЕНЕРИ. Близько 1486. Полотно, олія. Флоренція, галерея Уффіці

Макс Бекман. ПОЛУДЕНЬ. 1946. Полотно, олія. Дортмунд, Німеччина

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Бригинець Олександр

(нар.1962 р.)

Починав Олександр як поет. Потім почав писати прозу, захопився живописом, працював редактором і видавцем. Належить до людей, які живуть жадібно і відкрито, прагнуть скрізь бути, усе спробувати, сказати своє слово в усіх сферах життя.

Автор першої легально надрукованої еротичної повісті «Подорожі навмання» (журнал «Лель» №№ 3—5 за 1992 р. та №1 за 1993 р.).

ПОДОРОЖІ НАВМАННЯ

(Фрагмент)

Раптом задзвонив телефон. А., наче та кішка, стрибнула на ліжко, підібгала під себе ноги, взяла трубку й, покручуючи сідницями, нявкнула:

— Алло!

Амазонка раптом перетворилася на кішечку. Це мені подобалося більше.

— Здрастуй, любий! — сказала вона в трубку, а потім, прикривши її рукою, шепнула мені: — Це Ігор!

Ігорем був один безтолковий поет, що мав дві книжки, але жодного разу не мав А., хоча ладен був заплатити за це чим завгодно. Скажімо, видати книжку віршів самої А., бо він, бачте, працював у видавництві. А. хотіла книжку, але не хотіла Ігоря.

Не знаю, як вони спілкуються, коли мене немає, але зараз А. була просто хмаркою ніжності. Важко було зрозуміти, про що вони говорять, але її тон був страшенно звабливим, хоча голі сідниці, що продовжували мило вертітись, були звабливими ніяк не менше.

Я почав швидко роздягатися. А. робила вигляд, що нічого не помічає. Навпаки, вона ніби забула про моє існування. Відвернувши голову, шепотіла в трубку:

— Знаєш, як мені самотньо, знаєш, як мені хочеться кохання, але я не впевнена, що моїм обранцем маєш бути саме ти. Розумієш, хочеться такого, такого... Ну, як тобі пояснити...

Він не дав їй пояснити, бо почав пояснювати сам. Та й важко б довелося їй говорити, бо саме цієї миті я, наче й справді навіжений, наскочив на неї ззаду. Гадав, що А. покладе трубку й зосередиться на мені, але де там! Вона продовжувала говорити, щодалі дужче нявкаючи... Дивно, але мені чомусь теж хотілося її більше й більше. Вдавана хіть чи не миттєво змінилася справжньою. Мені чомусь було приємно, що вона щебече свої ніжні слова іншому чоловіку і що я для неї існую лише як додаток до телефонної трубки.

Навіть ревнощів ніяких не виникло. Ніколи б не подумав, що я такий неревнивий. Більше того, мене дивувало, що я так байдуже усвідомив себе додатком до телефону. І лише мить тому збагнув, чому не вважав себе приниженим. Я був потішений, як високо мене цінують, роблячи свідком знущань над іншим чоловіком.

Стало трохи неприємно, але це аж ніяк не зменшило статеву напругу. Я просто натис на важелі телефону й перекинув А. на спину. Вона слухняно згиналася. Здавалося, ще мить, і її ноги заскочать за голову. Стиснула губи, але вже навіть якби схотіла, не могла б вирватися з моїх обіймів.

Уперше в житті піді мною була справді сильна і красива жінка, яка нічого не могла зробити на свій захист. Я сп'янів від влади. Досить було лише однією рукою сильно притримувати її ноги. А. мовчала. Її руки майже не рухалися, бо, схоже, за подібної пози то було просто неможливо. В моїй голові промайнули дикі фантазії. Уявляв сцени знущань, які ще дужче мене наснажували. Зрештою почав її кусати, здавалося, ще трохи — й з'явиться присмак крові. А. мовчала.

Нарешті я підвівся і відкинувся вбік. Вона повільно випрямила ноги, звісила їх з ліжка, повагом розтулила повіки, посміхнулася й сказала аж ніяк не знесиленим голосом:

— Ти сьогодні просто чарівний. Дякую.

Брітомартіда

— дочка Зевса, яка прославилася своєю цнотливістю. За одним з міфів, вона, тікаючи від закоханого в неї критського володаря Міноса, який хотів оволодіти дівчиною, кинулася в буремне море. На щастя, вона потрапила в рибальські сіті й була врятована. Нерідко Брітомартіду ототожнювали з Артемідою або Афродітою, на її честь споруджували храми, зокрема у Херсонесі.

ХОРОШИЙ КОМП'ЮТЕР — ЗА ХОРОШУ ЦІНУ

DiaWest

(044) 440-44-88, 440-01-75, 440-90-77, 440-21-00

АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДІАВЕСТ»

SAMSUNG

Понад 150 конфігурацій комп'ютерів!
Більше 250 найменувань комплектуючих!

м. Київ, вул. О. Теліги, 8.
Магазин на Харківському: вул. Тростянецька, 47
http://www.diawest.kiev.ua
e-mail: postmaster@diawest.kiev.ua

Наші філії:
Львів (0322) 75-68-56, Чернівці (03722) 7-28-02

«ПРИЗМА» ЛТД

КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ

Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:

- косметическая пломба;
- коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
- устранение дефектов зубного ряда (промежутков между зубами и пр.);
- выравнивание зубного ряда;
- все виды протезирования.

Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчету.

Тел.: 416-14-04, 416-68-77, 229-49-59, 462-57-94, 229-49-18,

РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

ФИРМА

ИЗГОТОВИТ И УСТАНОВИТ БРОНИРОВАННЫЕ ДВЕРИ И РЕШЕТКИ

ПО ИНДИВИДУАЛЬНОМУ ЗАКАЗУ

ТЕЛЕФОНЫ В КИЕВЕ:
(044) 472-34-04
(044) 476-93-94

AST

МП «АСТ»
и медицинский салон
«ВОДОЛЕЙ»

ВЫ НЕДОВОЛЬНЫ СОБСТВЕННОЙ ПОТЕНЦИЕЙ?

Предлагаем Вам лучшие достижения Востока и Запада: биопотенцеры, супербиохимин, биогенные стимуляторы, шпанскую мушку и многое другое. Консультируют специалисты.

г. Киев, ул. Озерная, 26-А
(станция метро "Героев Днепра").
Тел.: (044) 410-87-24.
Иногородним высылаем по почте.

Малюнок: Євген Самойлов

ПОТЕНТНЕ БЮРО

«ХОЧУ, але не можу». «Можу, але вже не так, як раніше», — з подібних констатацій починається чимало чоловічих драм.

«Лель» тому і прийшов на цю землю, аби подібних драм було менше. Ми збираємо рецепти народної медицини, зустрічаємося з фахівцями — аби допомогти читачам у скрутні хвилини. Зокрема, «Потентне бюро» даватиме поради щодо підвищення потенції.

Читайте «Лель» та «Лель-ревю»

Краще удвох з коханою людиною. В ліжку, коли всі денні справи перероблені і настав час дорогоцінного інтимного спілкування.

Отже, нові номери часописів мають бути завжди під рукою. Головне, щоб ви не забували їх передплачувати. І «Лель», і «Лель-ревю», крім корисних порад, друкують такі твори, що позитивно позначаються на потенції.

Вода гаряча — вода холодна

Ця процедура настільки проста, що навіть не віриться в її ефективність. Бо всі ми щиро переконані: допомагають лише складні ліки або ті, які важко дістати.

А тим часом добрий результат дає прийом контрастних за температурою ванн. Налийте у дві ванночки гарячої та прохолодної води. В одній посидьте хвилину, потім у другій хвилину. В кожній з них треба посидіти десять разів. Робіть це через день упродовж двох тижнів перед тим, як лягати в ліжко. Де на вас уже чекає кохана з «Лелем» у руках...

Горіх з медом

Одночасно з водними процедурами можна приймати ось такі власноруч приготовані ліки.

Подрібніть ядра волоського горіха і залийте їх рівною за об'ємом кількістю меду. Цю смачну суміш слід вживати по дві чайні ложки тричі на день через півгодини після їжі, запиваючи кип'яченим молоком. Курс лікування — три-чотири тижні.

Хай щастить вам!

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ЯКИЙ ВИ ЧОЛОВІК?

ПРО ЦЕ ви дізнаєтеся, відповівши на запитання тесту (за ствердну відповідь — 3 бали, «інколи» — 2, «ні» коштує 1 бал).

1. Ви готуєте вдома сніданок?

2. Вам доводиться готувати їжу у вихідний день?

3. Ви допомагаєте дружині закуповувати продукти у вихідний?

4. Чи входить у ваші обов'язки забезпечення сім'ї картоплею з магазину?

5. Ви робите генеральне прибирання разом з дружиною?

6. Чи забезпечили ви кухню приладами, що полегшують домашню працю?

7. Ви ходите на батьківські збори, коли дружина зайнята?

8. Коли перегорають електричні пробки, ви вкручуєте нові?

9. Чи дратуєтесь ви, коли дружина йде до перукарні або косметичного салону, а вам випадає готувати обід?

10. Чи сердитеся ви, коли дружина пізно повертається з роботи?

Від 26 до 30 очок. Вашій дружині поталанило: ви незамінні у домашніх клопотах. Ваші зусилля будуть винагороджені добрим настроєм і вдячністю дружини.

Від 16 до 25. Ваш внесок у домашнє господарство не дуже великий. Придивіться уважно до того, що робить дружина і які справи ви могли б перекласти на власні плечі.

Від 10 до 15. Ви практично не допомагаєте дружині. Поводитеся не як люблячий чоловік, а як клієнт у готелі. Соромно!

Фото: Сергій Гончаров

КЛУБ МАНДРІВНИКІВ

СПЕРМА ГІТЛЕРА

У НІМЕЦЬКІЙ пресі з'явилося сенсаційне повідомлення: в Адольфа Гітлера росте син. Дитя народилося у молодої американської нацистки від замороженої сперми фюрера. Хлопчикові вже чотири роки.

Несподівана зустріч

Найнеймовірніше, що ця інформація більш ніж достовірна! — заявила лєса на «смажені» факти «Більд».

Попри все негативне ставлення до фашизму, в німецькому суспільстві переважає ідея свободи, а відтак — поблажливого ставлення до дивацтв наці. Неофашисти (якщо вони не порушують сонного порядку німецьких міст) мають такі самі права, що і представники будь-яких інших партій, рухів...

Тому я не здивувався, коли в Мюнхені, місті, що породило перших прибічників фашизму й дало головних керівників Третього рейху, відбулася зустріч з матінкою фюрерового сина.

Бесіда з продовжувачкою роду Гітлера відбувалася на мюнхенському міському стадіоні при величезному зібранні народу. Вона мала характер шоу. Свастика, орли та інша фашистська атрибутика були скрізь: на транспарантах, прапорах, плакатах, одязі. Бюргери, обійнявшись і розгойдуючись, співали пісні часів другої світової війни...

Трохи історії

На відміну від сталінського режиму, де генетика вважалася буржуазним лжевченням, гітлерівський рейх генетику визнавав. У кількох лабораторіях проводилися добре фінансовані роботи по створенню банку сперми найвідоміших діячів імперії. Гіммлер, Борман, Ґерінг здали свою сперму по одному разу. В Гітлера її брали неодноразово. Штатні повії із зондеркоманди допомагали робити це швидко й акуратно. При цьому Борман віддав перевагу мінетові, а інші (за свідченням головного лікаря) користувалися традиційним способом. Презервативи з їхньою спермою одразу заморозили до —4°С. До речі, до мінус п'яти заморожувати на тривалий час не рекомендується.

За багатьма повідомленнями, банк сперми гітлерівських бонз успішно вивезли до Латинської Америки. Але повернімося до мюнхенського брифінгу.

Татунів синок

Зовнішні ознаки Гітлера, за свідченням фахівців, домінують у синові. Це і ультрамаринові очі, які фюрер успадкував від матері, й густе чорне волосся, і погані зуби. Тип зовнішності подібний. Цікаво й те, що у хлопчика вже «проклюнулися» художні здібності. Евеліна Крамскі, мати дитини з пробірки, показала його картини. Вона висловила припущення, що всі комплекси батька й прагнення слави у сина, ймовірно, втіляться у творчість. «Вона для маленького Адольфа буде важливішою за світове панування», — сказала Евеліна.

А в цей час відбувалася факельна хода прихильників і продовжувачів справи фюрера — глядачі залишали стадіон, з гучномовців лунав гавкаючий голос Гітлера — крутили історичні записи...

Я бачив різну Німеччину: багату, злиденну (бомжів), але ось таку, «відроджену», — вперше. Я довго розглядав обличчя цього хлопчика. Чорнявий, худий і якийсь наляканий. Чи, може, в цих очах уже зачаїлася жага влади й ідея вищої раси? Хочеться вірити в іншу долю для маленького Адольфа.

Тиі часом його мати, радісна і збуджена, давала інтерв'ю журналістам. Хто вона: дурна самиця, що зачала від сперми фюрера, чи мати нового вершителя долі планети? Суєта, бравурні марші, солдатські пісні заважали тоді зосередитись. Але тепер я переконаний: усе це дурниці, не гідні західної демократії.

А може, це комусь потрібно? Кому?

Спеціально для «Леля»
ВАЛЕРІЙ РОМАНОВСЬКИЙ,
Мюнхен, Німеччина

ДУМНА КОМОРА

ХТО РОЗУМНІШИЙ?

ІЗ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ Америки надійшли два повідомлення, які ввергли Леля у глибоку задуму, з якої він не може вийти й донині.

Спочатку з книжки психолога Мілтона Стеріза «Великий зад — великий мозок» ми дізналися, що люди з огрядними сідницями набагато розумніші, ніж носії худих сідничок. До цього висновку він прийшов у результаті досліджень, що тривали п'ять років, упродовж яких він виміряв інтелектуальний рівень і фізичні параметри семи тисяч чоловік.

Інший американський вчений — психіатр з центру розумового здоров'я (Честер, штат Іллінойс), доктор Айракуді Аліас — виступив з не менш категоричною заявою. Він 22 роки ретельно вивчав зовнішні ознаки розумних людей і врешті-решт зробив «глибоко науковий» висновок: волохаті чоловіки розумніші за неволохатих. Серед доказів на користь цього висновку він наводить таке спостереження: «Якщо серед американського чоловічого населення 10 відсотків мають розвинений волосяний покрив, то серед студентів і майбутніх інженерів таких — 45 відсотків. Ще більш показова почесна асоціація, до якої входять люди з розумовим потенціалом до 140 балів. Так от: усі чоловіки цього знаменитого об'єднання — волохаті!»

От Лель тепер і має клопіт: яких співробітників запрошувати на роботу до редакції однойменного журналу — дівчат з розкішними сідничками чи хлопців, у яких і на спині щедра рослинність? Бо розумні люди дуже потрібні.

Чи для певності пошукати людей з огрядними волохатими сідницями?

ПІСОЧНИЦЯ

НА СТАВКУ

ПАМ'ЯТАЮ, було мені років п'ять. Батьки повезли мене відпочивати у село. Господарка квартири мала дочку років 14-15-и. Одного спекотного дня зібралося таких дівчат п'ятеро чи шестеро, і пішли вони купатися на ставок й мене взяли із собою.

Біля ставка роздяглися й почали пританцьовувати навколо мене. Я із подивом розгдядав голі груди, кучеряве волосся внизу живота. А вони ще й якісь дивні рухи робили одна одній назустріч та все сміялися: «Як він дивиться!»

Потім роздягнули і мене, й усі почали купатися. Я дуже соромився. Потім, на березі, просили, щоб я гладив їхні груди та волоссячко. А самі цілували мене — і живіт, і нижче.

Так я вперше опинився в товаристві голих дівчат.

У ЛІСОСМУЗІ

КОЛИ мені було вже років вісім, я пішов у лісосмугу шукати гнізда — я колекціонував пташині яйця. Раптом чую, хтось хихикає. Визираю — аж то якийсь чоловік дівчину милує: піднімає спідницю, стегна цілує. А вона йому: «Що ти, навіжений, робиш — а раптом хто побаче!» Вона у трусиках мережених і темних панчохах, а він був рудоволосий. Врешті вона, лежачи на його плащі, розсунула ноги, а він ліг на неї, тримаючи в руці таку, як і в мене, іграшку, але набагато більшу, з доволі помітним рожевим капелюшком, і почав швидко рухатися...

Так я вперше спостерігав злягання.

НА ГАЛЯВИНІ

У ДЕСЯТЬ РОКІВ я поїхав до піонерського табору. Вихователями у нас були тьотя Зіна і дядя Коля. Ми купалися у ставку. Дядя Коля увесь час мацав тьотю Зіну під водою, поки вона йому не пообіцяла, що все буде під час тихої години, коли діти спатимуть, але вона дуже боїться. Почувши таке, я заховався і зумів піддивитися, як вони кохалися на галявині. Тьотя Зіна спочатку плакала, а потім заспокоїлася.

Так я вперше побачив, як дівчину позбавляють цноти.

ОЛЕГ СМАГЛІЙ,
м.Київ

В АЛЬКОВІ ІГОРЯ ЧЕНИЧА

ПОЧАЛОСЯ з того, що в Люди випала з глибокого викоту сукні ліва цицька. Натурально. Була Люда без ліфчика, і її обвислі довгасті причандали з голубими прожилками майже повністю відкривалися поглядові. За винятком сосків. І всі чоловіки мимохіть дивилися на неї. Непогано придумано. Зі своєю неяскравою зовнішністю вона була, проте, справжньою царицею балу. Та коли потягнулася виделкою до консервованих печериць, і сталась оця придибенція. Люда неквапом відклала виделку і заходилася доправляти випадінь на місце. Ігор, Маріїн чоловік, на правах господаря перепинив її руку.

— Для чого? Так краще... — І виловив й другу, наче линка з верші.

Люда перечити не стала: чи то розгубилася, чи їй було вже все одно.

Чоловічі погляди, що й доти липли до неї, знову ж таки сконцентрувалися на її бюсті.

— А це ідея, — розвинув думку на ходу друг сім'ї Павло. — Чуєте, шановні дамочки, а чом би всім не наслідувати гідний приклад? Давайте влаштуємо виставку персів. У кого будуть найкращі — вшанувати призом.

— Яким?

— Придумаємо.

Усі були вже в такій кондиції, що пропозицію підхопили з льоту.

Перша здалася на вмовини Іра. Дістала свої повняві молочні залози з брунатними галами й відстовбурченими пипками, одразу перебравши на себе всю застільну чоловічу увагу.

Ігор допоміг випустити на волю невеличке, зате пружне надбання Надії, сама Людмила викотила білі колобочки Раї. Рая була зовсім мала на зріст, ледве якийсь метр п'ятдесят. Коли сиділа, те не так помічалось, але досить їй встати, як ця вада впадала у вічі, і Павло іще подумав: коли з нею кохатися, її обличчя, певне, має візавуватись із твоїм пупком. Однак перса мала достоту дівочі, хоч років їй далеко за тридцять.

Усміхаючись якимось своїм думкам, оголила дорідні вороки Лариса, а за нею й Марія, господиня, — мовби калинові ягідки увінчували її прямостійні сніжно-білі кулі, схожі на квіти бульденеж; їх приємно було б смоктати, наче сніжки в спеку.

Лишалася нерозповитою тільки Тетяна, Павлова сусідка ліворуч, і цим, напевне, користувалась як антирекламою.

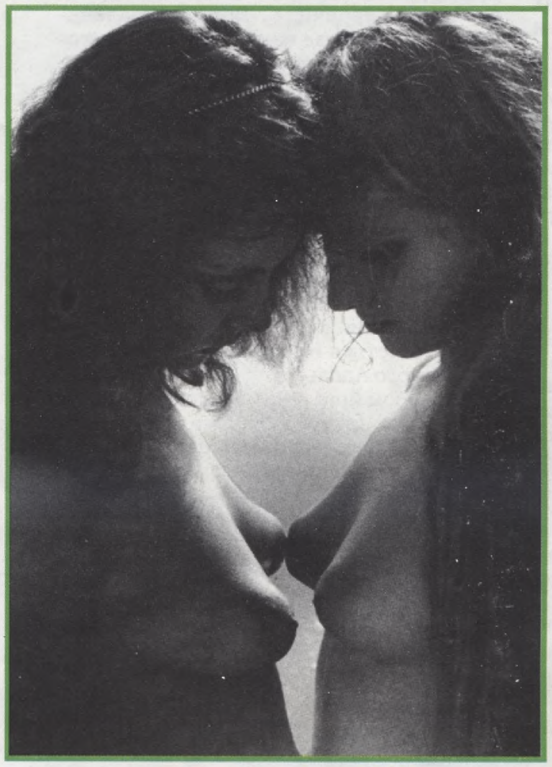

СІМ ПАР ПЕРСІВ НА ТИЖДЕНЬ

— Невже тобі нема що показати?

— Я б не хотіла виставлятися колгоспові. Хіба що коханому.

— А він тут є?

— Якщо він сам не здогадується...

От до чого призводять необачні компліменти, котрими вряди-годи він обдаровував її! Із соромом спізніло збагнувши несподіване освідчення, тут же знайшов вихід.

— То покажи йому.

— Тільки йому одному.

Павло оком знавця перебіг по дюжині ніжних жіночих статків, завваживши, що з Тетяниними їх було б сім пар — по парі на кожен день тижня, і миттю сфантазував, чиї на який саме: Людмилині, безумовно, понеділкові; Раї він одразу виділив суботню поличку; щоправда, з нею могла б позмагатися й Лариса, — а втім, негарних персів узагалі не буває, надто коли кохаєш і пестиш усіма доступними засобами — торкаєшся, цілуєш, гладиш, заводячись до стану стовбняку... Однак іще лишалася Тетяна, і він узяв її за руку.

— Ходімо.

— Куди?

— Хоч би й на кухню. — Куди ж іще він мав її повести, не одразу ж до спальні.

Вона слухняно рушила за ним. Сіла біля столика, заставленого салатами, й без слів вилущила з латаття одежі теплу данину, мов яблука від зайця.

Ледве з'явившися на світ божий, рожеві бруньки набубнявіли й отвердли, що було незаперечною ознакою хотячки, і Павло тут же діткнувся матової шкіри на межі невищезлої торішньої засмаги й пригадав москвичку Віру, котра раз попросила засунути їй межи перса. Але кінчити там не дала, дійшовши на ходу висновку, що шлях природний кращий.

Ця паралель умить збудила його, і Таня не була така дурна, щоб цього не помітити. Скрадливо й стрімко накрила долонею узгірочок на його штанах, немов пташа в гніздечку, і гладила несміло, неначе Світик, минулорічна цілка з геть бездарною піхвою — весь час доводилося шукати, чим присмачити пісний із нею секс...

Він допоміг Тетяні вийняти прутня, і вона делікатно люляла-пестила його з мрійливим блиском в очах. Йому вже хотілося добряче, хоча ще не знав як слід, чого саме; а тим часом склав їй руркою долоньку і показав, як краще.

Вона слухняно переймала науку, в куточку уст з'явилася лискуча нитка слинки.

— Ну ж бо... ну! — наснажував її словесно, і вона, ще вагаючись, похилила нижче голову й нараз при-

Фото: Дмитро Зюбрицький

пала до колін щокою. Пас за пасом — і тулить до обличчя. Він спробував направити її губи, проте вона вперто уникала ризикованого контакту і знай гладила, мов заведена.

«Якщо так буде й далі, — майнуло йому в голові, — то кінчиться тим, що вона заляпає мені штани».

Після ще однієї марної спроби натякнути їй на бажану злуку він лише тупо чекав будь-якого завершення. І невдовзі все й сталось — не до ладу й без пуття. Спасибі, хоч удержала в долоні.

Вона звела обхлюпане обличчя з розмазаною над правою повікою тушшю.

— Витрися... — Він дав їй носовика. Полегша була брутальною й неостаточною.

— Тепер ти мене зневажатимеш, — пробурмотіла вона.

— Зневажатиму, якщо не слухатимешся.

Він уявив застільний рогардіяш з наївними провисинами стиглої плоті й нарешті, до болю стиснувши їй стегно, виштовхнув із себе решту сімені.

— Буде синець, — сказала вона.

— Нехай, — байдужно мовив він.

— Може, поїдемо до мене? — несміло запропонувала вона.

— Ще рано... Ходімо до гурту, бо щось про нас подумають...

На ту мить до кухні зазирнула Іра, підтримуючи рукою матові півкулі, і, розгублено збагнувши складність мізансцени, сховалась у ванній. Тетяна квапливо рушила за нею.

Павло викрутив на кухні крана, не ставши ждати, поки вони звільнять йому ванну. Звівшись навшпиньки, сяк-так обполіснувся.

Кімната ще врожаїлася голими жіночими грудьми.

— То в кого лаври переможниці? — спитав він.

— Тебе чекали. Голосування таємне. — Марія подала йому вирваний із зошита аркуш паперу з іменами жінок. — Поставиш хрестик.

І він без роздумів віддав пальму першості їй. Хоча, як джентльмен, напевне, мав би вшанувати Таню. ♥

Савелій Ципін

КІНОПРОБА

Гумореска

— ПАНІ, можна вас на хвилиночку?.. А, ви дівчина...

— Це ви до мене?

— Та до вас же, до вас.

— Ну, слухаю.

— Оце ми з товаришем стоїмо і спостерігаємо, як ви прогулюєтесь тут на розі... Схоже, когось чекаєте. А може, ми саме ті, хто вам потрібен.

— Сміливо. Аж до нахабства. Даруйте, а ви хто?

— Дозвольте відрекомендуватися: кінорежисери. Так-так... Точніше, я режисер, а він — оператор. Може, ви тут і байдикуєте, а ми на роботі: наглядаємо виконавицю на роль головної героїні нашого нового фільму.

— Отак на вулиці? Що — замало професіональних акторок?

— Замало, бо нам потрібне свіже обличчя.

Дівчина розкриває сумку і дістає люстерко.

— Що, хочете впевнитись у своїй красі та неповторності?

— Ні — поглянути, чи дуже я схожа на дурепу. Всі вуличні залицяльники видають себе за режисерів, а потім запрошують спочатку пройти кінопробу... В інтимній обстановці.

— А ви ж як собі гадали? Одразу й на екран? Без попередніх проб у кіно не беруть. Навіть зірок — і тих випробовують. До речі, десь я вас уже бачив... Чи не брали часом участь у конкурсах краси? На якусь «міс», «пані» чи «королеву»?

— Брала, проте не як модель.

— Тож я й кажу. Шкода, а то всіх би здолали: адже у вас фюзеляж, фейс, хода... і все таке інше... Був би я головою жюрі — точно дав би вам перше місце.

— Теж після проби?

— Авжеж. Тож не втрачайте шансу, погоджуйтесь.

— Еге ж, отак і одразу. А що ви знімаєте?

— О, це вже, як кажуть, ближче до тіла... до діла, тобто. Ми знімаємо все! На повний метраж, звісно, не тягнемо — там потрібні «лимони», у «баксах», певна річ, — а робимо на замовлення. Кліпи ліпимо. Ви часом не співаєте?

— Поки що ні.

— Шкода, а то зліпили б з вами кліп. Другодні прокинулися б уже знаменитістю. Зіркою. Ваш фейс — на рекламних щитах, сумках, обгортках. І як це ми не здибалися з вами досі?

— Вам, може, й шкода, а мені поки що ні. Можете назвати свої шедеври?

— Чому ж ні. Ви їх бачили — адже їх крутять по всіх каналах.

— А саме?

— Ну, скажімо, «Стомлена сонцем».

— То ви — Микита Михалков?

— Майже. Тільки в нього «Стомлені сонцем», а в нас — «Стомлена». Із циклу «На допомогу садівникові та городнику», на замовлення агропрому. Про боротьбу зі шкідниками сільського господарства.

— Цікаво. І що б ви там мені запропонували?

— Звичайно, головну роль.

— Яку саме? Тлі? Чи гусені? А може, колорадського жука? Точніше, жучки.

— Чому ж, ви заслуговуєте на більше. Уявіть собі: літо, спека, розкішна фазенда, а ви — її господиня. Прогулюєтеся своїм садом-городом і ліниво обприскуєте флору та фауну отруйним розчином. Звісно, в самому «бікіні». Ну то як — кльово?

— Все життя мріяла саме про таку роль! А ще?

— Прошу — «Ніз-зя!..»

— Як, і «Ніндзя» ваш?

— А то! Тільки не «Ніндзя», а «Ніз-зя!..» На замовлення міністерства внутрішніх справ — про представниць першої найдавнішої професії, а зокрема, проституцію серед неповнолітніх.

— Атож, круто я пролетіла. Туди б ви мене теж запросили?

— А чом би й ні? Трохи підгримували б, підкоротили спідничку... До речі, знаєте, звідки походить слово «спідничка»?

— Здогадуюся...

— Еге ж, від слова «спід». Так от, підкоротили б — і зійшли б ви за малолітку. Ну, то як — згода?..

Дівчина раптом обертається до комерційної ятки, що стоїть поряд, і голосно питає:

— Порядок? Знято?

Молодики обертаються теж і бачать: із загратованого віконця на них спрямоване вічко об'єктива.

— Що це?

— Прихована камера. Знімаємо сюжет для телебачення — «Кадри вирішують усе». Про те, як молоді гультяї «кадрять» дівчат. Тож стежте за програмою!.. ♥

м.Харків

Малюнок: LOUIS POSTRUZIN (Австралія). З робіт, надісланих на конкурс до газети «Киевские ведомости»

Гражина Старжак

КВАСНЕВСЬКИЙ КОХАЄ ДРУЖИНУ

Про це та про багато іншого нинішній президент Польщі розповів у інтерв'ю журналові «Venus» напередодні вступу на найвищу посаду країни.

— КИМ ВИ ВВАЖАЄТЕ СЕБЕ В СПРАВАХ СЕКСУ — СПЕЦІАЛІСТОМ ЧИ АМАТОРОМ?

— Вважаю, що сексом потрібно займатися, а говорити про нього не обов'язково. Не маю великої довіри до тих моїх колег і друзів, котрі головним чином про секс говорять. А чи мужчина в тих справах є аматором чи спеціалістом, то повинні оцінити партнерки. Скажу так: секс дає мені задоволення, а це свідчення того, що справляюся непогано.

— В ОДНОМУ ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ ЗАХІДНОЇ ПРЕСИ НА ЗАПИТАННЯ, ЩО МОЖНА ЗРОБИТИ З ПРИМІЩЕННЯ КОЛИШНЬОГО ЦК ПОРП, ВИ ВІДПОВІЛИ, ЩО ТАМ МОЖНА ВЛАШТУВАТИ ГОТЕЛЬ «БІЛЬШОВИК» З ЧЕРВОНИМИ ЛІХТАРЯМИ НА ДАХУ. ЧИ БЛАГОСЛОВИЛИ Б ВИ В ТОМУ ГОТЕЛІ ТАКОЖ ЛЮКСУСОВИЙ БУДИНОК ПОБАЧЕНЬ? ЧИ, ЗВАЖАЮЧИ НА НАШУ МОРАЛЬ, ЕЛЕГАНТНИЙ, ЗАГАЛЬНОДОСТУПНИЙ ПУБЛІЧНИЙ ДІМ У НАШІЙ ДЕРЖАВІ НЕМОЖЛИВИЙ?

— Боюся, що неможливий. Звичайно, життя іде своїм звичаєм, і люди влаштовуються як можуть і як вдається. Робиться це в нас у спосіб удавано сором'язливий, доброчесний і через те небезпечний. Чи можливий загальнодоступний дім у Польщі? Мабуть, ні, і від цього — наші несподіванки, сюрпризи. Коли виїжджаємо за кордон, то бачимо, що багато де все те є нормальним, зорганізованим бізнесом, наприклад, в Азії, де мав нагоду те оглядати, чи навіть в Японії. Є там будинки побачень (назвімо це елегантно), відкриті великими корпораціями. Тут же поруч — фірми, аби в перерві працівники могли в культурних, здорових, безпечних умовах розслабитися. Це справа культури, звичаїв, душі, потреби, і вважаю, що якісь дії адміністративного характеру не мали б сенсу.

— ТОБТО ПОНЯТТЯ СЕКСУАЛЬНОСТІ НЕ Є ДЛЯ ВАС НЕПРИЙНЯТНИМ?

— Ні, ні, аж ніяк. Я вважаю, що всі, хто уникає цієї теми, хто твердить, що ця тема не для обговорення, що вона годиться хіба що для роздумів наодинці в темній кімнаті під ковдрою, — просто нечесні й нещирі люди. Не можна закривати очі на ту частину людського життя, яка пов'язана з народженням і коханням, з природними потребами.

— ПІД ЧАС ПЕРЕДВИБОРНОЇ КАМПАНІЇ ВИ СКАЗАЛИ, ЩО ЩАСТЯМ ДЛЯ ВАС Є ДРУЖИНА ЙОЛА.

— Додам, що я кохаю свою дружину. Це чудова партнерка, що має подібні до моїх погляди на секс. Це, безперечно, полегшує життя, і я переконаний, що у шлюбі можна відчувати і приємність, і задоволення від сексу. Бо знаю колег і друзів,

котрі вважають, що секс дає задоволення лише поза шлюбом.

— ПІД ЧАС ЗУСТРІЧЕЙ З ВИБОРЦЯМИ, ХОЧА Б У КОШАЛІНСЬКОМУ, ВАМ ПОСТАВИЛИ ДУЖЕ ІНТИМНЕ ЗАПИТАННЯ: ЯКУ БІЛИЗНУ ЛЮБИТЬ ВАША ДРУЖИНА? ВИ ДОСИТЬ ТАЄМНИЧЕ І ЗАГАДКОВО ВІДПОВІЛИ, ЩО ЦЕ НЕ НАЙІСТОТНІШЕ У ВАШОМУ ПОДРУЖНЬОМУ ЖИТТІ. ЧИ ТА ВІДПОВІДЬ ОЗНАЧАЄ, ЩО ВИ НЕ НАДАЄТЕ ВАГИ, СКАЖІМО, ТАКИМ НЕЗНАЧНИМ АТРИБУТАМ КОХАННЯ?

— Питання, котре ви процитували, було поставлене прилюдно. У такій ситуації важко говорити про білизну дружини. Звичайно, всі ці атрибути дуже важливі в коханні. Врода жінки, її стиль, елегантність, запах залежать від її білизни, ліжка та атмосфери. Все це дуже важливе.

— ЯКІ ЧОЛОВІЧІ ЯКОСТІ ВИ НАЙБІЛЬШЕ ЦІНУЄТЕ?

— Хіба що розум, мудрість.

— А В ЖІНОК?

— Розум є рисою універсальною, котру належить цінувати і в жінці, і в чоловікові. Для жінки дуже важливою є також врода та емоційність. Зрештою, важко назвати щось таке метафізичне.

— ЯКУ ВАДУ, НА ВАШ ПОГЛЯД, МОЖНА ВИБАЧИТИ, А ЯКА ВИКЛИКАЄ У ВАС ВІДРАЗУ?

— Відразливими є недружелюбність, невірність, егоцентризм. Яку вибачаю? Ніхто з нас не позбавлений вад. Жінкам я ладен, хоча і з трудом, вибачити непунктуальність, неуважливість, гіршу зорганізованість.

— ВИ ДУЖЕ ТОЛЕРАНТНИЙ.

— Так, це факт.

— ВАШЕ УЛЮБЛЕНЕ ЗАНЯТТЯ?

— Моя дружина твердить, що моє улюблене заняття — робота. І щось у цьому є. А крім роботи, люблю займатися спортом, граю в теніс. Люблю ходити на футбольні матчі, люблю читати книжки. Чудово відпочиваю при готуванні страв.

— ?

— Так, і добре готую. У цій галузі вважаюся винятково здібним.

— І ДРУЖИНА ЦЕ ПІДТВЕРДИТЬ?

— Так, дружина і гості це підтвердять.

— УЛЮБЛЕНІ ВАШІ ГЕРОЇНЯ І ГЕРОЙ?

— Маєте на увазі літературні? Я вже виріс з того віку, щоб захоплюватися вигаданими героями. У такому віці, як мій, більше цікавлять життєві риси реальних людей, тобто тих, котрі увійшли в історію. Звідси мій інтерес останніх років до літератури історичної, спогадів. Вважаю, що в розмаїтих дотеперішніх працях різних авторів можна знайти справді грунтовні оцінки, спостереження, які й досі не втрачають актуальності. І в спогадах Талейрана, і в Людовика XVI, і в спогадах польських міжвоєнних політиків, таких, як Владислав Грабський, Славой-Складковський. Світ змінюється, змінюються декорації, натомість багато речей має універсальний характер, багато процесів дуже подібні між собою.

— КОТРА З ЖІНОК, ЩО ВИСТУПАЮТЬ ПУБЛІЧНО (ЖУРНАЛІСТОК, АКТОРОК, ЖІНОК, ПОВ'ЯЗАНИХ З ПОЛІТИКОЮ) УОСОБЛЮЄ ДЛЯ ВАС ІДЕАЛ ЖІНКИ?

— Не можу говорити про тих, котрі мені подобаються, котрі, на мій погляд, поєднують вроду з внутрішнім змістом. З дикторок, журналісток дуже ціную Магду Миколайчик, з акторок, безсумнівно, є щось неповторне в Гражині Шаполовській.

— ЧИ ВИ ТОЛЕРАНТНИЙ І В СПРАВАХ СЕКСУ? ЯК СПРИЙМАЄТЕ, КАЖУЧИ ДЕЛІКАТНО, ВІДХИЛЕННЯ ВІД НОРМ, АБО, ПРОСТІШЕ, ПРОЯВИ СЕКСУАЛЬНИХ ЗБОЧЕНЬ?

— Я толерантний щодо тих людей, котрі несуть відповідальність за те, що роблять. Толерантність має базуватися на оцінці поведінки інших. Мабуть, межа цієї толерантності в тому, чи не робить це людина на шкоду іншим, чи не вдається до примусу, чи не є це образою чиєїсь індивідуальності, чиєїсь суверенності. Я, наприклад, не обурююся й не протестую, коли бачу людей іншої сексуальної орієнтації. То їхня особиста справа...

— НЕ ПРОТЕСТУЄТЕ, КОЛИ ГОМОСЕКСУАЛІСТИ ЗАСНОВУЮТЬ СВОЮ АСОЦІАЦІЮ?

— Більше того, вважаю, що такі об'єднання повинні виникнути, власне, з огляду на наші звичаї, наше життя. Це дуже потрібне. Натомість протестував би і протестую проти згвалтування, проти насильства. З сексом має бути так, як з іншими справами. Це означає, що з нашої держави не вдасться зробити Бангкока, бо будемо смішні і неправдиві.

Тому не треба вдавати, що теми для розмови не існує, чи заборонити її. Ця нормальність є нормальністю обговорення, а не замилування сексом. Дружні побачення, котрі присвячені тільки і виключно тим справам, страшенно нудні. Я вже казав і ще раз мушу повторити: я віддаю перевагу практиці перед теорією. Тут потрібні нормальні умови і здорова розсудливість. Якщо цих двох елементів буде дотримано, то вважаю, що можемо мати задоволення від сексу, і тоді він відіграватиме в нашому житті роль значущу, хоча, звичайно, не всеосяжну. Бо не лише в цьому сутність життя. ♥

З польської переклав
Леонід Домський

ЛЕЛЬ®

БЕРЕЗЕНЬ-ЧЕРВЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 2-3 (31-32) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція також видала 18 номерів журналу "Лель-ревю"; передплатний індекс 74288.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Заступник головного редактора
Валентина Чиркова.

Головний художник
Олександр Міхнушев.

Редактор відділу ілюстрацій
Ярослав Любавін.

Редактор відділу літератури
Володимир Митрофанов.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
Микола Сулима.

Начальник комп'ютерного центру
Олексій Мєшков.

Начальник відділу реклами
Ольга Морєва.

Начальник відділу реалізації
Валентина Корейба.

Художній редактор
Віталій Крюков.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Макет: Ярослав Любавін.

Фото:
1-а стор. обкладинки — Гліб Тюппа;
стор.4 та постер — Олександр Задирака;
4-а стор. обкладинки — Тарас Омельченко.

Підписано до друку 21.07.97
Тираж — 16000 примірників. Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: (044) 211-06-90.

Виготовлення фотоформ — видавництво "АртЕк". Тел.: (044) 221-52-54.

Віддруковано в ТОВ «ТАКІ СПРАВИ» Тел.:(044)446-9030, факс (044)446-6193. 252067, м. Київ-67, вул. Виборзька, 84.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець. При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1997.

Індекс 74283

ІНДЕКС 74283

4 '97

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Порнографія Українця
Сповідальна повість

Як звести з розуму коханця
Лекторій для жінок

Періодика

Киця мамі не скаже
З пасіки Діда Андрія

Про бравого козарлюгу
Еротична казка

®ЛЕЛЬ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 4 (33) 1997

Засновник і видавець — фірма "Деркул" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

З 1994 року редакція також видала 18 номерів журналу "Лель-ревю»; передплатний індекс 74288.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Заступник головного редактора
ВАЛЕНТИНА ЧИРКОВА.

Головний художник
ОЛЕКСАНДР МІХНУШЕВ.

Редактор відділу ілюстрацій
ЯРОСЛАВ ЛЮБАВІН.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник відділу реклами
ОЛЬГА МОРЄВА.

Начальник відділу реалізації
ВАЛЕНТИНА КОРЕЙБА.

Художній редактор
ВІТАЛІЙ КРЮКОВ.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет: Ярослав Любавін.

Фото:
1-а стор. обкладинки — Гліб Тюппа;
постер — Валерій Скляренко;
4-а стор. обкладинки — Юрій Юхацков.

Підписано до друку 14.11.97
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — рекламно-видавниче підприємство «Такі справи». Тел.: (044) 446-10-31, 446-61-55.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 1997.
Індекс 74283.

Микола Мухоїд

У СЯЙВІ НАГОТИ

ПАННО НАШОГО СЕРЦЯ

Весенней ночью
думай обо мне.
Є.Євтушенко

Про мене думай збуджено
вночі,
про мене думай свято
і роками,
про мене думай і мені мовчи,
щоб наша віра тішилась
вінками.

Не хочу я, щоб думала ти
вдень,
не хочу я, жорстокий
і шалений,
бо дуже хочу, коли день піде,
щоб думала всю ніч лише
про мене.

Про мене думай і не обіцяй,
про мене думай
надзвичайно вільно,
бо вдень належим людям
до кінця,
а уночі буваєм нероздільні.

Тому слова оці тобі одній,
і від знемоги інших слів
не маю,
звертаюсь я у сні і не у сні,
але до тебе все-таки
звертаюсь.

Про мене думай збуджено
вночі,
про мене думай свято
і роками,
про мене думай і мені мовчи,
щоб наша віра тішилась
вінками.

ПАННО КАЛИНОВОГО КВІТУ

Між сонцем і землею
мені належиш ти,
коли цвітеш моєю
весною наготи.

У щирості
нестримній,
бездонна, як життя,
овальностями ліній
даруєш почуття.

Між сонцем і землею,
у безнастань вогні,
квітучістю твоєю
палаю, неземний.

У рідності пекучій,
яка без берегів,
знаходим неминуче
утрачені борги.

Між сонцем і землею
мені палаєш ти
калиною моєю
у сяйві наготи.

ПАННО В ПОЛИНАХ

Цю ніч мені бездонну
подарує
навік кохана, що печально
жде,
коли чекання зустрічі чатує
в тривалій неминучості
щодень.

Вона поверне глибини
безодню,
цілющу повінь серця донесе,
тому бажаю я її сьогодні,
жагучу від цілунків до пісень.

Цю ніч мені кохана подарує,
і в ніч оцю, нестримний
назавжди,
своє я серце у її відчую
жагучості натхненним
молодим.

Вона безмежна рідністю
земною,
бо спрагою глибока
без вагань,
як дивиною щедрого напою,
спливатиме у вічність
дорога.

Цю ніч мені бездонну
подарує
уже кохана, що, як ніч, гірка,
коли пекуче ніжить і цілує,
і завмирає у моїх руках.

Марія Тищенко

ТИ ЗАПИТАЙ МОЄ ІМ'Я

«Лель» для мене — хвилюючий співрозмовник, привабливий не тільки зовні, але й цікавий за змістом. І мені захотілося розповісти йому про своє. Протягом багатьох років вела і веду інтимні щоденники. Маю еротичний альбом самої себе. Мої вірші друкувалися в газетах і журналах. За освітою — філолог. Живу і працюю в Києві. Серйозно і з любов'ю ставлюся до поезії.

НЕЗАБУДКА

Ти не йди між тими
холодної краси лілеями:
у них стебла — як пута,
що не вміють бути ласкавими.
Не заблудись між пишними
троянДами:
Вони колючі, а не ніжні.
Не поспішай
на запах матіоли,
бо вночі лиш
одурманить тебе,
а ранком і не гляне.
Ти зупинись переді мною
і запитай моє ім'я,
я — незабудка твоя.

* * *

Як усі,
ти знаєш мене
по імені.
Слова такі буденні,
такі стримані.
О, коли б
стривожено, неждано
Зірвалось с уст твоїх:
«Кохана...»

* * *

Віддатись пристрасті
шалено, до знемоги!
Змія спокуси браму відчиняє...
Ми йдемо вдвох у ніч.
І я не знаю,
Чи вранці Бог нас вижене
на землю,
Немов Адама й Єву з раю.

* * *

Така пронизлива краса —
І незвичайна, і правдива!
На віях вечора — роса,
Маленьке полохливе диво.
Тендітні гілочки тонкі
На грані вечора і ночі.
І ледь окреслені бруньки —
Дівочі груди непорочні.

* * *

О, як я довго буду забувати!..
До споминів про тебе вічно йтиму.
Не знаю я — чи будеш ти шукати
Ту дівчину з тривожними очима.
І все ж ти подивись лише: стою
У погляді твоєму на краю...

ПЕРША НІЧ

Оповідання

НАРЕЧЕНА

Михайло Могилянський

КОНДУКТОР чомусь не запалював свічок, і в тісному купе ставало темно: темрява, здавалось, виповзала з усіх кутків, навіть вливалась у вікно, через яке, лежачи на канапі, видно було стемніле небо, а з нього вже кліпали ласкаві зорі... Чи то від одноманітного залізного торохтіння, чи, може, й від настільки ж одноманітних, хоча й приємних, теплих мрій, — поважчали повіки дівочих очей, і сон вже готувався прийняти дівчину в свої обійми. Але раптом неспокій опанував дівчину, вона нервово підвела голову, а коли зараз же знов опустила її на подушку, сон уже відлетів від очей. З темного кутка супроти неї горіли блискучі очі, наче прикуті до її очей. Пильний погляд тих гарячих очей дівчина примітила ще вдень, коли, балакаючи з випадковою сусідкою, оповідала їй про себе, що тільки оце скінчила останні іспити на жіночих курсах і тепер їде на південь до нареченого і що шлюб має одбутись зараз по її приїзді... Пам'ятала дівчина, що при тому якийсь чудний усміх злегка торкав пухкі, ніжні губи і ховавсь у м'якій русявій бороді. А очі ні на одну мить не втрачали своєї замисленої мрійної серйозності, і від гарячої пильності їх погляду дівчині ставало ніяково. Щоби збутись тієї ніяковості, в якій не було, одначе, нічого ображаючого, нічого навіть неприємного, дівчина навмисне не дивилась у бік незнайомця, — хоч і вабило щось стріватися з пильним поглядом тих гарячих мрійних очей, — та намагалась забутись у балачці з сусідкою. За півгодини сусідка вийшла з вагона на якійсь станції, і дівчина одна лишилась в купе з незнайомцем. Тепер, коли в темряві не можна було бачити лиця незнайомця, дівчина не могла того лиця собі добре уявити, але наче бачила чудний усміх, що злегка торкав пухкі, ніжні губи і ховався у м'якій русявій бороді. Не почуваючи тепер ніяковості —темрява робила більш сміливою, — вона не могла одвести очей від тих очей, що палали жагучим полум'ям і наскрізь пронизували її. Сон відлетів від якогось неспокою, що хвилями пробіг по всьому її тілу, але потім під гіпнотизуючим поглядом гарячих очей стих неспокій, і солодка утома опанувала її всю. Даремне силкувалась дівчина, наче почувши якусь небезпеку, змагатись з властю того гіпнозу. Як потопаючий за соломину, вхопилась вона за згадку про нареченого, дума-

Фото: Юрій Юхацков

ла про шлюб, що швидко мав одбутись, уявляла собі лише нареченого... Але дивна річ! Згадка про шлюб оддавала чогось холодним, була навіть неприємна, лиця ж нареченого вона не могла собі уявити... З-під його брів виглядали гарячі мрійні очі незнайомця, ніжні, пухкі губи з чудним усміхом не давали уявити, які губи в нареченого... Тривогою здригнуло серце дівчини, і знов хвилі неспокою пробігли по всьому тілу. Але знов мусила скоритись гіпнотизуючому поглядові: набігли нові хвилі, і в них потонула тривога, а з нею і згадка про нареченого, і мислі про шлюб... Солодка утома все більш опановувала всім тілом, не тільки не хотілось уже змагатися з властю гіпнотизуючого погляду, але почуття тієї власті сповняло радістю... І нічого дивного не було вже для дівчини, коли незнайомець підвівся зі своєї канапи, наблизився до неї, тихо взяв її тремтячу руку і почав укривати її гарячими поцілунками. Вона не протестувала, бо незвичайне почуття тепла розлилось по всьому тілі і захопило її, бо мусила скоритись власті гіпнотизуючого погляду...

Десь недалеко стукнули двері і почулись важкі кроки кондуктора, що йшов запалювати свічки.

Світло не увільнило дівчини з-під власті гіпнотизуючого погляду, ледве-ледве ворухнулась десь думка про незвичайність події, ворухнулась і зникла без сліду. Ще не стихли кроки кондуктора, як її руку знов узяв незнайомець і знов опалив її шаленими поцілунками. Тепер, у світлі блимаючої свічки, дівчина бачила його гарне, трохи строге обличчя, з якого пристрасть стерла усі фарби, укривши смертельною блідістю. Великі темні очі горіли скоряючою жагучістю, яка розметала б усі перепони. Але дівчина не ставила ніяких перепон, напівпритомна, вона тільки наче у сні помітила красу його обличчя і без слів віддалась його поцілункам, від яких разом з тілом спалахнула й душа. Могутні хвилі несли її до світлих берегів радості. Вже не тільки руки, а й очі, лоб, шию укривав він поцілунками, душа і тіло її тремтіли, ждучи тієї хвилини, коли його пухкі, ніжні губи торкнуться її жагучих вуст і зіллються з ними в довгім поцілунку, перетворюючи дві істоти в одну, — як раптом розлігся протяжний свист локомотива, поїзд пішов, здержуючи хід, а потім і став на якійсь станції... Коли поїзд рушив далі, знову застукали двері, пройшов кондуктор, називаючи N, велике губернське місто, до якого лишалося хвилин 15. Незнайомець їхав до N, через 15 хвилин він мусив вийти з вагона... Він став перед дівчиною на коліна і цілував її очі, і, душу пронизуючи гіпнотизуючим поглядом, як власть маючий, казав, що так розлучитись вони не можуть, що вона повинна вийти з ним з вагона, що... Але у дівчини давно вже не було своєї волі, її душу затопили хвилі великої непереможної пасивності, великої радості безмежної покори. Її воля цілком належала його волі, і скоритися їй було для неї невимовним щастям. Вона не тільки належала йому, вона належала йому, як рабиня...

Через 15 хвилин вони вийшли з вагона в N (додому на село йому треба було їхати ще верстов з 20) — і, взявши критий екіпаж, поїхали в готель. Стояла тепла травнева ніч, накрапав дощик, і пахощі акацій та жасмину від того ще зміцніли й кружили голову. Дівчина тихо сиділа, притулившись у темному куточку екіпажа, а він цілував її руки, пригортав її міцно до себе, і від того росла її страшенна утома, все тіло здавалось налитим оловом. Хотілося просити його бути близько, але дати їй хоч на одну мить спочити, вона засне на одну, тільки на одну хвилину. Нарешті, справді, трохи задрімала, а він усе тихо цілував її руки...

Ледве переставляючи ноги, зійшла вона на другий поверх отелю; ледве діждала, поки номерний послав постелю, вийшов... Але тоді раптом несподівано сталася з нею метаморфоза: вихор захоплюючої пристрасті не лишив і сліду недавньої утоми. Досі весь час пасивна, вона почула в собі незвичайну енергію і силу. Дике шаленство блиснуло в досі темних очах. Вона почала не скидати, а зривати з себе одежу, зірвала все, навіть білизну. Незнайомець ледве поспівав за нею. Пропасниця жаги била тіло і душу дівчини, й, заплющивши очі, вона пірнула в безодню дикої пристрасті й шалених обіймів. Душа і тіло спалахнули зо всіх боків...

Дві години бушував вихор дикої оргії. Потроху пасивність почала опановувати ним. А її вогонь не вгасав: ніжно цілувала вона йому очі, лоб, щоки, свою жагу силкувалась

передати в нього... Тихесенько торкалась губами до тих куточків його вуст, і знов у ньому займався вогонь. Дике шаленство сповняло тоді всю її істоту, лилось через край непереможним, словом, чоловічим невимовним раюванням...

Нарешті стомлений оргією, він заснув уже тоді, коли ранок віддавна дивився у вікна. Тоді вона тихо встала і, поспішаючи не менше, мабуть, того, як тоді, коли роздягалась, зібрала всі свої речі й одяглась. Найшла клаптик паперу й олівець і написала: «Прощай на віки вічні. Не

шукай мене ніколи. Спасибі»... І хотіла йти. Але оглянулась, підійшла до ліжка, хвилину придивилась до його гарного стомленого обличчя, потім тихо схилилась і без усякої жаги, ніжно поцілувала в уста. Чудний усміх злегка торкнув пухкі ніжні губи і поповз у м'яку русяву бороду...

Вона вийшла.

Був чудовий весняний ранок; сонце тільки-но сходило, усміхаючись тому святу землі, що відбулося зо всією розкішшю... Пташиний хор дзвенів славу сонцю і життю... Біля отелю дрімав один візник. Дівчина розбудила його й звеліла везти себе до вокзалу. Весь час в її серці теж дзвеніла слава сонцю і життю...

До поїзда на південь лишалося з півгодини. Дівчина пройшла до телеграфу і дала депешу нареченому — одне слово: «Їду», — потім умилась в уборній, усміхнулась сама собі, побачивши своє стомлене, але щасливе лице в дзеркалі, випила склянку кави, а тим часом прийшов поїзд. А як тільки увійшла в купе і лягла на канапу, сон не примусив себе ждати. Заснула, мов пірнула в темну безодню. А вві сні чомусь посміхалась...

. . . . . .

Минув день, минула й ніч, знову піднялось над землею сонце, усміхаючись чистоті й буйній радості свята відродження життя. Поїзд підходив до маленької станції серед зеленого степу. Біля станції дівчина угледіла старосвітський екіпаж, запряжений чотирма кіньми. На початку перону стояв зовсім ще молодий парубок з букетом білих троянд у руці і пильно дивився на вікна поїзда. Поїзд пробіг повз нього, а вагон, в котрому їхала дівчина, здержував хід на другому кінці перону. Ще не зовсім спинився поїзд, як дівчина вискочила на перон. Наречений помітив її і, простягаючи букет білих троянд, йшов до неї. І наречена йшла назустріч своєму нареченому, вся облита скісними ще променями веселого весняного сонця, з ясною усмішкою на обличчі, вся сіяюча, як сонце, чиста й непорочна. ♥

1916

БУВ колись в одного молодого господаря солдат — бравий козарлюга. Жив собі, горя не знаючи. І робота у нього була нехитра: поливати дерево, яке стояло у господаря біля хати. Коли ж те дерево чомусь усохло, став поливати великий розлогий кущ, який ріс неподалік. Інколи солдат будив господаря вранці, за що той брався гладити його по голівці і ніжно примовляв:

— Ого! Який ти вже у мене виріс!

Але дуже не любив господар, коли його будили посеред ночі. Він починав стогнати і від безсилої люті кидався на ліжку, проклинаючи все на світі. Доходило навіть до того, що брав солдата за комір і змушував присідати — раз-два! — аж поки той, зморений і впокорений, не падав господареві між ноги. Але здебільшого молодець спав.

Таке одноманітне, бездільне життя швидко стало набридати. Ох, як хотілося солдатові подивитися на світ, на людей. Може, яку службу кращу знайти. Бо молодий господар дуже мучив його останнім часом. І одного разу попросив він господаря взяти його з собою на прогулянку.

А неподалік жила молода господиня.

Мала та господиня великі угіддя: ліси і озера, долини і пагорби, і навіть дві гірські вершини. Незвичайної форми, неписаної краси були ті вершини. І хоч високо до неба здіймались вони і, здавалося, коливались од найменшого подиху вітру, проте не було на них льоду. Бо, кажуть, підземні молочні ріки живили їх. Але найбільше славилась молода господиня великим густим лісом-бором. Плекала й любила вона той ліс особливо і нікому не дозволяла навіть подивитись на нього. А десь посеред того лісу, кажуть, була печера. Глибока-глибока. Широка-широка. Темна й вогка. Сам Бог наділив нею господиню. А що в тій печері було — ніхто не знає.

Ні рідних, ні друзів не мала молода господиня — отак сама-самісінька. І гарна на вроду — та не було щастя. Не трапився ще молодий чоловік, який міг би стати володарем її розкішних угідь.

А тим часом молодий господар вирішив, що настав уже час одружитися. Набридло йому самітне життя і витівки солдата-молодця, який зовсім перестав слухатися свого господаря і все просився на волю. Та не знав господар, куди і як його відпускати. Тож, коли надумав шукати собі наречену, вирішив узяти солдата з собою, для початку замаскувавши його так, щоб ніхто не бачив, щоб він, бува, кого не налякав.

Отак прогулюючись удвох неподалік якоїсь мальовничої річки, уздріли вони дівчину. Та таку красуню, що наш молодий господар мало не зомлів од захвату. Але солдат вчасно виструнчився і, обіпершись об дерево, не дав своєму господареві впасти. Дівчина, напівоголена, лежала на березі річки і мліла під теплими промінцями сонця. Грайливим поглядом вона поманила до себе молодого господаря.

— Хто ти, юначе? — запитала лукаво.

— Я — молодий господар, — скромно відповів він.

— Ти сам-один? — підвелася молода господиня.

— Ні, я із солдатом-молодцем. Зараз я вас познайомлю. Він добрий, слухняний. Ти не бійся його.

Але не встиг молодий господар представити свого солдата, як той із тріском продер тканину і вигулькнув із схованки. Молода господиня була вражена: вона ще ніколи не бачила живого солдата, та ще й такого великого. Вона погладила його по голівці і поцілувала.

— О, який славний солдатик! — задоволено вигукнула господиня.

Молодець ще більше напружився, виструнчився і постав перед молодою господинею у всій своїй красі та величі.

— Він уже замучив мене, красуне. Все просився взяти його на прогулянку, — сказав молодий господар.

— Це прекрасно... прекрасно,—

у передчутті чогось невідомого відповіла господиня. — Я покажу вам чудові місця... Це недалеко... це зовсім близько... Я певна, вам сподобається... Дайте мені свою руку, о господарю!.. Швидше... швидше... Я покажу вам романтичні гори, де донині гуляв лише вітер. Я поведу вас до свого лісу...

Фото: Ярема Проців

Там — як у казці... Не вірите?.. Ось побачите! — Голос господині переходив у надсадний шепіт, і вона зопалу збивалася з дороги.

— Та віримо... ві...ри...мо... — важко дихав молодий господар, ледве встигаючи за своєю провідницею.

Попереду двома симетричними вершинами коливались гори.

— О гос...по...ди...не, давай відпустимо сол...да...та!

— Що-о-о?.. — Господиня за швидкою ходою нічого не почула.

— ...солда...та-а-а!..

— ...Давай... вай... а-а-а...ай! — відлунював голос господині.

Давно чекав солдат цього моменту. Стільки років прослужити своєму господареві, виконуючи буденну роботу, і не бачити світу білого. І ось вона — воля! Жадана, вимріяна, вистояна воля. Лише заради цього варто було служити.

Солдат виліз на одну вершину, потім на другу. Трохи відпочив і оглянув місцевість. Перед ним відкривалася мальовнича панорама: чиста, трохи смугла долина, з невеликою впадиною, за якою відходили дві довгі, обпалені на сонці смуги її наділу. І посеред усього цього багатства шумів густий, дрімучий ліс. Вершини дерев трохи поскручувались — оскільки сонячне проміння рідко зазирало сюди. Від цього ліс перетворився на непролазні хащі, крізь які і не кожен солдат зміг би пройти. Але наш бравий козарлюга, відчувши вільну стихію, поспішав назустріч пригодам.

Хоч ліс був ще молоденький, проте такий густий, що нічого не було видно. Солдат проходив тут перший. Відхиляючи гілля дерев, що лізло прямо в обличчя, наосліп і зовсім потемки він, спочатку обачно, а потім дедалі впевненіше, прокладав собі шлях. Аж раптом — що це?..

Солдат нічого не бачив, але усім своїм молодечим єством відчув, що неподалік має бути печера. Саме та... загадкова печера, в яку хто потрапляє, той не хоче з неї виходити. Так ось вона яка!

Нарешті її можна було роздивитися, бо гілля, що змикалося над печерою, розступилося, кинувши останній жмуток тіні. Вхід до печери був прикритий двостулковими дверима. Легко промкнувшися крізь ці двері і пройшовши вогким і темним коридором, солдат раптом наразився на щільну запону. Її не можна було відкрити звичайним способом, і солдату довелося піднатужитися, аби просто зламати її.

У цей час з боку гір долинули якісь глухі звуки, схожі на стогін. Але солдат, не звертаючи на це уваги, проникав усе далі й далі. «О Боже, яка велика кімната. І затишно тут, і тепло. Лише надто мокро. Але то не страшно: я вибігатиму назовні сушитися».

І довго бігав так солдат: туди-сюди, туди-сюди, аж поки геть заморився.

Коли господар побачив свого слугу, він не впізнав його — так той схуд і знесилів. Ледве на ногах тримався. А з рота у нього лізла біла піна.

— Годі, солдате, на сьогодні, — задоволено промовила господиня, — тобі ще вистачить роботи. — І ніжно погладила його по голівці.

— Ми вирішили з молодою господинею одружитися, — звернувся молодий господар до солдата, — і беремо тебе до себе на службу.

Солдат з радощів знову виструнчився, ніби беручи під козирок на знак подяки.

Отак відтоді живуть-поживають собі на угіддях молодої господині молодий господар і його вірний солдат — молодий бравий козарлюга.

Тут і казці кінець. А хто слухав, то, сподіваюся, дістав утіху не меншу, ніж наш солдат-молодець. ♥

1992

АКТОВИЙ ЗАЛ

ЯК ЗВЕСТИ З РОЗУМУ КОХАНЦЯ*

МОЛОДІ дівчата здебільшого надовго потрапляють у залежність від сексуального досвіду того коханця, з яким уперше лягли в ліжко. Невігластво і відсутність розуміння з боку таких партнерів призводить до того, що дівчата впродовж усього сексуального життя поводяться саме так, а не інакше. Кохання можна порівняти з танцями: цілком залежачи від чоловіка, який її веде, жінка все ж має знати, куди їй поставити ногу, і обидва партнери однаково відповідальні за те, що вони роблять, якщо мають намір піднятися до рівня мистецтва у банальній фізичній вправі.

«Ми завжди кохалися однаково, — розповідає 23-річна Мішель. — Він завжди був зверху, а я — завжди знизу. Та одного разу я подумала: а чому, власне, ми не можемо спробувати інакше? І я залізла на нього. Ми обоє спізнали колосальне задоволення, і його зовсім не шокувала моя ініціатива. Він був такий збуджений, що знадобився струс, аби повернути його до тями».

Проте не всі жінки, подібно до Мішель, здатні на рішучі дії. Сандра, 22 років, розповідала мені: «Перший чоловік, з яким я переспала у дев'ятнадцять років, був удвічі старший за мене. Він не очікував від мене й найменших активних дій — поки я лежала з розсунутими ногами, все було гаразд. Він мене майже не цілував і не обіймав. Іноді мені хотілося цього, але я насправді не знала нічого кращого. Тому, коли почався сексуальний зв'язок з Террі, хлопцем, з яким я нині зустрічаюся, природно, я лише лежала, надавши все інше робити йому. Так тривало два чи три тижні, поки він не витримав. Він сказав: «Ти що, не можеш бути трохи активнішою? Чи ти заснула?» Я так засмутилася, що аж заплакала. Врешті-решт я почала розуміти, як мені слід чинити. А нині мені страшно від самої думки, що все життя я могла мати про секс саме таке уявлення: ніби я повинна просто лежати й чекати дій від мужчини».

Лікар з великим досвідом роботи в галузі сексології сказав: «У наш час становище набагато краще, ніж це було раніше, але мене й досі лякає невігластво багатьох дівчат і жінок щодо серйозних питань статевого життя. Я їх не звинувачую — я звинувачую їхніх батьків та вчителів і всю систему, завдяки якій дівчата позбавлені можливості одержувати знання про секс і про те, як ним слід займатися».

Найбільшу стурбованість у редакції журналу «Форум» викликав лист 50-річної жінки, яка про оргазм уперше дізналася з попереднього номера часопису. Рядки її листа були пройняті гіркотою, адже вона ніколи не зазнавала оргазму. Вона почувала себе ошуканою і нещасною.

У наші дні часто шістнадцятирічні дівчата вже знають про секс достатньо, щоб уникнути класичної помилки, якої припускалися двадцять років тому молоді подружні пари, коли наречений, прагнучи інтимної близькості, тицяв своє знаряддя їй у пупок. Але чого і нині бракує, то це навчання, яке б допомогло жінці стати освіченішою у мистецтві плотського кохання, оцінити і розвинути свою сексуальність, бракує можливостей допомогти жінці якнайбільше діставати і давати втіхи у ліжку.

«Я завжди вважала, що ми з моїм першим хлопцем — добрі коханці, — розповідає Джаннет, 21 рік. — Потім я зустрілася з чоловіком, який був старшим за мого бойфренда, і відчула себе у ліжку ідіоткою. Я виявилася настільки невправною, незграбною і такою невігласкою, що потім від сорому не могла з ним більше зустрічатися».

«Я думала, що в ліжку цілком звичайна, — зізнається Елоїза, 31 рік. — Я належу до тих людей, у яких абсолютно відсутнє відчуття ритму. Я не вміла навіть рухатися в такт музиці. Але потім у мене був зв'язок з чоловіком, який сказав, що я просто чудова. Він запевняв, що ніколи не відчував нічого подібного. Така заява мене, звичайно, трохи підбадьорила, врешті, тепер я знаю, що вмію, а чого не вмію робити. Мені дуже шкода тих дівчат, з якими цей чоловік спав до мене, — якщо вже я, вельми посередня коханка, видалася йому такою, то вони, напевне, взагалі нікчемні».

Говорить 25-річна Хелен: «Я завжди вважала, що немає жодного значення, яка людина у ліжку. Мені

Малюнок: Валентин Дружинін

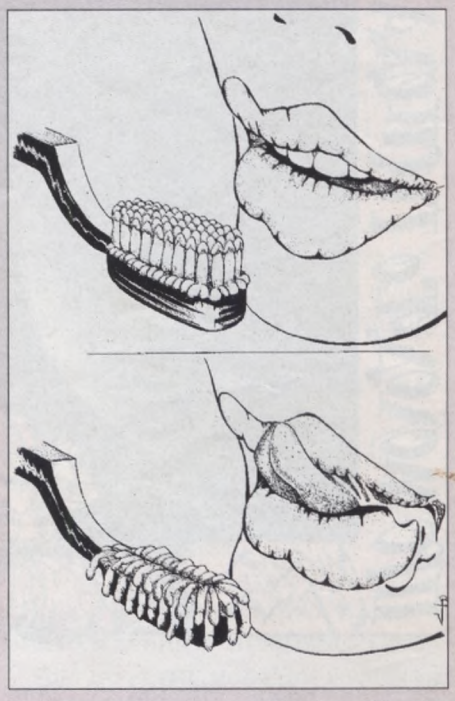
Малюнок: Володимир Булатов

* Продовження. Початок — «Лель» № 2-3 за 1997р.

подобався секс, але він не відігравав особливої ролі в моєму житті. Не можу сказати, що я надто ним захоплювалася. Та одного разу ми з моїм дружком страшенно посварилися, і він, ідучи від мене, вигукнув: «А ще — ти не вмієш трахатися!» Нічого більш образливого мені в житті не говорили. Я несподівано зрозуміла, що сексуальне вміння важить дуже багато, якщо я хочу знайти бажаного чоловіка і не втратити його. Лише одне мене непокоїло: я не знала напевне, як цього досягти».

Мало жінок настільки безнадійних, що не можуть поліпшити своє сексуальне життя, але не багато й тих, які настільки вправні у ліжку, що не здатні стати ще кращими. Але слід затямити головне: ви не станете ідеальною коханкою самотужки, без сторонньої допомоги. Вам знадобиться така ось книжка, а також знаючий коханець. Чоловік, з яким ви сягнете вершин.

Спосіб сексуального спілкування, якого ви навчатиметеся, стане вашим найціннішим надбанням. А наскільки він важливий, доводять процитовані мною розповіді про жінок. У кожному разі, чоловік і жінка спільно здійснюють найінтимніші з фізіологічних актів, а тим часом ніколи про це відверто між собою не говорять. Невже ви мовчите, коли танцюєте з коханим чоловіком? Навіть коли він наступає вам на ноги? Тоді чому ви зберігаєте мовчання, коли хтось із вас виявляє незграбність у ліжку?

Я знаю, чому ви не хочете сказати йому, що він не дуже вправний у ліжку. Тому що боїтеся поранити його почуття чи того, що він розсердиться і вашому зв'язку настане край. Однак чи замислювалися ви коли-небудь, що, можливо, і ваш партнер з тієї ж причини не говорить, що ви не надто темпераментна?

Єдиний спосіб подолати таке нерозуміння — зробити це разом. Ось чому ця книжка розрахована швидше на практику, ніж на теорію.

Тепер ви приблизно уявляєте, яка ви у ліжку і чого ще маєте навчитися, аби поліпшити свою еротичну техніку. Наступного разу ми поговоримо про найцінніше, що у вас є, і про те, як цим можна скористатися...

ГРЕХЕМ МАСТЕРТОН

ПІСОЧНИЦЯ

ЛЮБА ПОДРУГА

ЗА ЧОЛОВІКОМ — наче за кам'яною стіною. Ця приказка нерідко обертається не стільки надійним чоловічим захистом від життєвих негараздів, скільки цілковитою ізольованістю дружини від того життя, яким вона жила до шлюбу. А тим часом, для дівчини, яка вступає у психологічно нові обставини, дуже важливо зберегти дружбу бодай з однією подругою. Щоб було з ким ділитися своїми враженнями та переживаннями, було кому поплакатися на долю, яка в окремі хвилини здається непоправно нещасливою. Досвід переконує: шлюб буде тривалішим і міцнішим, якщо частина емоцій виливатиметься на плече подрузі, а не висловлюватиметься чоловікові.

Звичайно, і самій молодій (і не лише) дружині слід докладати зусиль, аби зберегти таку дружбу.

Насамперед, підтримуйте у собі такі риси, які роблять вас цікавими для подруг: доброту, шляхетність, розум.

Умійте вибачати подрузі її вади—вони в неї, як і у вас, теж є.

Спілкуйтеся з нею не лише тоді, коли вам кепсько чи є потреба порадитися. Вмійте не лише брати, а й віддавати.

Не зловживайте її часом та увагою, не навантажуйте її дрібницями — це може врешті-решт набриднути.

Пам'ятайте, що дружба нерідко руйнується через суперництво. Уникайте його у спілкуванні з подругою.

Поводьтеся так, щоб не лише ви, а й вона, у разі необхідності, могла звернутися до вас будь-якої хвилини дня і ночі.

Щасти вам у дружбі!

Фото: Дмитро Зюбрицький

ДИСПАНСЕР

У піжмурки зі СНІДом

У НЬЮ-ЙОРКСЬКОМУ Центрі дослідження СНІДу група вчених на чолі з доктором Девідом Хо — найавторитетнішим фахівцем у цій галузі — розробила комплексні препарати, які стримують поширення вірусу в організмі. Якщо препарати, що містять у собі фермент протеази, вводити пацієнтові протягом 24—30 місяців, вдається очистити заражені клітини від вірусу до рівня, коли його практично неможливо розпізнати діагностичними засобами.

Проте складність полягає у тому, що цей вірус навчився ховатися в якихось невідомих фахівцям куточках організму. Він перечікує там період дії медикаментів, а потім знову завдає удару по клітинах.

Але лікарі у своїх пошуках не втрачають надії. До цього зобов'язує ситуація з поширенням СНІДу. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, щодня кількість носіїв смертельного вірусу збільшується в світі на 5000 чоловік. Сьогодні їх налічується вже 30 мільйонів, з них близько 10000 живуть в Україні! Окрім усього, більшість ВІЛ-інфікованих живуть у бідних країнах, отож не мають коштів на дорогі медичні препарати. Навіть такі ефективні, як у американського доктора Хо.

Фото: Вячеслав Брагін та Олександр Медведєв

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ТИ ЧУДОВИЙ, МІЙ ЛЮБИЙ

У вас інтимні проблеми з новим партнером?

Не поспішайте звинувачувати погоду, настрій або партнера. Можливо, причина — у незнанні сексуального етикету.

З ЧОГО починається кожний любовний роман?

Звичайно ж, із залицяння. Залицяння — це своєрідний тест, перевірка чоловіка, його ставлення до життя взагалі і до жінки зокрема.

Якщо жінка викликає зацікавленість та фізичне бажання, то чоловік надасть перевагу «цукерково-букетному» періоду роману типу сніданку в ресторані швидкого обслуговування «Макдональдс». Після чого спробує затягнути її до ліжка. Якщо ж вона для нього — щось серйозніше, ніж розвага, якою можна насолодитися й забути, то події набирають іншого характеру та повільнішого темпу розвитку. Залицяльник ладен терпляче очікувати свою «зоряну годину» багато днів.

Коли ж варто йти на сексуальне зближення з новим знайомим, аби не бути схожою на «метелика на одну ніч»?

Це питання для багатьох жінок пов'язане з неймовірними сумнівами. Одна з причин — це існуюча здавна, хоч і заперечувана, подвійна мораль.

Більшість жінок (80%) зізнаються, що одного разу мали секс з партнером у перший-другий вечір знайомства, а потім сном і духом не чули про свого «лицаря». Так трапляється переважно через те, що жінки занадто швидко пішли на близькість.

Англійські психологи вважають, що не варто вести розмову про секс протягом перших п'яти побачень. Цей час необхідний для того, аби звикнути до людини і створити про неї певне враження. До того ж, «витримавши» рекомендований термін, жінка покаже обранцю, що поважає своє тіло. Зрештою, потрібен якийсь проміжок часу, аби завести розмову про презерватив.

Про безпечний секс

Отже, на п'яте побачення у вас є всі «законні» підстави запросити нового знайомого до себе на чашку кави з можливим продовженням. Не забудьте в запалі пристрасті про засоби контрацепції, які у наш час як ніколи актуальні. Бажано потурбуватися про них раніше, ніж справа дійде до ліжка. Виберіть зручний момент — наприклад, коли ви обоє намагаєтесь перевести дух після довгого пристрасного поцілунку, і просто запитайте вашого друга: «До речі, ти користуєшся презервативом?»

Про всяк випадок майте в запасі цей необхідний атрибут безпечного сексу. Якщо так сталося, що «з'ясовувати стосунки» вам довелося вже в ліжку, долучайте фантазію, яка допоможе ненав'язливій появі гумового малюка з-під подушки. Найдоречніші фрази тут: «Я думаю, нам це знадобиться» або (з відтінком спокуси) «Дозволь, я допоможу тобі».

Ні в якому разі ради хвилинного задоволення не робіть поступку партнерові, котрий не поспішає скористатися презервативом, висуваючи старі як світ докази: в ньому незручно, неприємно, неромантично. «Вибач, любий, але без нього діла не буде», — прозвучить переконливо і категорично.

«Не сьогодні, любий»

Легка слабкість, втома та інші непередбачені обставини здатні затьмарити приємну зустріч.

Не обов'язково повідомляти знемагаючому від пристрасті другові, що у вас вагінальний герпес, або вдаватися до відомої ще з печерних часів відмовки: «Я не можу, болить голова».

І вже зовсім неприпустиме категоричне «ні».

Намагайтесь поставитися до партнера з належною повагою і тактом. Не забувайте і про головну вашу зброю — ніжність та ласку, проти якої чоловіки безсилі. Обійміть свого друга, погладьте його рукою і скажіть: «Коханий, я сьогодні трохи нездужаю, давай відкладемо секс на інший день».

Пам'ятайте про чоловічу вразливість у цьому питанні. Для чоловіка секс — своєрідна форма вияву своїх емоцій. Через те знайдіть спосіб продемонструвати, що кохаєте його і приймаєте його почуття.

Якщо у вас проблема жіночого характеру, але ви обоє в «бойовому» настрої, то можна вдатися до спеціальних таблеток (попередньо проконсультуйтеся з лікарем), які позбавлять вас незручностей цього періоду на декілька годин, або додатково до презерватива скористайтеся ковпачком.

Трохи про гігієну

Любі дами, не читайте партнеру при першій зустрічі лекції на тему його особистої гігієни, недбалого вигляду та поганих манер. Не робіть також зауважень про його брудну майку чи запах під пахвами. Інакше ви ризикуєте ніколи більше не побачити свого «лицаря». Найкраща тактика в подібній ситуації — натяк. Ніби між іншим підкресліть вашу любов до красивої білизни чи чистого тіла: «Мені так подобається запах мила на чистій шкірі», — чи щось інше у цьому ж тоні.

Запросіть друга стати з вами під теплий душ: «У мене є потрясний гель для ванни з квітковим ароматом. Я намилю тебе, а ти — мене».

І постарайтеся самі бути завжди «на висоті».

«Зміни позу, коханий»

Як відучити чоловіка-консерватора від класичної пози місіонера?

Спробуйте натякнути, що вам важко тримати на собі його 75 кг. Можливо, ці слова підштовхнуть його на пошук чогось новенького. Якщо ні, тоді виберіть день, коли ви обоє вільні, відкоркуйте шампанське, запаліть свічки, одягніться спокусливо і поведіть легку, невимушену розмову про фантазії одне одного («Я так мрію про... А ти?»). Все, що вам потрібно, — це стимулювати його уяву, а по тому показати приклад. Головне — якнайбільше ніжності й такту.

«Прихильник Кама-Сутри»

Ну а коли партнер — любитель східної еротики і в своїх експериментах відводить вам роль пасивного сексуального об'єкта?

Сексуальне життя, яке приносить взаємне задоволення, варте того, аби дозволити якийсь невеликий ризик, експериментуючи в ліжку.

Але якщо партнер змушує вас брати участь в «іграх», які не приносять вам насолоди, перетворюючи на «піддослідного кролика», то придумайте спосіб повідомити його про свої враження і запропонувати альтернативу на майбутнє.

Інколи подібна «суперактивність» чоловіка свідчить про внутрішню невпевненість і незнання, як зробити приємне партнерці. Тому постарайтесь, щоб він почувався з вами затишно та добре. Похваліть його: «Ти чудово володієш технікою, але якби ти подарував мені більше ніжності, то був би незрівнянним».

«Я тобі все розповім»

Як відучити чоловіка-«хвалька» від любовних споминів?

Розповіді партнера про свої амурні пригоди можуть бути цікаві та потішати тільки на початку. Однак надалі вони здатні перетворити ваше життя на жах і вбити всі почуття до чоловіка.

Отож намагайтеся з перших зустрічей уникати подібних розмов. Перервіть його монолог словами: «Любий, минуле уже в минулому. Головне — нам з тобою зараз добре вдвох».

І ви самі не розповідайте про свої любовні зв'язки, як би чоловік про це не прохав.

Пам'ятайте, що одна з особливостей жіночої привабливості — загадковість. Отож не будьте розгорнутою книгою і не давайте козирі, які в майбутньому можуть зіграти проти вас.

«Не поспішай іти, коханий»

Як тактовніше запропонувати чоловікові залишитися з вами до ранку?

У чоловіків завжди знайдеться тисяча проблем — не запізнитися на роботу, нагодувати кота і т.ін. Підсвідомо він боїться втратити свою холостяцьку волю і стати залежним від жінки.

До того ж рано чи пізно у кожної людини виробляється так званий «ензим Шератона» — бажання забезпечити себе особистим комфортом. Організм відмовляється спати під чужою ковдрою і вимагає «рідного ліжка». Враховуючи все це, пропозиція коханому провести ніч разом повинна бути зроблена м'яко і ненав'язливо. Аргументом можуть виступити як зайва зубна щітка і новий прилад для гоління, так і «потужний ранковий секс» зі смачним сніданком на додачу. І останнє. Пам'ятайте, що ви — жінка і витрачати час можете лише на гідного партнера. Коли ж він — «бездушний бовдур», то вмійте переключатися — навколо стільки милих і симпатичних «незнайомців».

ІРИНА ЛЯСКОВЕЦЬ

Художник Беніто Джаковітті (Італія)

КУХНЯ

УМІЙТЕ ПОДАВАТИ

САМЕ ТАКУ пораду хочу дати жінкам, які надумають спрямувати думки чоловіка у потрібне русло.

Рецепти еротичних страв ще спробуй знайти, та й чи подіють вони у наших кліматичних умовах — хтозна. А от оформити належним чином те, що є у хаті, здатна кожна з нас.

Холодну закуску можна оформити у вигляді двох очищених яєць та огірка з акуратно зачищеним кінчиком-голівкою, притрушених зеленню. Для більшої подібності на кінчик огірка можна покласти трішки майонезу.

Із звичайних млинців можна викласти подобу нашої жіночості. У напіврозкриту щілину бажано покласти трохи сметани — і їсти смачніше, і «реалізму» більше.

Повірте, від таких наїдків чоловік поведеться так, як слід!

НАДІЯ М.
м.Миколаїв

Малюнок: Норман Б. Ісаак (Філіппіни)

ПОРНОГРАФІЯ УКРАЇНЦЯ

ВОЛОДИМИР ПАВЛІВ

ВІД ВИДАВЦЯ

Бути сьогодні справжнім українцем і носити прізвище Українець — просто непристойно. І вже напевно, що незручно. Постійно потрібно пильнувати за своєю поведінкою, контролювати свої вчинки, фільтрувати розмови, щоб не дати комусь приводу кинути зневажливо у твою сторону: «Ну і хрін же цей Українець», або «Це зробив той сраний Українець», або «Таке міг сказанути лише той граний Українець» тощо. Бо, ображаючи вас персонально, ображатимуть заодно всю націю.

Павла Українця я міг би назвати своїм alter ego: обоє ми вихідці з галицької провінції, майже ровесники, одночасно навчалися в політехнічному інституті, хоч на різних курсах і не були знайомі. Познайомилися вже в армії, а точніше, ще на збірному пункті львівського військкомату. Після армії разом (правда, він на рік пізніше) вступили до львівського університету. І хоч його справжнє ім'я тут, без сумніву, змінене, його дійсні «паспортні дані» дають мені не менше підстав для каламбурів на національну тематику, аніж викладені у першому абзаці.

Але — ближче до повісті. З Павлом ми зустрічаємося рідко — інколи хіба, здибавшись випадково, забредемо на пиво чи «п'ять дека» до описаної колись відомим львівським істориком «Домової кухні». Павло завжди уважно стежив за моїм літературно-журналістським доробком, хоч, як сам чесно зізнався, ніколи не був від нього в захваті.

Одного разу, бувши уже добре напідпитку, він сказав мені: «Фігнею ти займаєшся, друже, — пишеш різні бздури. Воно ніби й прикольно, але все це штучне, немає у цьому життєвої правди». Я традиційно зреагував провокацією: мовляв, життєва правда — це страшна нудота. На що він зауважив, що я або дурень (слівце, звичайно ж, вжив покрутіше, яке, втім, теж починалося на «д»), або «жизні нє відал». І, оскільки горілка пилась, дощ лив, байки слухались, а слова плелись, оповів мені, яко приклад, фатально-сексуальну одісею свого 33-ліття. Я ж достатньо сп'янів, щоби бути поважним і уважним та щоб увімкнути свій репортерський Panasonic.

Так у мене з'явився цей текст. Власне, навіть не текст, а набір розповідей, густо перемережаний ліричними відступами та інкрустований матюками. З усього цього я й пробував кілька разів зробити текст: то у вигляді інтерв'ю з «ловеласом-невдахою», то у вигляді своїх ремінісценцій від його оповідей, то у формі епічних новелок. Хто знає, може, я цю справу і довів би до кінця, якби не моя неправдоподібна лінь, справедливо засуджена колись директором львівської наукової бібліотеки ім.Стефаника. А тут ще й нагодився переїзд до Києва, де мені весь час було «не до того».

Та оскільки я не люблю змарновувати власної праці, та й годі було злегковажити із завжди цікавої теми, то вирішив оприлюднити цей матеріал у такому вигляді, у якому він є: фрагменти інтерв'ю ліричного героя, олітературнені уривки сповіді та ліричні відступи.

І ще одна заувага — щодо «порнографії» у назві. Використання цього слова аж ніяк (чи майже ніяк) не пов'язано із скандалістським нуртом у моєму творчому методі — просто воно видалося тут найбільш доречним, чи то пак «адекватним». Поясню. Оскільки прийнято вважати, що еротика в художньому творі — це лише поцілунки, обійми й оголені груди чи стегна, а все інше — порнографія, то виходить, що все наше інтимно-сексуальне життя, яке містить якраз все те «інше», і є порнографією. Можливо, правда, що не так саме життя, як його відображення художніми засобами.

Усім коханим і закоханим
присвячується
всі імена — вигадані
всі персонажі — реальні
будь-яка впізнаваність — виправдана
всі імена героїнь повісті цілеспрямовано
запозичені у видатних жінок
української історії

ПРОЛОГ

«Життя без любові не має сенсу!»

Коли зневірюється у можливості знайти справжнє кохання людина, яка вважає, що життя без любові не має сенсу, то вона повинна відмовитися і від сексу. Секс для неї стає хворобою — перманентною, невиліковною, виснажливою. Навіть коли прийде рятівна стареча імпотенція, подальше існування все одно буде отруєне спогадами про спотворене хворобою (а отже — безнадійно втрачене) життя без кохання.

Хвороба, основним діагнозом якої є «безпристрасна залежність від інстинкту», — куди страшніша у своїх побічних ефектах. Духовні та фізіологічні категорії співіснують тут паралельно: моральна деградація і венеричні захворювання, психічні зриви і візити до уролога, депресії і невнормований спосіб життя.

РОЗДІЛ 1

ІНТЕРВ'Ю (далі — ІН.)

— Колись-то я вирішив поставити крапку. Мені вже осточортіли ці страждання. І я тримав у руці фігурну сокиру зеківської роботи (привезену зі служби у ВВ МВД СССР), оздоблену фалосами, прикрашеними метеликовими крильцятами і пелюстками чудернацьких квіток, — з явною метою відрубати собі геніталії, покінчивши у такий спосіб з усіма душевно-еротичними терзаннями. Але, за давнім принципом — сім разів відміряй, а раз відрубай, — я все ж волів добре виважити цей крок, чи то пак — рух. Тому я намагався думати. Та підлі думки малювали мені тільки картини усіх попередніх невдач і розчарувань, тож я мусив *(must)* нав'язати собі іншу тему *(topic)* для роздумів і медитацій. На порятунок прийшли всі мої еротичні спогади та незреалізовані фантазії.

Отже, перш ніж завдати доленосного удару, я намагався все згадати, проаналізувати, пере-прожити. Може, я й зробив би це не вагаючись, одним рішучим поривом, але відчуття сподіваного болю все ж зупиняло мене.

ЛІРИЧНИЙ ВІДСТУП (далі — Л.В.)

Старша група дитсадка — це шість років дитині. Якщо у цьому віці хлопчика непокоїть рожева, тепла, пухкенька дупця дівчинки — це запорука великого майбутнього. Якщо ж ця занепокоєність проявляється у першій мастурбації, котра спантеличить виховательку і няню, — з хлопчика виросте великий сексуал.

Якось на львівському вокзалі до так-

систа підійшов малий циганчук і запропонував: «Дядя, дай двадцять копійок — всю правду скажу». Таксист дав. Циганчук сказав, спустивши штанці: «Дядя, ось це піся, а як виросту, буде справжній х..».

●

Уже сьогодні, з віддалі років, мені чомусь видається знаменним той факт, що одного літнього дня серед канікул між 4-м і 5-м класами дорослий дядько намагався ухопити мене за геніталії. Це був поштар з нашої вулиці. Він завжди їздив на чорному велосипеді «Україна» зі шкіряною сумкою за плечима. У ті помешкання, де були хлопчики, він приносив пошту пізнього ранку — коли пацани ще залишалися дома, а батьки вже були на роботі.

Коли він почав обмацувати м'язи моїх рук, я по-дитячому здивовано подумав: «Мабуть, цей дядько — тренер і добирає собі команду». Коли ж поштар, хитро підморгуючи, запитав, що я там маю в штанцях, мені похололо на душі, бо «там» (для мене — у кишенях) я мав купу різних скарбів, серед яких і ножик-цезорик, і гільзи, і німецькі та польські старі монети. Коли ж дядя вирішив проконтролювати, то рука його чомусь потяглася зовсім не до моїх кишень.

Потім я ще довго бігав від нього довкола великого столу, а він, масно посміхаючись, приповідав навздогін: «Та ходи сюди, дурний. Та чо' ти сі боїш?» Потім він узяв зі столу лінійку і, відзначивши пальцем приблизно вісім сантиметрів, хтиво допитувався: «Вже десь такий у тебе?»

Зустрівшись на подвір'ї зі своїми друзями, сусідськими хлопчаками, я дізнався, що до кожного з них уже встиг чіпатися наш добрий дядя листоноша. Відтоді розмови про «це» заіснували у нашому товаристві.

Мужчина почав прокидатись у мені досить рано. Але про це знав тільки я, для всіх інших будучи простим провінційним засранцем. Коли ж у 8-му класі в мене засіялися настільки густі вуса, що мені довелося їх зголити, моя бідна мама подумала — який у неї дорослий і гарний син і що скоро йому не буде спокою від дівок. Навіть мама не знала, що вже до того я мав сексуальний контакт з дівчиною.

Дискотека у провінційній галицькій школі кінця 70-х виглядала приблизно так: місце, звільнене у класі від парт, слугувало за танцмайданчик, грав старий магнітофон «Маяк» чи програвач «Романтика», учителі, розсівшись по темних кутках, нахабно наглядали за старшокласниками, а вже майже дорослі школярі танцювали, зберігаючи у «медляках» комсомольські відстані.

Я був чи не першим восьмикласником, що порушив цю хибно-порядну традицію, притиснувшись усім тілом до десятикласниці Ольги. Це була перша дівчина, яка не змогла переді мною встояти. Натомість я не був для неї першим. Наступного дня на індивідуальній бесіді з «керою» (класний керівник) та сприйняла моє пригнічення як сором за сподіяне. Вона не знала, що ганьбить мене лише за прелюдію. Вона й не підозрювала (стара діва!), не могла навіть припустити, що після того танцю, у нічному весняному шкільному садку, я пізнав «жінку».

...На Олі не було місця, яке б мене не збуджувало: волосся, губи, шия, груди, сідниці, стегна. Я весь тремтів, як у лихоманці. Не тремтіли тільки мій прутень і зблідлий мозок — ці дві опуклості, що сформували мою свідомість і підсвідомість, весь рельєф моєї тридцятитрирічної подорожі країною, що зветься життям. Цей перший досвід ніяк не узгоджувався з моєю дотогочасною уявою про дівчину.

У хлопчаків, яких виховували батьки, а не мами, гадаю, з цим було все гаразд. Натомість я, виховуваний одразу трьома жінками (бабцею, мамою та незаміжньою тіткою), мав радше «жіночий» погляд на те, яким повинне бути кохання, якою повинна бути кохана. Я пристрасно прагнув любити, але не вмів — я знав, яким є кохання «у мені», але не підозрював, яким воно має бути «між нами». Перше відчуття дорослості підштовхувало мене до особи іншої статі, але я не знав, як до неї підступитися, як її «брати». Тоді все це за мене зробила вона. І саме це викликало в мене шок.

ІН.

— Не було поряд зі мною доктора Фрейда, який би заспокоїв мене і не допустив би того стресу, який я тоді пережив. Він (шок) виштовхнув мене з обіймів природи у клешні комплексів та стереотипів. Пауза для роздумів над тим, що скоїлося, виявилася надто затяжною. Вийти із цього зациклення мені вдалося лише після року студій на електроенергетичному факультеті *(fuck-культеті)* львівської політехніки. Подальший досвід, правда, виявився не менш шокуючим, аніж попередній.

Л.В.

Цілий ряд локальних шоків у різноманітних галузях життя — неуникненна річ для ортодоксальної української молоді, вихідців з народу. Нам судилося щойно заселити українські міста, зіткнувшись з незнаною міською культурою. Нам необхідно було стати багатими і погодитися з вовчими законами капіталізму. Нам треба було навчитися зберегти любов, пройшовши школу сексуального лікнепу і соціально-сімейних укладів.

Усього цього не навчили нас у сімейних теплицях. Бичем і калачем учило нас життя. Кого більше калачем, кого — бичем. Особливо тих, хто насмілювався до цього цинічного світу приходити з такою недоречною там потребою кохання.

●

В той час студентами цього факультету з найнижчим прохідним балом 1,6 була різна потолоч, тобто ті невдахи, котрі не спромоглися вступити на більш пре-

Мирослав Король
ІЗ ЦИКЛУ «ЧЕРВОНІ ВІРШІ»

ЄВА
СТУПАЄ БОСОЮ НОГОЮ НА ЖАЛ ТІЛЬКИ ПЕСТИТЬ
КУСАЄ. ВІН НЕ
ВОНА Й РАДА.
В БЛАЖЕНСТВІ ЗАТАЇЛА
ЗРАДУ.

І
ВАГ ТНЕ

стижні відділи, до університету, до медінституту, до інфізу чи просто переховувались від армії. Ніхто з нас не кохався на енергетиці (окрім кількох євреїв), але кожен з нас був фахівцем від хуліганства чи поезії, від фарцовки чи рок-музики, від наркотиків чи філософії, від венеричних хвороб чи алкоголю.

Це був саме той період, коли місцева ідеологічна машина дала кілька серйозних збоїв, а потім почала гвалтовно закручувати гайки. Протягом короткого часу зголоднілий за свободою Львів відвідали кілька легендарних тоді рок-груп: «Діалог», «Магнетік бенд», «Цвєти», югославський «Лідер» та мадярка Сюч. Реакція була вибухоподібною: до Львова з усього Союзу потяглися хіпівські недобитки та панки, кожний концерт закінчувався сутичками з міліцією, оживились місцеві рок-н-рольники, ожила пам'ять про львівських «Вуйків».

Репресії, звичайно ж, не забарились: усі плановані надалі концерти було відмінено, міліція з комсомольцями зробила кілька облав на «мешканців святого саду» (база львівських та заїжджих маргіналів у подвір'ї колишнього монастиря); було викрито та розгромлено «панківську» організацію в інституті прикладного мистецтва та «сіоністську» — в політехнічному; офіцери військових кафедр з комсоргами факультетів вдиралися на лекції і масово виводили тих, у кого були надто виголені скроні або довгі «патли». Студентів з різних вузів виганяли десятками.

Все це, звичайно, призвело до чергової хвилі масового повернення у глибокий андерграунд. Щойно вивільнена енергія знову була загнана в околичні пивбари, у загублені в підвалах кав'ярні та на «явочні» квартири. Все стало, як завжди: «життя — це *sex, beer, rock-n-roll*».

У моєму оточенні чомусь найважче було з сексом. Можливо, тому, що 80% нашого факультету (а отже, й гуртожитку) становили особи чоловічої статі. На цілу двадцятип'ятиособову групу у нас було четверо дівчат: дві безнадійні селючки, хтива й хитра товста єврейка і лише одна худа примітивна донька українських інтелігентів-інженерів. Вона й була переважно об'єктом наших сексуальних домагань. Зокрема, під час літньої практики в одному із «рай-центрів», де ми багато пили, мало працювали і постійно хотіли когось вдерти. Місцевих краль можна було здобути лише в результаті виснажливих та жорстоких мордобоїв з місцевими рогулями. Та до них ми не були вдатними через безпробудні пиятики. А тому до нашої диспозиції залишалася реально тільки Мотря — вищепойменована інженерська донька.

У гуртожицьку кімнату, де нас жило четверо, ми втягли її по линві із зв'язаних докупи трьох простирадел. Четвертим було застелене єдине «робоче» ліжко, точніше — пружинна койка зразка 1941 року. Вона (не койка, а Мотька) була мертвотно п'яна і бліда. Але традиційне одногрупницьке співчуття не завадило нам одногрупно оволодіти нею ззаду. Згодом ми разом весело потішалися, обсмоктуючи цю пригоду в трьох аспектах: вознесіння на линві, мов богині; стояння раком, мов екскаватор; кружляння врозкарячку по коридору, мов циркуль по неохайному студентському кресленні.

Тут я міг би себе запитати: де ж тоді був твій ідеалізм? Як міг ти у цьому брати участь? Відповідь проста. Він був схований так глибоко, як ховають недосвідченість перед професіоналами, як соромляться незайманості серед проституток. На цьому тоді базувалися наші взаємини, таким був неписаний закон тієї нашої спільноти. Немодними були розмови про любов, про почуття, про ідеали. Свого розуму ще не було. А де немає розуму, там керують інстинкти. Коли прийде розум, я згадаю про це з соромом.

Особисто для мене це була чергова гіркота — крайність в оцінюванні жінки, абсолютно протилежна до благоговіння, прищепленого мені колись у сім'ї. Цей тягар контрасту між недосяжністю божественності і неуникненністю вульгаризації я ніс у собі протягом довгого періоду самітництва-утримання. Аж поки зазнав ще одного чуттєвого зламу, психічного стресу, емоційного зриву — тепер уже щодо себе, а не жінки. Його принесла мені служба у конвойному підрозділі внутрішніх військ, який забезпечував охорону судових процесів та перевозки в'язнів між в'язницями, колоніями, слідчими ізоляторами. Як не дивно, але весь процес такої служби був алегоричним двійником цілісного і специфічного сексуального процесу.

ІН.

— Залишаючи на четвертому курсі «політех» і добровільно здаючись до війська, я вважав себе таким досвідченим, майже як Шевченко в інтерпретації радянських біографістів: «всьо он узнал, всьо он ізвєдал». Але побачивши вперше справжній «столипінський» вагон, зрозумів — а радше інтуїтивно відчув, — що нічого у цім житті я ще не знаю. І протягом всієї служби переконався у цьому остаточно.

Замкнений цикл дійсної служби в армії був досконало вивершений у своєму сексуальному злеті і ральному падінні. Перших півроку це була фізична і психічна підготовка, при якій постійні тренування робили тебе грубим і спраглим до вивільнення енергії, а всі теоретичні заняття втовкмачували тобі, що «всє заключьонниє — врагі, і потому іх надо нєщадно є..ть і п...іть». Півроку — цілком достатній термін для такої науки.

Згодом, потрапляючи в реальний ЦМВ (спецвагон) з реальним ПМ (пістолет Макарова) на поясі, я вже, мов робот, був запрограмований на те, що мені когось потрібно побити і вграти. Особливим стимулятором для цього був «бєспрєдєл», який панує в такому замкненому просторі (вагон, камера, колонія): ти можеш побити, вбити, згвалтувати і пограбувати безкарно, бо тебе на це уповноважують неписані закони твоєї держави, тобто держави в держа- ві — МВС.

На одному з обмінних пунктів у Північній Осетії до нашої зовсім не золотої клітки втрапила справжня кавказька полонянка: вісімнадцятирічна красуня, донька офіцера-слов'янина і осетинки-інтелігентки, із виразним азіатським двоскладовим ім'ям. Більше складів я не міг би вимовити — щелепи мені зводило від бажання. Від цієї юної гопстопниці ще пахло парфумами, одяг був ще по-цивільному кокетливим і еротичним. Лише в очах її був розпач — усвідомлена реальність ув'язнення, скуштована брутальність охорони, передчуття тривалої несвободи і старіння за гратами, — в очах її був крик, було благання.

Там, на волі, я не насмілювався навіть підходити до таких дівчаток. Завжди з незалежним і самовпевненим вигядом, гарно вдягненні, в оточенні крутих хлопців, вони будили в мені заздрість до тих, для кого вони були доступними; вони асоціювалися мені з недосяжними сферами; вони провокували в мені самозневагу, свідомість власної недолугості і несміливості. І от моя відвага була вивільнена безкарністю — одна з таких дівчат стала моєю невільницею. Нарешті всі мої вади щезли, і я міг нею володіти. Я не міг її врятувати — я міг її взяти. Міг стати для неї останнім коханцем зі свободи, першим насильником з неволі. Вона погодилася з півнатяку. Її покора будила в мені звіра.

Солдат-конвойник може взяти зечку в їхньому ж туалеті; старослужащий-єфрейтор може для цього використати тамбур, куди вхід зекам заборонено; начальник конвою забирає «даму» до свого окремого купе; а його помічник — сержант — здійснює це у спільному солдатському купе для відпочинку у так званому «собачнику», на найвищій бічній полиці, встеленій матрацами, призначеній для перевезення собак військовими. Там я і взяв цю креатуру, яка разом із хлопцями била та грабувала у парках Орджонікідзе необачних перехожих. Мені було нестямно вганяти свого воїна під горло цій мішанці слов'янської покори і кавказької дикості. Було блювотно розмазувати по її обличчі і тілу свою сперму та піт. Було дзвінкозвучно від її руського янчання і осетинського рику. Мені було з нею тваринячо-солодко.

Л.В.

«Тваринна насолода» в умовах ув'язнення (про що було відомо воїнам-конвойникам) мала і більш натуралістичну форму реалізації. Наприклад, на одному з тюремних будівництв в'язні-зодчі спіймали заблукалого кота, вмурували його в стіну так, щоб лиш голова стирчала, повиривали бідній тварині зуби і

* Секс, пиво, рок-н-рол *(англ.)*.

КАЗАНОВА ЗВАЛИ ПОЧЕКАЙЛО

згвалтували в рот. Кіт, звичайно ж, здох. Всі інші, більші тварини бували гвалтовані нормальним зоофільським способом і переважно без смертельного наслідку.

●

Вона дістала шість років позбавлення волі. Здали ми її в Ростові-на-Дону. Її запах я зберіг на всі подальші поїздки — завдяки цьому мені не довелося опускатись до бакланок*, яких після акту неодмінно довелось би лупцювати, ані до вонючок**, після яких був би неуникненним візит до батальйонного начмеда. Вона була моєю єдиною, а вірніше — моїм єдиним військовим злочином на сексуальному грунті. Надалі свою природну потребу сексуальної розрядки я втамовував традиційним для мужчини способом — онанізмом. Один тільки раз мені випала була нагода задовольнитись способом традиційним для «справжнього мужчини» — згвалтуванням «мальчіка»

Того вечора в роті (армійський підрозділ «рота», а не частина тіла «рот») проходила неофіційна інаугурація призовників у «воїни»: кого побили, над ким познущалися, кого обібрали. Одного ж кволого і дрібного двадцятилітнього узбека з вузькими плечима і широким задом, котрий по-російськи знав лише: «іді на х... да» — дєди-айзери (азербайджанці) «запросили» до т. зв. каптьорки, тобто речового складу роти. Там серед матраців та клунків з солдатською білизною відбувалося розпивання та пожирання добра, конфіскованого у молодих, заварювання чифіру за зеківським рецептом та покурювання анаші «дєдами».

Про цього узбека знали, що його вигнали за анашу з третього курсу філології ташкентського університету і в армії він рятувався від тюрми. Добрі брати-мусульмани дійсно дали йому дві затяжки від самокрутки з травичкою, склянку житомирського самогону і, як істинному мусульманинові, шмат сала на закуску (під загрозою жорстокого побиття в разі відмови). Після цього розпочалася перша сексуальна атака: четверо айзерів обступили бідного Алі і почали його поштовхувати, поплескувати по сідницях, пощипувати за живіт і стегна, запитуючи з реготом: «Кизимка сиктим? Ішяк сиктим?» (Дівчину грав? Осла грав?) *** — і приповідаючи щось по-своєму.

Він ще намагався прибрати суворого, загрозливого вигляду та переконувати своєю єдиною російською фразою, що не потрібно цього робити, але сильний удар кулаком під дих звалив його з ніг і змусив замовкнути. Коли до Алі повернулася тяма, він уже стояв рачки, зрозуміло, з оголеною задницею, а перший джигіт уже змазував хтиво його задній прохід залишками сала. Треба цинічно відзначити, що увійшло йому досить легко, можливо, що для Алі це було «нє впєрвой» — кавказці на цьому розуміються краще від українців.

Звичайно ж, що, коли ти не повна «скатіна», то з'являється порух захистити, припинити безчинство, але в армії він майже завжди впирався у правила так званого братства одного призову, коли існує «кругова порука» і будь-який супротив трактується як зрада. Та й ніде правди діти — існував страх самому опинитися у тій же позі, що й узбек.

Тому, відбувшись фразою: «Ті — чурбани, і ці — чурбани, тож хай хоч позабиваються», — протягом усього процесу я разом з іще двома земляками приголомшено мовчав, допиваючи самогоняру і доїдаючи їдло. Мабуть, наш стан був чітко окреслений на наших обличчях, бо кожний ощасливлений джигіт, проходячи до умивальника, вважав за потрібне зверхньо кинути в наш бік: «Харошій девушька, да? Попробуй, да?» Ніхто з нас тоді не попробував. Невідомо, що думали собі ті двоє, але сказати б, що я не міг собі цього уявити, було б сильним перебільшенням.

РОЗДІЛ 2

Найцікавіше, що з армії я також повернувся із відчуттям, ніби все про цей світ я вже знаю; правда, воно мало в собі зовсім інший зміст, ніж до служби. Істинно зрозуміти такий стан може той, хто півтори хвилини просидів занурений у бочці з лайном, а вискочивши з неї, виявився абсолютно вільною людиною. Такій людині перш за все хочеться поезії, чистоти, аристократизму. Протягом цілого місяця, відведеного радянським режимом колишньому військовослужбовцю на байдикування, я писав вірші, читав книжки, милувався краєвидами і мріяв.

Через місяць я почав працювати. Через місяць мені забаглося кохання. Відтоді потреба у праці і у жінці нероздільно ітимуть зі мною поряд.

Для того, щоб потрапити на підготовче відділення при університеті, мені був потрібен трудовий стаж, оскільки про попередній свій багатогранний «стаж» я не міг пред'явити жодної довідки. Львівська поліграфбаза прийняла мене в своє лоно з розпростертими ногами. Робота була, як кажуть, «пльова», або «кльова», тобто «паперова», тобто — ніякої. Тому я міг спокійно писати, страждати і спостерігати за дівицями, вираховуючи тих, з якими б можна було поспілкуватися на теми «справжнього кохання».

А з секретаркою шефа, двадцятип'яти-«літньою» Лесею нічого було навіть довго балакати: бідачка впродовж перетермінованої провінційної юності тяжко

* «Бакланка» — засуджена за хуліганство.

** «Вонючка» — засуджена за поширення венеричних захворювань.

*** Кавказці розповідали про середньоазіатів, що юнак там «приймається» в мужчини лише засвідченим статевим актом. У віддалених районах, де немає повій, а за збезчещення дівчини можуть убити родичі, юнаки «мужніють» завдяки тваринам. Осел, як стверджують,— найбезвідмовніший партнер у такій справі. Та оскільки все це приховується від чужих, то привселюдне розпитування, чи «ішяк сиктим», переслідує виключно знущальну мету.

відстраждала свою незайманість, а тепер гірко волочила нікому не потрібну недоторканість — довкола ж самі хами, вантажники, шоферюги і сімейні службовці. Мрак. Вистачило кількох поетичних строф і віртуозних доторків музикальними пальцями (колись я грав на барабанах) до її наструненого тіла, щоб вона, закотивши очі, дозволила себе брутально трахнути посеред складу, в робочий час, на ящиках зі шрифтами та поліграфічними фарбами.

Ще у період приглядання до цієї потенційної жертви мене охоплювали суперечливі почуття: з одного боку, усвідомлення відповідальності, а з іншого — злість. Цю злість до псевдоцнотливиць — котрі хочуть, а не дають — я нестиму у собі, мабуть, завжди. Бо саме в них мені бачаться причини інтимних негараздів у порядних, гідних співчуття хлопців. Якого-небудь закоханого несміливого мрійника така стерва вимучить до самогубства, доведе до божевілля своїм кокетуванням і принциповою недосяжністю, а перед якимось нахабним бидлом чи зухвалим пройдисвітом розсуне ноги у перший же вечір. Зараза! Ще й корчить із себе жертву обману чи насильства. Ненавиджу такої жіночої слабкості. Тому й трахнув.

Так, це було досить цинічно, але така наша цинічна дійсність, а не я. Усвідомлення цього і дозволило мені холоднокровно запхати свого зголоднілого за ніжністю циніка до її маленької розкішнички — такої маленької рожевої піхвочки з великими зеленими очищами. Мене тішив її стогін — я по-батьківськи лагідно приповідав: «Стогни-стогни, лялечко — якби ти знала про мою тугу, то ще не так стогнала б».

На жаль, такі, як Лесечка, належать до партнерок одноразового використання, бо відразу після цього вони ставлять питання руба: або одружуватися, або розходитися. Дурненька — ну звичайно ж, розходитися. Адже, щоб заволодіти мужчиною, одного разу надто мало, а до другого разу його потрібно вміти заманити — це ж велика і непроста школа сім'єбудування. Та все ж таки ці галицькі панянки без бою не здаються. І у виборі між поразкою чи перемогою я обрав ганебну втечу з поля бою. За це мені довелося тяжко спокутувати двома місяцями непосильної праці на пилорамі у рідному, забутому Богом провінційному містечку.

ІН.

— Вже на той час у моїй голові проросли перші паростки роздумів над залежністю розвитку творчої особистості від статевих органів (про залежність особи від внутрішніх органів я уже знав). Я мало читав мудрих книжок (все більше — поезію), і тому до всього потрібно було доходити власним розумом. Отож мучився, чому я — романтик, мрійник, поет, доморощений філософ — повинен зносити якогось коректора своїх дій, редактора свого життєвого шляху, цензора своїх вчинків, який насправді є всього лиш фалосом, прутнем, членом, славнем, кінцем, х..м, урешті-решт? Мене це ображало як людину, обурювало як громадянина, принижувало як учасника певної цивілізованої спільноти.

Тоді вперше я вирішив оголосити йому війну, для чого придушити у собі тваринне начало, а культивувати людинне. Я пообіцяв собі, що надалі праця і любов без сексу (красиве та корисне) стануть моїми провідними зорями у цьому житті. О, як я тоді помилявся!

●

Ну, спочатку про працю. Праця на пилорамі мені відразу не сподобалася. Незважаючи на військовий гарт, мені все ж було важкувато за допомогою лома і «какой-то матєрі» висаджувати на півметрову заввишки вагонетку колоди свіжозрізаного дерева діаметром близько метра. Тим більше, що мій напарник, підстаркуватий п'янюга і колишній уркаган, знаючи про моє вевешне минуле, звертався до мене не інакше, як: «шо стоїш, як х... на весілю, — давай работай».

Протягом перших трьох днів я не міг їсти, лежати на спині, читати, гуляти — я був мертвий. Вигляд мій на роботі був такий жалюгідний, що не лише всі робітники співчутливо похитували головою, але й суворий побратим «по лому» змилостивився наді мною і порятував мене четвертого дня від «лютої смерті через перепрацювання» своїм життєдайним рецептом невтомності. Рецепт був простий, як двері: з самого ранку натщесерце прийняти 100 г добрячого самогону (від 50 градусів і вище), тоді злегка перекусити і знову «поправитись». Після такого еліксиру невтомності найгрубіші колоди видавалися трав'яними стеблинами. Через два тижні я став здоровий, як мул. Чи, простіше кажучи, — як бик, готовий не лише до важкої праці, але й охочий до запліднення одразу кількох телиць (у вільний від роботи час, зрозуміло).

Але в тому й специфіка малих містечок, що нікого там так просто не «осім'яниш», оскільки всі усіх знають, все про всіх відомо, все у всіх на очах. Не встигнеш після танців у повній недільній темряві відпровадити дівчину з клубу до хати, як назавтра дізнаєшся від якогось далекого родича чи близького сусіда про точну дату своєї реєстрації з громадянкою К. Залишається один вихід — храмове свято у віддаленому селі, на яке збираються парубки та дівчата з цілого «куща» на так звану «забаву аж до раня».

Л.В.

Сільські дівиці — це взагалі окрема пісня (слухай «Віки» — «Не треба, Стьопа»). Під час масових святкових дійств, замішаних на алкоголі, у них прокидається праматір-природа: світло християнського аскетизму бореться із темрявою язичницької життєствердності. У танцях вони гвалтують парубків своїм розпашілим тілом, але пищать від випадкового дотику у вузькому коридорі. Під плотом не дозволять торкнути рукою перса, але в кущах вхоплять усією жменею хлопця за геніталії. О натура! *О homo ludens!*

І звідки воно взялося, таке сумирне дівча з очицями, мов жарини, серед цього буйства плоті? Посміхнешся йому, а воно — як тиха вода (що греблі рве); візьмеш його до танцю за стан, а воно — наче лютня (бринить); цмокнеш його в тоненькі вуста, а воно — як пробуджений вулкан (жаром дише). І головне ж — не претензійне: на сіновалі, то й на сіновалі. Ти стягаєш з неї трусики, сіно в сіднички коле, а вона ні мур-мур, а вона — як сарна, тільки очицями блим та блим. І дарма що чорнява поросль на вологому лобку не пасує до вибілених пасом на спітнілому чолі — вона тебе і ніжками обхопить, і гепкою підмахне, і пальчиком де треба натисне. А потім ще й защебече: і любий, і милий, і ніжний, і плід твій солодкий для її піднебіння. І чого ці газдівські доньки не понавчаються тільки від міських батярів. Ох уже ця проф-тех-освіта!»

ІН.

— І так би й князювати, як у «царстві забуття», і так би «банкувати, як у теплій сраці». Дак ні — тягне, манить тебе кляте місто, де боги, як відомо, не живуть. Бо пізнав ти вже спокуси цього вертепу, бо звідав уже бенкету порочної жаги, бо несеш уже на чолі печать морального дефекту. Місто — саме та клоака, де тобі й місце!

А що місто для провінціала? Банальщина й скука: трамваї і кав'ярні, дискотеки і кінотеатри, дефіляди центральними вулицями і бійки по брамах. Свинство. Тривіальна буденщина, якій бракує ефекту очуднення.

Моя чергова з'ява у Львові саме збіглася з масовим поширенням ефекту очуднення в суспільстві — під його впливом людям видавалося, що їхня совкова реальність завдяки народним пісням, моді на етнографічне барахло та заміні пам'ятників перетвориться на незалежницький рай.

У той час я переживав своєрідне «дежа вю»: мітинги і сутички з міліцією, причетність до нелегального самвидаву, погрози в університеті. Як і колись, спілкування студентської молоді теж велося по кав'ярнях та «явочних» квартирах. Правда, тепер уже моє середовище мало ознаку «свідомого українства», для якого життя — це «Бог, Україна, воля». Але правдою є й те, що біологічні закони вивільненої енергії в обох випадках були тотожними. Тобто потреба задоволення політичних вимог і національних претензій ішла в парі з потребою сексуального задоволення.

Але знову ж таки — з цим у моєму середовищі було найважче, оскільки на хвилі відродження національних тра-

дицій українська цнотливість протиставлялася російській розпусті. Тому накопичувана протягом дня у політичних дебатах та артівських дискусіях енергія під вечір вивільнялася у тужній українській пісні. Ох, як ми співали! (Ну чисто як у Винниченка: «Робітники хвилюються. — Ну підіть з ними поспівайте».)

Так проспівувались ночі напроліт, щоб зранку повернутися у стіни університету разом зі своїми нерозв'язаними сексуальними проблемами.

Л.В.

Чим добрий університет (чи будь-який інший вуз) для парубка? Тим, що дівки туди приходять, покинувши батьківські гнізда, більш розкомплексованими і морально готовими до того, що їм необхідно протягом навчання: а) дефлоруватися, б) надівуватися, в) побратися.

Чим вуз поганий? Тим, що студентки переважно амбітніші від інших своїх ровесниць, а тому прагнуть: позбутися цноти не інакше як з лицарем на білому коні, забавлятися не менш як із заморськими шейхами, а вийти заміж однозначно за принца. Ну, з цим, зрозуміло, складніше. При таких розкладах шанси сексуальних звитяг і поразок зрівноважуються: 50 на 50. Але значний процент неминучих розчарувань створює неймовірно широке поле для лапання халяви: розчарування (відчай) штовхає слабкодухих екзальтованих дівиць в обійми (ліжко) навіть останніх мерзотників — і у цьому полягає весь кайф.

●

Я на свої університетські роки не маю чого нарікати: за п'ять років у мене було п'ять коханок. Всі різні і всі важливі. Кожна з них мала свою особливу рису, співзвучну з відповідним періодом мого університетського життя: новим витком становлення особистості, укріпленням життєствердності, усвідомленням причетності тощо. П'ять жінок — як п'ять епох, як п'ять сходинок до мого змужніння.

Перший курс — це період патетики та ілюзій, численних закоханостей та незчисленних перспектив. Звичайно ж, що у цей період я не міг зустріти когось іншого, окрім Ярославни — дівчинки з широко розплющеними чорними очима, темно-каштановими пухнастими кучерями і дивним ім'ям. Ця повнотіла міщанська доця кохалася в поезії, любила Україну і пашіла добробутом та спокоєм. У мені — все ще поетові і уже не пацанові — її, мабуть, підкуповувала самовпевненість, статечність і несхожість на інших однокурсників, здебільшого вчорашніх школярів. Я читав їй власні і чужі вірші, розповідав (вибірково) про свої подвиги у конвої та про романтику андерграунду в період «політеху». Більшість часу ми проводили по кав'ярнях, на тихих тісних вуличках, у парках осіннього Львова.

Чотири місяці ми жили у цьому романтичному забутті. Ми були майже щасливими. Так тривало аж до того різдвяного вечора, коли вона вперше віддалася мені на канапі у вітальні батьківського дому. Ярославна не була незайманою, але була ще зовсім недосвідченою. Тому акт цей тривав виснажливо і втомливо довго.

Ще за святковим столом я побачив у її очах той блиск, який мужчина впізнає безпомилково і від якого у його крові прибуває адреналіну. Роздягаючи її у повній темряві (вона попросила вимкнути не лише світло, а й ялинкову гірлянду), я відчув тремтіння дівочого тіла і брак повітря від пристрасних цілувань у повний рот. Її тугі перса, увінчані набубнявілими бруньками, майже не сколихнулися, приймаючи горизонтальне положення. Я ж чи не вперше не тремтів. У мені не було хтивого азарту. У мені була ніжність і повага до неї, я щиро хотів її. Мені подобалась її справжність: призвичаївшись до темряви, я бачив, що волосся її у різних місцях однакове кольором, я відчував, що вона насправді соромиться і хвилюється, а не вдає. Тому я намагався бути якнайделікатнішим: делікатно цілував, делікатно пестив, делікатно входив.

Увійшовши у неї повністю, я побачив гримасу болю і насолоди на її обличчі. В цю мить я її кохав найсильніше і найщиріше — мені захотілося розплавитись, розчинитись, влитись у неї і назавжди там залишитися. І лише неймовірним зусиллям різноманітних м'язів мені вдалося втриматися від еякуляції. Це дало мені змогу продовжити акт спокійніше і врівноваженіше, та коли вже відчувалося наближення бажаного кінця — несподівано задзвонив телефон. Тепер уже вона відреагувала, затиснувши усіма своїми м'язами мого бідного філософа. Тоді я вперше забоявся скліщення. Телефон дзвонив довго, і весь цей час я боявся. Коли вона мене відпустила, мені уже не хотілося жодного кохання, але, гнаний бажанням щасливого закінчення, я спробував усе розпочати знову. Лише тепер я завважив, що з Ярославни нікудишня партнерка: вона лежала, як колода, із заплющеними очима. Я втомився від здійснювання монотонних качків, а кінця-краю не було й видно — і невідомо, як би все це закінчилося, коли б не фатальний дзвоник у двері.

Навіть в армії я так швидко не одягався. Коли Ярославна відчиняла батькам, я вже сидів на канапі, уважно розглядаючи альбом репродукцій Сальвадора Далі... забувши, правда, увімкнути світло. Гадаю, що саме ця деталь, як і бліде, втомлене та спітніле обличчя доньки, розвіяли святковий настрій на обличчях батьків. Чим для неї обернулася ця пригода, я не знаю, бо поспішно відкланявся. Але згодом ціла наша закоханість закінчилася тим, що вона почала поводитися зі мною як з кандидатом у «чоловіки», а це не могло не привести до розриву. ♥

(Закінчення в наступному номері.)

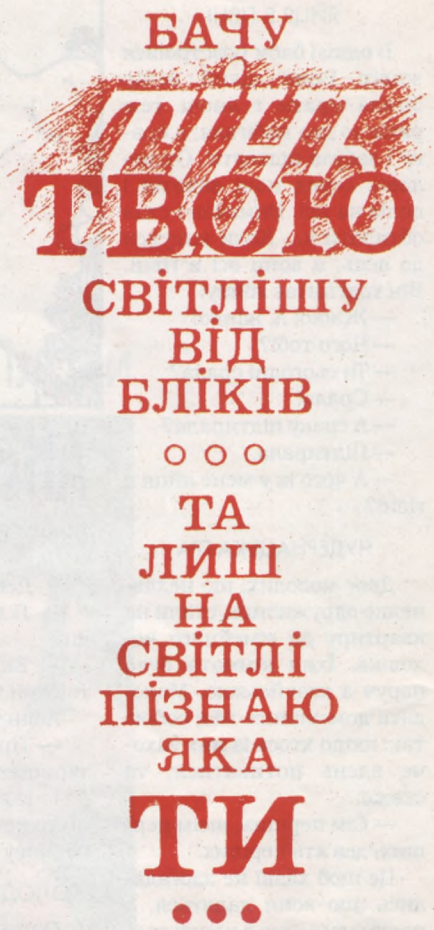

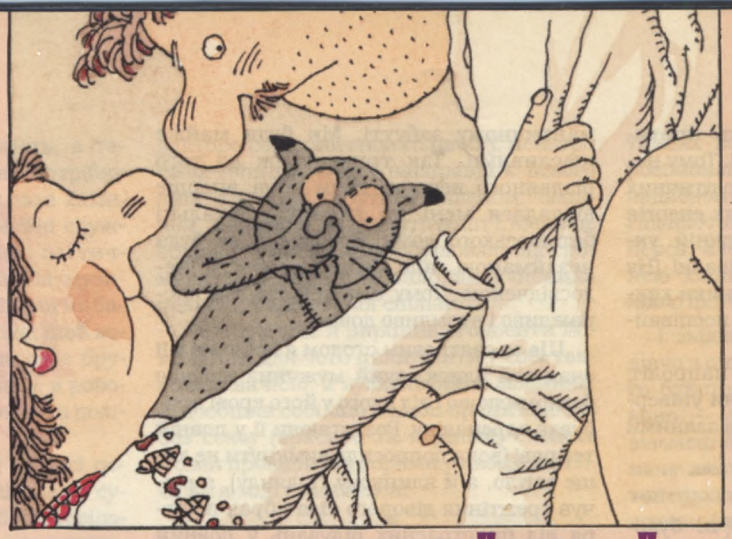

АНЕКДОТИ СХІДНОЇ УКРАЇНИ

в записах Володимира Гнатюка

ЯЙЦЯ В ГІВНІ

В однієї баби розстроївся живіт. Вона цілий вечір бігала срати і вночі теж разів зо два вибігала, а сраку і забула підтерти. От чоловік серед ночі захотів і поліз на неї. Вимахав і став обтирати х... Коли кинувся до яєць, а вони всі в гівні. Він тоді питає жінку:

— Жінко! А, жінко!

— Чого тобі?

— Ти сьогодні срала?

— Срала!

— А сраку підтирала?

— Підтирала.

— А чого ж у мене яйця в гівні?

ЧУДЕРНАЦЬКА ГРА

Двоє молодих, що недавнечко одружились, стали на квартиру до сімейного чоловіка. Їхня кімната була поруч з хазяйською. Молодята домовились між собою так: якщо хтось із них захоче вдень потикатися, то скаже:

— Сім перших, вісім перших, дев'ять перших.

Це щоб хазяї не здогадались, що вони ладяться, а подумали — що в карти грають. От вони так і робили. Разів п'ять на день пошморгаються і все наче в карти грають, а грали вони зовсім на іншому інструменті, з волосяними струнами.

Якось прийшов молодик пізно ввечері з роботи і так здорово уморився, що й ніг не чує, роздягся і ліг спати, не схотів і вечеряти. А вона здорово схотіла. Розстелила свою постіль, лягла і каже:

— Сім перших.

Він мовчить.

— Вісім перших.

Він тільки махнув рукою, йому вже й балакати не хотілось. А вона знов за своє:

— Дев'ять перших.

— Я пас, — обізвався молодик.

— Ех ти, боягуз, соромно з такими козирями пасувати.

А він тоді:

— Прошу в чужі козиря не заглядати.

І так вони побалакали, і ніхто не зрозумів, що вони вели розмову про ї...ю.

ГОЛОДНІЙ КУМІ ХЛІБ НА УМІ

Один чоловік був жонатий на молодій жінці. У нього х... погано стояв. Коли збирається лізти на жінку, то бадьорить, бадьорить його, аж умориться; а жінка поки діждеться, коли він надроче, аж лихоманка її затрясе. Вона бідному старому спокою не давала.

Одного разу чоловік ввечері став молитися Богові і майже вголос читав деякі слова з молитви. А жінка вже сиділа на постелі, лагодилася спати і прислухалась, чого він просить. На цю пору чоловік вимовив уголос такі слова:

— Утверди, Господи, і направ... — і далі вже став читати пошепки.

Жінка не витерпіла, перервала його:

— Та ти, чоловіче, краще проси, щоб утвердив, а направлю я сама!

Вона вирішила, що чоловік просить за свого х... Голодній кумі і хліб на умі.

ЖАЛОБНИЙ МУЖ

В одного чоловіка померла жінка. Обмили її, положили на стіл, вдягли, все як слід. Накрили серпанком і засвітили над головою воскову свічку. Чоловік дуже побивався за своєю жінкою. Жаль йому було розлучатися з такою бідовою і пожадливою нащот «Боже збережи» бабою. Він узяв свічку, поставив її в ногах, а сам припав до покійниці трохи вище колін і плаче. А баби подумали, що він за слізьми не бачить, де свічку ставить, та й кажуть:

— Що ти, чоловіче, робиш? Не там свічку поставив, ось лице, тут треба ставити.

Чоловік підняв голову, показав пальцем проміж ніг і каже:

— Та мені потрібне не лице, мені потрібне оце!.

ЩИРА ПОРАДА

Радять старі люди молодим чоловікам рідше до баб притулятися, бо після цього дуже слабнеш. Один чоловік оженив сина. На другий день прокидаються вони, батько й питає сина:

— А що, синку, ти багато разів був на своїй жінці за ніч?

— Дванадцять разів.

— А я на своїй тільки раз.

На другий день прокидаються, батько знову питає сина:

— А що, синку, ти цю ніч скільки разів?

— Десять разів.

— А я раз.

На третій день встають, батько теж питає сина:

— А що, сину, ти багато разів?

— Сім.

— А я, — каже, — раз.

Потім питає батько сина через місяць:

— А що, сину, ти багато разів?

— Два рази.

— А я все-таки раз.

Питає батько сина ще через тиждень:

— А що, синку, ти багато разів?

— Та тільки один раз.

— І я раз.

Питає батько сина через три місяці:

— А що, синку, ти багато разів?

— Та ні разу.

— Еге, хлопче, а я раз.

Спитав батько сина ще через деякий час:

— А що, синку, ти тепер часто?

— Ні разу, тату, я щось захирів.

— А я раз.

Потім батько і каже синові:

— А що, бісів син, ти погнав одразу здорово, а тепер нікуди не годний, а якби ти з самого початку по одному разу, то до самої смерті годився б. А тепер ти з сили вибився, а жінку свою тільки роздражнив, а тепер вона може бігати до інших, бо ти сам її не вдовольниш. А ось як я «раз» та й «раз» і до самої старості буду по разу, і вже моя баба не буде до чужих бігати.

Син трохи оклигав і вже більше не ризикував часто лазить на жінку, послухав батька. ♥

Малюнки: Олександр Міхнуцев

Валерій Скляренко • Серія • Плоди

Valeriy Sklyarenko • Fruits • Series

ЛЕЛЬ 98

Валерій Скляренко • Valery Skiyarenko

Січень/January

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Лютий/February

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	

Березень/March

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Квітень/April

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Травень/May

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	18	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

Червень/June

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

Липень/July

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

Серпень/August

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Вересень/September

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

Жовтень/October

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Листопад/November

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Грудень/December

ПН MO	ВТ TU	СР WE	ЧТ TH	ПТ FR	СБ SA	НД SU
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Фото: Валерій Скляренко

З ПАСІКИ ДІДА АНДРІЯ

КИЦЯ МАМІ НЕ СКАЖЕ

— ТИ НЕ ДУЖЕ, Семене, тулися до мене, бо що мені мама скажуть?
— Звідки ж вони знатимуть, що я тулився?
— Звідки, звідки... Он киця дивиться.
— І їй не соромно... Таке гарне, з бантиком на шиї, а не соромиться дивитись.
— А тобі не соромно до мене тулитися?
— Соромно, Явдоню, але що я зроблю, коли мушу?
— І чого це ти раптом мусиш? Це ж не на роботу ходити.
— На роботу якийсь раз і не пішов би, а це таке, що не витерплю.
— Диви на нього! Не витерпить він...
— А так. Знала б ти, Явдоню, що в мені робиться, то й сиділа б ото сумирно.
— Чекай, чекай... А куди це ти вже лізеш?
— Хіба я знаю... Пташечки в тебе під блузкою. Тісно ж їм там. Пусти їх подихати. Пташка любить волю.
— Таж мама...
— Мама з татом пішли в кіно і повернуться не скоро.
— І це знає... От ще Семенко!
— Як не знати, коли бачу, що дві голубки мучаться в тісноті?
— О, вже гудзичок бризнув! Такий ти, хлопче, нетерплячий!
— Такий, як бачиш.
— Другий гудзичок... Одну пташку голою рукою взяв... Як це зветься?
— Хіба я знаю?
— Вже й друга до твоєї долоні проситься.
— І другу приголублю. Люблю голубів, гарні вони. Дзьобики в них...
— А киця дивиться.
— Де це вона? А-а-а...
— А це вже куди?
— До киці.
— Ой-ой-ой, таж лоскотно, Семенку... Чекай-но, ти ще, чого доброго, положиш мене...
— І положу отак-о, гарненько.
— Вже й губами яблучко облизуєш...
— Бо солодке, як мед.
— І до киці лізеш... Ну, тікай, Семенку. Тікай, кажу!
— Хіба ж це я?
— А хто ж?
— Вгадай... Та лежи по-людськи, а то тиснеш ті ноги одну до другої, наче вони давно бачились.
— А як треба? Отак?
— Авжеж.
— Ой, тікай!.. Ну, тікай, тікай... Таки той... Ще й мами нема дома... Вже хоч не квапся. Куди тобі квапитись?
— ...
— Зручно лежу? Тобі добре?
— Ніколи так добре не було.
— І мені. А кішка, мабуть, таки дивиться...
— Не бійся, вона мамі не скаже. ♥

АНДРІЙ М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Фото: Олександр-Студія

ШИНОК

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?

Художник: Франк-Іво Ван Дам (Бельгія)

ШИРОКО відоме висловлювання героя однієї п'єси Шекспіра про те, що алкоголь «збільшує збудження, але утруднює виконання». Проте багато людей вважають, що помірна кількість алкоголю збільшує потенцію чоловіків. Подібні якості, до речі, дехто приписує маріхуані, тютюну та іншим інтоксикантам. Для вивчення цієї проблеми було проведено численні дослідження. На тіла учасників, що переглядали фільми, слухали записи із сексуально-стимулюючим змістом, закріпили невеликі контролюючі пристрої. У чоловіків це були маленькі гумові кільця, що вимірювали діаметр пеніса, а в жінок — пристрій, що вимірював кров'яний тиск і об'єм вени у статевому органі. Експерименти переконливо довели, що сам по собі алкоголь послаблює сексуальне збудження. А от здатність контролювати сексуальну реакцію після прийому навіть невеликих доз алкоголю (приблизно 100 г горілки) істотно зменшувалась. Були випадки, коли учасники дослідів заявляли, що відчувають більше сексуальне збудження після прийому алкоголю, хоча виміри засвідчували протилежне.

Учасники виявляли більше сексуального зацікавлення, коли вони вірили, що вживали алкоголь, хоча його присутність у склянках була мінімальною.

Ще одне дослідження, що грунтувалося на особистих спостереженнях, показало, що рівень розгальмування змінюється у залежності від сподівань та обстановки, але не від вмісту алкоголю в напої.

Отож відомий герой Шекспіра має рацію лише частково: алкоголь зменшує збудження, але виконання таки утруднює. Проте інтоксиканти часто-густо використовуються для отримання «внутрішнього дозволу» на більш розкуту поведінку або для того, щоб дістати додаткові права. Норвезький психіатр Х.О.Фек'яер наводить приклад із своєї практики. Жінка розповідає про свого чоловіка: «Після пари кухлів пива він стає байдужим і навіть ворожим до мене. Він іде до міста і може залишатися там декілька днів. Він ходить з жінками, яких зустрічає у місті. Коли я намагаюсь його зупинити, він іноді б'є мене». На думку жінки, саме алкоголь примушує чоловіка поводитися таким чином. Ймовірно, він і п'є для того, щоб мати право на таку «вільну» поведінку. Адже

КЛУБ МАНД

КУДИ Л
УКРАЇНСЬКІ «

Анекдот з бородою

ПЕРЕКАЖУ його коротко й у м'якому варіанті. Один наш співвітчизник потрапив до німецького борделю і намагається пояснити, чого хоче. Але в німецькій він ні «бум-бум», от і говорить повії, показуючи свого прутня: «Хрум-хрум?» А вона йому чистісінькою українською: «Аякже!»

Приблизно так отетерів і я, почувши в Гамбурзі рідну мову. І де б ви думали? На прогулянці веселим кварталом цього «міста кохання».

Люблю українську природу і повну пазуху цицьок

Ці рядки з народного епосу моєї країни поділяють і бюргери ФРН. Судіть самі. У гамбурзькій газеті «Моргенпост» з 600 оголошень жриць кохання половина — пропозиції повій з колишнього СРСР. І серед оцих трудівниць статевого фронту третина — українки. Або «хохлушки», як їх тут любовно, із сласним зітханням називають німці та гості країни. Як же узгодити такий бурхливий потік проституції із запевняннями німецьких властей про те, що цьому згубному явищу протистоять у ФРН ну дуже суворі закони?

Роз'яснення поліцейського

Стан справ роз'яснив мені начальник відділу з боротьби із сутенерством і торгівлею живим товаром Гамбурзького управління кримінальної поліції Армін Каден:

— Проституція як така у Німеччині не заборонена. Але це не поширюється на іноземок, які перебувають у країні по туристичних візах. Проституція за законом вважається трудовою діяльністю, а вона дозволяється іноземцям лише за наявності дозволу на проживання та на роботу. Якщо жінка, перебуваючи у ФРН по туристичній візі, займається проституцією, вона порушує закон про статус іноземних громадян.

Як незабаром з'ясувалося, цей закон з шести тисяч зареєстрованих повій Гамбурга порушують дві тисячі. І майже всі вони — з країн Східної Європи. Українок серед них — майже півтисячі. І ця кількість неухильно зростає.

Шляхи до борделю

Українських повій умовно можна поділити на дві категорії: ошукані та професіоналки. Перших заманюють до Німеччини брехливими обіцянками. В українських газетах безкоштовних і платних оголошень після того, як заборонили відверті пропозиції сексприробітку, пастки почали розставляти у розділах, подібних до «Шукаю роботу». Доведених до відчаю наших молодих і привабливих співвітчизниць заманюють до ФРН брехливими обіцянками. Скажімо, обіцяючи добре оплачувану роботу на кухні ресторану, на фабриці, нянькою в сім'ї. І, боронь Боже, навіть натяку на інтим! Хоча насправді — вербують у повії.

Друга категорія знає, на що йде. Київським та повіям з інших місць обіцяють великий заробіток. Цю групу поповнюють і непрофесіоналки, які обирають саме такий шлях до збагачення.

Ціна повії

Продавцями живого товару здебільшого виступають наші земляки. Зібраних «сексбомб» вони найчастіше везуть через Польщу. У цій країні чи у самому Гамбурзі їх продають сутенерам. А тепер увага — вартість людини (нехай і призначеної для оргій і неприродних утіх): коштує повія не дорожче за авто середньої руки — від 4 до 8 тисяч дойчмарок. Ці гроші вона має відпрацювати сутенерові. Жінок, яких заманили хитрощами, примушують до проституції погрозами, знущаннями, гвалтуванням.

Не вмієш — навчимо, не хочеш — примусимо

Цим армійським принципом активно користуються й сутенери. Вони уникають контактів з міліцією, поліцією і нашим братом — журналістом. Але мені поталанило. Торговець живим товаром Анатолій погодився дещо роз'яснити для преси.

Родом він з України. Служив у Західній групі військ на території колишньої НДР. У 1991 році дістав у ФРН політичний притулок. Живе в Ошаце, одержує соціальну допомогу. Власники будинків розпусти замовляють йому дівчат. Він «виписує» їх із Києва, Харкова, Херсона, де в нього все «схоплено». Спеціалізується на продажу дівчат до турецьких борделей Гамбурга. З повії та з покупця бере зазвичай по 2000 дойчмарок комісійних.

Паспорт для довірливих

Прямуючи до Німеччини «на заробітки»,

Малюнок: Адріан Луз (США)

жінка підтвердила, що нічого подібного від тверезого чоловіка вона б не потерпіла, а повірити, що такі маленькі дози алкоголю можуть докорінно змінювати поведінку, важко навіть прибічникам традиційних поглядів на цю «магічну» речовину.

Проте визнані більшістю людей «особливі властивості» алкоголю часто дозволяють виправдовувати або принаймні самовиправдовувати ще більш ганебну поведінку. Американський дослідник Мак-Гехі опитав 158 чоловіків, засуджених за сексуальне насильство проти дітей віком до 14 років. Дослідження довело, що «стан сп'яніння під час скоєння злочину дає злочинцю можливість покаятись у ганебній дії, не відмовляючись від своєї приналежності до нормальних членів суспільства. Типова фраза, яку довелось чути від опитуваних, звучала приблизно так: «Якби я був тверезий, цього б ніколи не сталося...» Учасники дослідження, проведеного вченими університету Джорджії, слухали записи декількох розповідей про згвалтування. Коментарі показали, що до гвалтівників ставились більш поблажливо в тих випадках, коли вони були п'яні. Якщо ж напідпитку була жертва, їй, навпаки, приписувалась більша провина.

Наведемо ще приклад, коли «стан сп'яніння» добре спрацьовує для виправдання дій, відзначених у того ж Фек'яера. Чоловік п'ятдесяти років узяв шлюб із жінкою на десять років молодшою. За кілька років його сексуальні бажання і можливості зменшились, але жінка продовжувала постійно турбувати його вимогливими сподіваннями. Він почав щоденно випивати після роботи. Це ефективно клало край бажанням і вимогам жінки, яка, щоправда, стала звинувачувати його в пияцтві. Проте такі звинувачення він вважав менш принизливими, ніж відсутність сексуального апетиту та ерекції.

Жінки часто використовують стан сп'яніння для того, щоб уникнути звинувачень у розпусті, змінити партнера, здолати те чи інше сексуальне «табу» (а їх у нашій культурі значно більше для жінок, ніж для чоловіків). Не випадково саме жінки організовують випивки на роботі та в побуті і значно суворіше, ніж чоловіки, ставляться до тих, хто уникає пити або п'є менше за інших.

ЛЮБОВ РУСАНОВА, м.Київ

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

СПОСТЕРЕЖЕННЯ СХІДНИХ МУДРЕЦІВ

ОЗНАКИ ШЛЯХЕТНОСТІ. Звичка трохи схиляти голову на правий бік; ідучи, широко розставляти ноги й енергійно вимахувати руками; сідаючи, класти руки на стегна; дивитися співрозмовникові прямо в очі, — все це свідчить про шляхетного роду людину, якій в усьому таланить.

ОЗНАКИ ЗАПАЛЬНОСТІ, НЕСТРИМАНОСТІ. Широкі груди з шорстким і густим волоссям, а також швидкі повороти голови свідчать про запальність і нестриманість.

ОЗНАКИ НЕЧЕСНОСТІ. Той, у кого верхня губа червона і ширша за нижню, а хода швидка, рідко буває чесний.

МАТИМЕ БАГАТО ДОЧОК. Біла шкіра, ніс як картоплина, банькаті й сльозаві очі — ознаки кволості та байдужості до жінок. Такий чоловік матиме багато дочок.

ДОБРИЙ БАТЬКО. У кого довгі руки, короткі ноги, волохатий живіт і хто, до того ж, кирпатий, гладкий і балакучий, — той дуже любить своїх дітей.

АБУ-аль-ФАРАДЖ (897—967)

НДРІВНИКІВ

ЛЕТЯТЬ «МЕТЕЛИКИ»

жінки вже дома чи по дорозі одержують фальшивий польський або чеський паспорт. З ним у ФРН легше одержати дозвіл на проживання. Але фокус у тому, що, одержавши підробний документ, наші дівчата опиняються поза законом. І в посольстві України їм уже ніхто не зможе допомогти.

«Працюємо ледь не в клозеті»

Так спересердя висловилася киянка Олена В. за гратами німецької камери попереднього ув'язнення. З нею дозволив побесідувати вже знайомий вам Армін Каден.

— Гестапівці бісові! — вилаялася Олена, коли сталеві двері зачинилися і клацнув замок. — Сигаретою не пригостиш?

Після традиційних розпитувань — «як там на Вкраїні», «хто ти (тобто я)» та «навіщо» — перейшли до її персони. Ось Оленин монолог:

— Приїжджаю до Берліна. Зустріли двоє наших. Меткі такі. Й одразу: мовляв, нянечка, на жаль, уже не потрібна. Пообіцяли посадити на зворотний поїзд. Я, дурепа, одразу в плач. Для мене це було, наче довбнею по голові, — я ж бо усі свої заощадження розтринькала. А вони заспокоюють: ми тобі за дорогу сплатимо. Та я про все здогадалася з їхніх посмішок бридкеньких. Обговорили діловий бік питання. Але тут вони мене накололи. Від обіцяного й третини не одержала. Запхнули мене до кімнатки з двома югославками. Вдень спали, а вночі обслуговували клієнтів. До вчора усе гаразд було — працювали «на хаті». Мустафа, який нас купив, зробив документи для поліції. Ліжко, білизна, душ — чого ще? Це не на вулиці стриміти чи в машині на задньому сидінні під якимось пердуном звиватися... І досі б працювала. Та вчора напоролася на бійку з різаниною й загриміла до поліції. Тепер вишлють. Менти тутешні обіцяли квиток купити.

Портрет вітчизняної путани в закордонному інтер'єрі

Вік: 18—20 років. Працюють там, куди направить сутенер. Але не разом з німецькими повіями. Наших поки що здебільшого можна зустріти на автозупинках і навіть у громадських туалетах. Багато хто з українок обслуговує клієнтів удома. Вони привабливіші за німкень. Заради доброго заробітку ладні віддаватися без презервативів, що для місцевих професіоналок є неможливим. Адже СНІД — не спить!

Вирізняються українки й підвищеною емоційністю. Закликають надміру гучно, сміються дещо вульгарно, піпку ще здалеку показують. І дуже багато лаються.

Косметикою користуються менше. Бо природа наділила їх щедріше: і тим, що у декольте, і тим, що іззаду. Вони дуже виграють у порівнянні з бісексуальними фігурами місцевих колежанок.

На що «клює» клієнт

Читаю оголошення. Газета німецька, але текст російською мовою: «Пристрасна киянка. Секс без обмежень. Обслуговую всіма відомими способами». Я зателефонував за наведеним телефоном. Автовідповідач ламаною німецькою з надмірним загравнням запропонував перелік послуг: мінет, групенсекс, орал, анал...

Небезпечний секс

Більшість дівчат з України не лише кондомами — взагалі жодними запобіжними засобами не користуються. Не дивно, що серед наших співвітчизниць найбільше число заражених гепатитом «Б». Займаючись проституцією нелегально, українки, природно, не зареєстровані й, на відміну від німецьких повій, регулярно не обстежуються медиками.

Блиск і злидні куртизанок

Бальзак мав рацію. У професії повії, одній з найнебезпечніших у світі, зовнішній блиск і мішура живуть поряд з величезним ризиком. Байдуже, де працює «раба продажного кохання» — в елітному будинку розпусти чи в брудному турецькому кабаці, одержує 500 чи 50 марок на день — фінал здебільшого один. Напівгола, без шеляга в кишені, порізана чи побита, біжить вона у поліцію чи посольство. І ніхто не зможе поручитися, що її не доб'ють по дорозі.

На жаль, мало хто вчиться на чужих помилках. І на примарний вогник легкого заробітку летять дівчата з України, нові й нові повії. І обпалюють свої тендітні крильця або й зовсім згорають у пекельному полум'ї бруду і продажного кохання.

Спеціально для «Леля» —
ВАЛЕРІЙ РОМАНОВСЬКИЙ,
м.Гамбург, Німеччина

Фото: Григорій Чорний

ПАРА-ЛЕЛЬ

13 серпня 1996 р.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Пишу вам листа, охоплена тихою люттю.

Вже на першій сторінці вашого журналу, в оповіданні Богдана Жолдака, мені зустрілися несправедливі, ганебні слова: «Таня — це прощання». Я не можу погодитися з такими, хоча й першими, віршами автора. Це несправедливо, що навіть у вашому журналі не знайшлося достойних слів для такого еротичного імені, як Тетяна. Скрізь Наталки, Оленки, Іванки, Оксанки, навіть Вероніки бувають, а про Таню — таке...

Чому ви сказали, що Таня — прощання,
Це Тайна любові, це подих бажання,
Побачення теплі на тихім світанні,
Це роси і квіти, умиті сльозами,
Це тайна найбільшого в світі кохання,
Це зустріч осіння після розставання,
Це заздрість чудовиськ й світів коливання,
Це пам'ять вогненна й жага до нестями.

Така вона — Таня!

ТАНЯ, м.Київ

НЕЗНАНО ТЕТЯНО, О ПАННО-ДУРМАННО!

Я вірю, Тетяно:
ти — не з
підпаркання,
ти — Таня-буяння,
ти — плоті
зростання,
палке цілування,
щемке роздягання,
усе це — ти є,
незнайомая Таню.
(Ще рими даю:
обирання,
вагання, злигання,
злягання-волання,
прощання
і листування...)
Тетяно-нірванно!
У тебе, мов в
ванну,
і без роздягання
стрибну навмання.
Бо Таня — не Ганя,
тим більше — не
Маня,
а шанована панья,
се пристрасть
шампанья
і сексу знання!

P.S.: На додаток до цього вірша у відповідь невідомій шанувальниці «Леля» додаю оповідання, яке так і називається: «Таня чи Маня», лелію надію, що у «Лелі» його й надибаю.

БОГДАН ЖОЛДАК

ПОТЕНТНЕ БЮРО

ЩОБ ХОТІЛОСЬ І МОГЛОСЬ

ПРОДОВЖУЄМО знайомити з рецептами підвищення потенції, які здавна відомі народній медицині.

СІДАЮЧИ ОБІДАТИ чи вечеряти, візьміть за звичку додавати в їжу по пів столової ложки зелені петрушки та селери. Якщо є — свіжі, а ні — попередньо подрібнені і насушені. Подбаєте влітку — цілий рік проблем не матимете.

НАСТОЯНКА ЖЕНЬШЕНЮ, левзеї або елеутерококу стане у пригоді, якщо раптом у вашому домі не виявиться петрушки із селерою. По 20—30 крапель настоянки, розбавленої водою, слід вживати тричі на день перед їжею впродовж двох тижнів.

ДУБРОВНИК ЗВИЧАЙНИЙ теж відомий своєю збуджуючою дією. Цю траву збирають у пору цвітіння. Нарвавши, треба дві-три години посушити її на сонці, потім перенести в тінь — на підвіконня чи горище. У 200 мл окропу засипають 5 чайних ложок сухої трави і варять 45 хвилин. Пити по 50 мл чотири рази на день перед їдою протягом місяця.

ЦИЦЕРІЯ

ЯК Я НЕ ВИЙШЛА ЗАМІЖ

ЦЯ ТРАГІКОМІЧНА історія трапилася зі мною зовсім недавно. Я виходила, але не вийшла заміж.

Ми з Анатолієм зустрічалися два роки. Два роки листів, зустрічей, розлук, телефонних розмов і мрій про майбутнє спільне життя. Він любив мене так, що, здається, міг з'їсти очима. А як ревнував! Божеволів, коли помічав, що хтось дивиться на мене. А мені подобалися навіть його ревнощі.

І ось нарешті. Він закінчив інститут, влаштувався на хорошу роботу, і ми віднесли заяву до загсу. Після того пішли до мене. З пляшкою шампанського, з шоколадом, з квітами. Все було дуже гарно. Трішки випили, потім трішки потанцювали, а потім і трапилось оте, через що ми так і не одружилися.

Ми дуже любили одне одного, але я йому нічого не дозволяла з собою робити. Саме тому, що любила, саме тому, що хотіла вийти за нього заміж.

Але й він також не дуже прагнув. Зрештою, для цього у нас було попереду ціле життя.

А отого вечора я вирішила, що нарешті все можна. І він почав мене роздягати. Роздягав, як богиню. А я постаралася вбратися відповідно — все новеньке, все імпортне. І бюстгальтер одягла найулюбленіший і найкрасивіший — французький.

Так от. Він дійшов до бюстгальтера і сказився. Очі вирячив, весь посірів, потім позеленів. А потім сказав: «Я не знав, що в тебе такі груди». І до дверей. А я йому в спину: «Та які?» А він белькоче і посувається до дверей наче сліпий: «Несправжні. Не знав, що в тебе фальшиві груди». І зник. І більше я його не бачила. І заява в загсі пропала. І моє одруження не відбулося.

І все через французький бюстгальтер. Я в нього завжди вати накладала, бо він мені завеликий, а віддавати чи дарувати комусь не хотіла. Любила я його одягати і себе в ньому любила. Йду вулицею і роблю вигляд, що не помічаю жодних поглядів...

І взагалі, дурень був мій Анатолій, це я вже тепер знаю. Груди йому фальшивими здалися. Все життя був би щасливий з моїми грудьми. І не треба було б йому інакших і більших...

А вату з французького бюстгальтера я викидати не буду. Ще знайду собі такого, що не тільки її буде бачити, а й мене.

ОЛЕСЯ

Художник: Франк-Іво Ван Дам (Бельгія)

ХОРОШИЙ КОМП'ЮТЕР — ЗА ХОРОШУ ЦІНУ

DiaWest

(044) 440-44-88, 440-01-75, 440-90-77, 440-21-00
АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ДІАВЕСТ»

SAMSUNG

Понад 150 конфігурацій комп'ютерів!
Більше 250 найменувань комплектуючих!

м. Київ, вул. О. Теліги, 8.
Магазин на Харківському: вул. Тростянецька, 47
http://www.diawest.kiev.ua
e-mail: postmaster@diawest.kiev.ua

Наші філії:
Львів (0322) 75-68-56, Чернівці (03722) 7-28-02

Фірма «ДЕРКУЛ»

Повний спектр видавничих та поліграфічних послуг

- НАЙКРАЩІ ХУДОЖНИКИ
  виготовлення оригінал-макетів та ілюстрування журналів, книг, проспектів
- НАЙСУЧАСНІША ТЕХНІКА
  набір, сканування, верстка
- НАЙТОЧНІШІ РІШЕННЯ
  комп'ютерний дизайн
- НАЙВІДОМІШІ ПІДПРИЄМСТВА
  якісна поліграфія
- НАЙПРИЙНЯТНІШІ ЦІНИ

МИ ПОВЕДЕМО ВАС ДО УСПІХУ!

Телефони: (044) 211-06-90, 211-02-68

«ПРИЗМА» ЛТД

КОСМЕТИЧЕСКАЯ СТОМАТОЛОГИЯ

Материалы и методика корпорации «DENTSPLY» США:
— косметическая пломба;
— коронка, штифтовый зуб, «наращивание» зубов;
— устранение дефектов зубного ряда (промежутки между зубами и пр.);
— выравнивание зубного ряда;
— все виды протезирования.

Заключаем договора с организациями на обслуживание по безналичному расчёту.

Тел.: 416-14-04 416-68-77 229-49-59
462-57-94 229-49-18

РАБОТАЕМ БЕЗ ВЫХОДНЫХ

ВОЛОДИМИР ЯКУБОВСЬКИЙ

ГУМОРЕСКИ

ЧОЛОВІЧЕ СВЯТО

У селі, бувало, жінки лаються за межу. Чоловіки тим часом статечно походжають, кожен по своєму подвір'ї. Смачно смалять цигарки із самосаду, раз по раз поглядаючи на город. Терпляче вичікують, коли настане кульмінаційний момент. Коли всі дошкульні слова жінки випустять, наче важкі ядра з гармат. Коли всі аргументи буде вичерпано і залишиться лиш одне. Повернутися спиною, нахилитись до самої землі, задерти спідницю й сорочку з вишитою лиштвою — і показати одна одній те, що під сорочкою. Робилося це дуже швидко й синхронно. Не дай Бог запізнитись. Дійство супроводжувалося словами:

— На, подивись. Щоб тобі повилазило!

Але ні в кого нічого не вилазило, бо жінки, щоб не бачити того, що демонструє суперниця, міцно заплющували очі. Так приходило чоловіче свято. Їхні погляди, на мить схрестившись, блискавично долали відстань і зупинялися на жаданому об'єкті. Обов'язково — на чужому. Так прикипали до паморочливої принади, що не ставало сили хоч на хвильку відірватися від видива, аби порівняти святкове чуже зі своїм буденним.

Нарешті котрась із жінок не витримувала. Непомітно відкривала одне око, злорадо втішаючись побаченою чудернацькою почварою, ще й перевернутою догори ногами. А коли кров приливала до голови, нарешті випростувалась. І тоді падала завіса, позбавляючи сусіда бажаної картини. Його колега ще кілька секунд мав змогу смакувати баченим.

Траплялось отаке не так уже й часто. Як свято серед буднів. Але траплялося...

ПРОФЕСІЙНЕ ЗАХВОРЮВАННЯ

— Тебе, Миколо, й не впізнати. Зовсім негодним став, — примружує Ганна свої циганські очі. — Бач, ледве ноги переставляєш.

— Якби я вас, шльондр, не жалів, тудить вашу мать, — не стримується той, — та не лягав сам на холодну землю, то був би ще й тепер ого-го!

ЧОЛОВІЧА СОЛІДАРНІСТЬ

— Діду! — кричить онук Святослав. — Я тебе питаю і питаю, а ти все мовчиш!

Крізь дзюркіт жовтого струменя починаю прислухатися до слів свого нащадка.

— Скажи, діду, чого в тебе такий великий пісюнець? — чітко карбує кожне слово малий.

«Ото нишпорка! Підгледів. Що ж йому відповісти, — гарячково роздумую, — щоб не було протиріччя з педагогічними настановами?» А з моїх губ злітає:

— Біжи й скажи про це бабусі. Бо вона протилежної думки.

Онук зачиняє двері й лопотить босими ноженятами. Поділитися радісною звісткою.

ЕХ, ЯКБИ МОЛОДИЦЮ...

Прийшовши додому напідпитку, дід Лаврін довго намагається зняти черевики. Ось-ось клюне носом об підлогу. Нарешті він облишає марну справу і мрійно проказує:

— Ех, якби мені оце зараз молодицю гарну...

— Мовчав би вже, опудало ти городнє, — не втерпіла баба Настя. — Навіщо вона тобі?

— Як то навіщо? Щоб шнурки на черевиках розв'язала.

ОЙ ДАВАЛА Я, ДАВАЛА...

Прочитала у 2-3 номері «Леля» за 1996 рік сороміцькі частівки й вирішила надіслати вам із власної колекції кілька штук. Може, знадобляться.

Частівки такі, що є слова і українські, і російські, і білоруські. Місто Славутич побудовано неподалік Білорусі. Тому в нас така говірка. Отож вибачайте.

Колись збирала фольклор. Допомагала подрузі, яка вчилася в Києві на філологічному факультеті. Адресу мою не вказуйте.

В.Д., м.Славутич Київської області

Ой давала я, давала
По четыре раза в день,
А теперь моя давалка
Получила бюллетень.

Я по кладочке шла,
На кладочку села.
Праву ножку подняла —
Время посмотрела.

Наварю борщу,
Сама вихлебчу.
Прийдуть хлопці
до вікна —
Сраку витріщу.

Ти не стій під вікном,
Не держи собаку.
Якщо любиш
ти мене —
Поцілуй у сраку.

Ти не стій під вікном
І не мани пальцем,
Бо не вийду і не стану
Із таким засранцем.

На столе лежит гитара,
На гитаре ложка.
Под столом лежит
Тамара,
На Тамаре — Гошка.

— Ой хто ж то пішов
Попід вербами?
— Та то мій дуралей
Світить ребрами!

Малюнок: Борис Денісевич

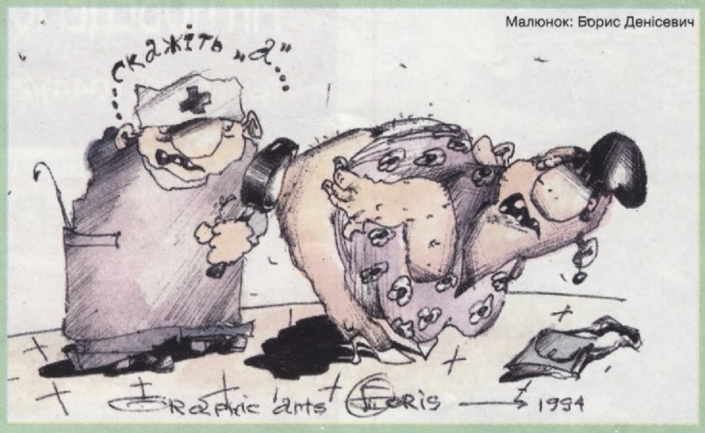

ЗАГАДКИ

1. Кругленьке, довгеньке, на чолику лисеньке.
2. Шатається, мотається, попід піч ховається.
3. Кріпко стоїть, слабко висить, сам косматий, кінець лисий.
4. Біг біглець, задрав кінець, нагнав дівку, шурх у дірку.

Записав ПАВЛО ЧУБИНСЬКИЙ (1839—1884)

ВІДПОВІДІ: 1.Гарбуза. 2.Віник. 3.Горох. 4.Ключ і замок.

ПАРОДІЇ

АНАТОЛІЙ КРАТ

СМЕРТЕЛЬНИЙ ПЕРЕЛЯК

Йду у сон, неначе в спогад,
В спогад, наче в сон, бреду...
А з-за хмари місяць рогом
Натякає на біду.
Ну чого тобі, рогатий?
Геть за гору — із села!

Пузиренко Володимир. Живі дощі. Збірка віршів. Сімферополь, «Таврія», 1990, с.35.

Як сомнамбула, у спогад,
Засинаючи, бреду...
А з-за хмари місяць рогом
Натякає на біду.

Хап за голову — рогатий! —
Тільки місяць, а не я...
Нажахав до смерті, клятий,
Накажу йому: до хати
Хай без натяків сія!

ЕРОТИЧНЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

А ми зустрілися в тумані...
Струнконога, пишногруда,
тугощока.
Глянеш — не відірвеш ока.
Пригорнувся б до грудей,
То відчув би — Прометей...

Загороднюк Василь. Пам'яттю прийду. Збірка віршів. К., «Молодь», 1990, с.16, 19.

Ох, яка ти тугощока —
Глянеш — не відірвеш ока.
А яка ти струнконога —
Зраджу й заповіді Бога.
А до чого пишногруда —
Вибачайте, що півпуда...
Прикувався б до грудей
Я б і сам, як Прометей!
Стрінеш жінку— придивися
І як слід її торкнися.
Не освідчуйтесь коханій
Так, як я колись— в тумані...

КРОСВОРД

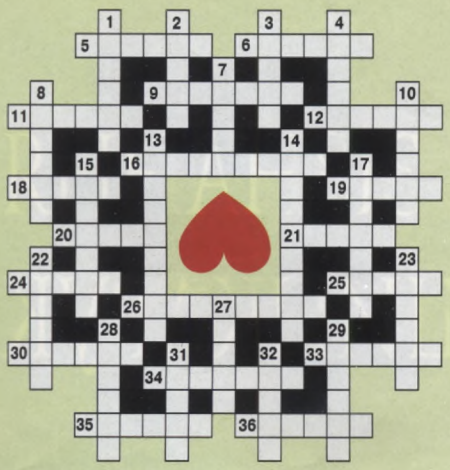

По горизонталі:

5.Французький живописець, автор картини «Оголена». 6.Жіноча прикраса. 9.Виконавець головної ролі в художньому фільмі «Молодо-зелено». 11.Популярна італійська кінозірка, яку називали «Чаплін у спідниці». 12.Втілення жіночої чарівності в давньогрецькій міфології. 16.Режисер-постановник художніх фільмів «Летять журавлі» та «Невідправлений лист». 18.Предмет кохання, пристрасті. 19.Англійський драматург, ровесник Шекспіра. 20.Роман-бойовик Моррелла. 21.Покровителька ліричної поезії, донька Зевса. 24.Автор кіноповісті «Інтердівчинка». 25.Чоловічий голос. 26.Картина Васнецова. 30.Дійова особа у п'єсі Франка «Украдене щастя». 33.Соромливість, незручне становище. 34.Автор драми «Заручини в монастирі». 35.Шлюбний союз. 36.Відомий кінодраматург, якого кохала донька Сталіна — Світлана.

По вертикалі:

1.Місто в Італії, де відбувалися події, відтворені у п'єсі Шекспіра «Ромео і Джульєтта». 2.Картина Рембрандта. 3.Красень-мисливець у давньогрецькій міфології. 4.Найвищий ступінь захоплення. 7.Молодий симпатичний зброєносець — фігура у ворожильних картах. 8.Угорський народний танок. 10.Трагедія Шекспіра. 13.Невеликий мистецький твір, де зображено таємні стосунки пастушки з лицарем. 14.Засоби догляду за обличчям, волоссям. 15.Опера Бетховена. 17.Спільник, учасник гри. 22.Герой комедії Котляревського «Москаль-чарівник». 23.Сексуальний термін. 27.Жіноче ім'я. 28.Герой опери Чайковського «Черевички». 29.Роман Бальзака. 31.Пора року. 32.Український прозаїк і драматург, автор п'єси «Любов на світанні».

Склав СЕРГІЙ ПЕРЕСТЮК

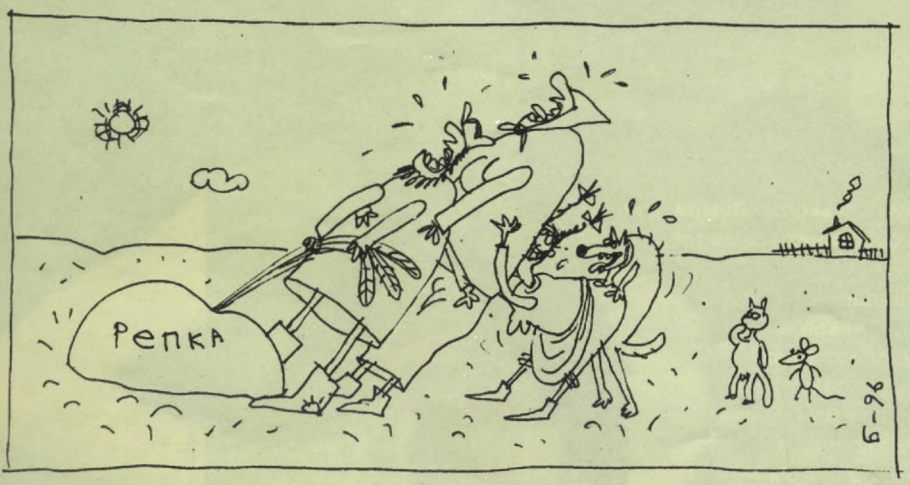

Малюнок: Борис Бубнов

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД

По горизонталі:
5.Ренуар. 6.Брошка. 9.Табаков. 11.Мазіна. 12.Хаврта. 16.Калатозов. 18.Пласіа. 19.Марло. 20. «Рембо». 21.Европа. 24.Кунін. 25.Тенор. 26. «Аньонушка». 30.Лушман. 33.Конфуз. 34.Шерідан. 35.Альянс. 36.Капітер.

По вертикалі:
1.Верона. 2. «Даная». 3.Оріон. 4.Екстаз. 7.Балет. 8. «Чардаш». 10. «Отелло». 13.Пластирь. 14.Косметика. 15. «Фіделіо». 17.Партнер. 22.Чупрун. 23.Котус. 27.Наля. 28.Вагуна. 29. «Гобсек». 31.Весна. 32.Даган.

ТАНЬКИ

Н. Т. БАЛІУС

Казав: «Не бійся, бо я буду ніжний»,
Казав: «Кохана, я тебе не скривджу»,
А сам дістав якуюсь залізяку
Й запхнув її мені під саме серце,
А потім витяг... Це і є любов?

***

Коли б я міг зробитись божевільним,
То я б тобі освідчився в коханні, —
Я б всі свої бажання щодо тебе
Спромігся б перекласти у вербальність,
А доки мушу все робити мовчки...

***

Мій прутень — то якась жива істота
Настирна, ще й до біса самостійна, —
Завжди якийсь бентежний зранку,
А то і ніччю спокою не дасть...
І як ти з ним знаходиш спільну мову?

***

Без піхви прутень, — то суха гілляка,
Що і не квітне, і не плодоносить.
Без прутня піхва, — то кудлатий звір, —
Скуйовджений, наляканий, пріпишклий,
Бо тільки вкупі все це має зміст.

***

Облиш мене і не займай, благаю,
Не випускай на волю того прутня,
Бо він задасть усім великий клопіт —
Мені й тобі, і всій твоїй родині...
Нехай, либонь, сидить собі у штанях!

***

Як горобця б, спіймати мрію прутня...
Спочатку пестити його в долонях
І годувати ротом, мов пташину...
А потім засадити б його в піхву,
Неначе в клітку... Най собі співає...

ЯПОНСЬКІ ПЛАВКИ

СЕРГІЙ КРИВОНОС

Вчора друзі добрі розказали,
Що не десь в далекому краю,
А у нас, на ринку край вокзалу,
Закордонні плавки продають.

Ах, спасибі вам за звістку, братця,
Скільки часу їх шукав я — страх!
Бо ж не можу я на пляж з'являться
В старомодних брежнєвських трусах.

Ось і ринок.Підморгнуло сонце:
Це, мовляв, не плавки — божий дар.
Лиш подумать — як могли японці
Розкрасивить красно свій товар!

Я приміряв плавки ті барвисті...
Хе! Моєї тут нема вини,
Що в однім пікантнім дуже місці
«Божий дар» для мене затісний.

Покрутив сюди-туди печально,
Й думалось, додому ідучи:
Для японця, може, це й нормально,
Що ж до мене — давить, хоч кричи.

Хай і так, зате усьому світу
Я готовий з радістю сказать:
Все ж і ми щось маєм ваговите,
В чім японцям нас не обігнать.

Переклав з російської
ІВАН САВИЧ

НОВИНИ СІЛЬСЬКОЇ МОДИ

На завершення вечорниць доярка Марія Простопчук продемонструвала подругам туфлі на високих підборах, які купив для неї у Конотопі механізатор широкого профілю Степан Середенко. У селі подейкують, що вони мають стати цього року надзвичайно модними.

Фото Paris Match

ВЕЧОРНИЦІ

ЧОТИРИ ЗІЗНАННЯ ІРИНИ ШИНКАРУК

1. ПРО ПЕРШИЙ ПОЦІЛУНОК

Колись у школі почула слова Миколи Чернишевського: «Помри, а не віддай поцілунку без кохання». Поклялася собі чинити саме так. Але...

Закінчився концерт, присвячений дню стародавнього міста десь аж біля кордону з Росією. Всіх нас чекав багатогодинний переїзд. Втомлена, але щаслива сідаю до автобуса. Біля мене — вільне місце. Чомусь захотілось побачити поруч себе саме його. Він чудово співає. І, мабуть, уміє читати мої думки. Бо залишає хлопців, з якими виступає на сцені, і підсідає до мене. За вікном — темінь. Він говорить мені теплі, лагідні слова. Я заплющую очі, наче дрімаю. Він пропонує своє плече. Я схиляю голову і раптом відчуваю поцілунок. Приємно і солодко. Жаль тільки, що без кохання...

2. ПРО ПЕРШЕ КОХАННЯ

Літо. Липень. Мені 12 років. Я на канікулах у бабусі. Вдень — річка, ліс, увечері — багаття, веселі й довгі розмови на березі Унави. А поряд завжди він. Високий. Вродливий. На три роки старший від мене. Опівночі повертаюсь додому. Він проводжає. Намагається обійняти. Не дозволяю. Тримаю марку. Прощаємось біля воріт. До завтра.

А назавтра — на підвіконні квіти. Знаю — від нього. Не можу дочекатись вечора. Ледь починає темніти — біжу на берег річки. Біля вогнища лише хлопці. І він. Хочу підійти, але вагаюсь. Бо там самі хлопці. Чую брудну лайку. З його вуст...

Зупиняюсь як укопана. І повертаюся додому. Почуття зникло. Залишилась образа.

3. ПРО НАЙЩАСЛИВІШУ МИТЬ (ДЕНЬ, МІСЯЦЬ, РІК)

1993 рік, кінець травня, фінал «Червоної рути». Конкурсна програма затягується. Наближається північ. Оголошують мій виступ. Відчуваю за спиною крила. І не лише тому, що співаю «Голубку». Розумію — сьогодні у мене вийде все. Музика скрізь. На сцені, в залі, в душі. Здається навіть, що це зовсім не я в світлі прожекторів...

Після останнього акорду — пауза. Довга-довга. А потім — вибух оплесків. А потім — шаленство залу. А ще — батькові сльози. Я вперше бачила, як плакав батько. Від щастя. Зрозуміла — перемога.

4. КОХАННЯ — це... найсвітліше і найважливіше людське почуття. Воно не дає завмерти життю. Я люблю — тому і співаю. Я люблю — тому і живу. ♥

Фото: Олексій Шульга

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ЕРОТИКИ

Лоренцо Бартоліні (1777-1850). ХЛОПЧИК-ВИНОРОБ. Близько 1815 р. Мармур. Висота 128 см

Бекон Френсіс

(1561—1626)

Англійський філософ і гуманіст оцінював ерос як безумство і пропонував витіснити його на периферію людських пристрастей:

«Серед усіх великих і достойних людей (давніх чи сучасних, про яких збереглася пам'ять) немає жодного, хто захоплювався коханням до божевілля; це говорить про те, що великі уми і великі справи не допускають розвитку цієї пристрасті, притаманної слабким...

Краще чинить той, хто, не маючи змоги встояти перед коханням, утримує його в належному місці й повністю відокремлює від своїх поважних справ і дій у житті; бо якщо воно втручається у справи, то скаламучує долі людей такою мірою, що ті стають нездатні залишатися вірними власним цілям... Подружня любов створює людський рід, дружня любов вдосконалює його, а розпусна любов його розбещує і принижує».

Переклад з англійської

Білар

(1715[?] — 1773[?])

Адвокат Білар увійшов у літературу завдяки написаному разом із Жервезом де Латушем роману «Сластолюбний чернець». Вперше книга побачила світ у Парижі 1740 року під назвою «Історія Дом-Бугре, картезіанського монастиря». Твір уразив сучасників відвертістю змалювання любовних сцен, яка набагато перевершила Апулея і Боккаччо. І вразив настільки, що Білара було кинуто до Бастілії (Латуш встиг сховатися).

Слід визнати, що «Сластолюбний чернець» і сьогодні сприймається як річ доволі відверта.

СЛАСТОЛЮБНИЙ ЧЕРНЕЦЬ

(Фрагмент)

...Оскільки пристрасть було вгамовано, я розумів, що час залишити поле битви. Але не зважувався, боячись, що мадам Дінвіль помітить той жалюгідний стан, у якому перебував мій прутень. Я спробував приховати це, та жінка була насторожі. Вона схопила його, тільки-но він вийшов на волю, і почала пестити й обціловувати.

— Ну що ти робиш, дурненький? — бурмотіла Дінвіль. — Невже тобі соромно показати інструмент, яким ти так вправно володієш? Хіба я що-небудь приховую від тебе? Дивись! Ось мої перса. Поглянь на них і можеш пестити скільки забажаєш. Торкнись губами рожевих пиптиків, поклади руку мені на кунку. О, як чудово! Ти і уявити не можеш, якої насолоди ти мені завдаєш, маленький негіднику!

Натхнений жвавістю її пестощів, я відповідав з не меншим запалом. Закотивши очі, вона не переставала дивуватися з вправності мого пальця, а я, відчуваючи приємну теплоту плоті, дедалі глибше занурював палець у її лоно.

Незабаром, завдячуючи її губам, знаряддя моє набуло первісної твердості і зажадало її дедалі сильніше. Проте, перед тим як піти на приступ, я розсунув її стегна, аби гарненько розгледіти вмістилище насолод. Часто те, що ми здійснюємо в передчутті задоволення, буває гострішим, ніж саме задоволення.

Чи є на світі щось пікантніше, ніж брати жінку, яка охоче погоджується з усім, що диктує ваша розбурхана уява? Від екстазу в мене запаморочилося в голові, досить було мені втрапити носом до її чарівниці. Мені захотілося перетворитися на прутня, аби по самісінькі вуха зануритися в її надра. Ось так одне бажання народжує інше, ще безумніше.

Покажіть малу частину персів своєму коханцеві, і він домагатиметься того, щоби побачити усі. Оголіть усі перса, білі та пружні, і йому захочеться доторкнутися до них. Він, неначе безнадійний п'яничка, у якого спрага розгорається з кожним наступним келихом. Дозвольте доторкнутися — він доможеться поцілунку. Дозвольте споглядати те, що нижче паска, — подумає, ніби ви запрошуєте його вкласти дещо проміж ваших ніжок. Його винахідливий розум породжує найвитонченіші фантазії, і він не задовольниться, доки не реалізує їх з вами.

Читачеві неважко здогадатися, що я не довго водив носом по спокусливій шпаринці. За якусь мить я пустився ускоки (сподіваюся, ми пам'ятаємо, що вклинилися у любовне побачення і що воно відбувається на траві під прихистком дерев). Вона сумлінно відповідала випадами угору на кожний мій потужний поштовх. Аби досягти ще тіснішого єднання, я поклав долоні на ті щічки, що нижче спини, а вона закинула ноги мені на поперек. Губи наші були подібні до двох вагін, які пристрасно оброблялися нашими язиками. І от настав екстаз, що підняв нас до небес.

Кажуть, що статева сила — це дар богів, і хоча вони були до мене більше, ніж милостивими, я розгубив свій божественний спадок і тепер змушений був тремтіти над кожною краплею щедрого дарунку небес, щоби з честю завершити розпочате.

Її жадання, навпаки, зростали у тій же пропорції, в якій я втрачав сили. Лише вдавшись до витончених пестощів, їй вдалося обернути мою неминучу поразку на ще одну перемогу. Вона всілася на мене верхи, дозволивши своїм повним персам колихатися над моїм обличчям, — і ну тертися об мою зів'ялу мужність своєю плоттю, яка, здавалося, сама по собі оволоділа безсмертям.

Переклад з французької

Будник Андрій

(нар. 1964 р.)

Український художник, живе і працює у Києві. 1992 року закінчив Київський державний художній інститут. Його роботи зберігаються в Українському музеї м.Нью-Йорка, київському Музеї Лесі Українки, приватних колекціях Іспанії, Німеччини, США.

Дослідженню еротизму А.Будник присвятив ряд робіт: «Жінка з бубном», «Жінка з дудкою», диптих «ДО та ПІСЛЯ», серію «Дивні пристрасті» та ін.

Андрій Будник. БОРОТЬБА ДВОХ ЧУДОВИСЬК (№1). 1992. Полотно, олія

Борхес Хорхе Луїс

(1899—1986)

— видатний аргентинський письменник, один із зачинателів авангардизму в латиноамериканській поезії і прозі. У його розмаїтому, багатожанровому творчому спадку належне місце посідає і тема людських почуттів, у тім числі й кохання в різних його проявах, якот у пропонованій новелі.

ПРОВИННИЦЯ

У Турдері їх звали Нільсенами. Парафіяльний священик казав мені, що його попередник був вельми здивований, побачивши у їхньому домі пошарпану Біблію у чорній оправі, друковану готичним шрифтом; на останніх, чистих сторінках, що їх залишають для записів, він завважив писані від руки дати та імена. То була єдина книжка в домі. Безладна хроніка роду Нільсенів, що згинув, як згине все живе. Будинок, якого тепер уже немає, був вальковий, з двома патіо*: головним, вимощеним червоною плиткою, і другим — із земляною долівкою. А втім, мало хто там бував. Нільсени оберігали свою самоту. Спали вони у скупо вмебльованих кімнатах, на дерев'яних ліжках. Їхніми втіхами були кінь, збруя, ніж з коротким лезом, буйні гульбища по суботах та ще спиртне для звеселяння душі. Я знаю, що обидва були високі на зріст, з рудими копицями волосся на голові. Данія чи Ірландія, про які вони, либонь, і не чули, була в крові цих двох креолів. В окрузі боялися Рудих: хтозна, чи не вбили вони кого. Одного разу брати пліч-о-пліч билися з поліцією. Ще кажуть, молодший якось зітнувся з Хуаном Іберрою і здужав за себе постояти, що, на думку людей досвідчених, чимало важило. Були вони й погоничами, і шкури чинили, і худобу забивали, а часом і таврували стада. Знали ціну грошам, тільки на міцні напої та в грі не скупували. Про їхніх родичів ніхто не чував, і ніхто не знав, звідки вони самі з'явилися. Були в них у господі запряг волів та повіз.

І виглядом своїм, і вдачею Нільсени різнилися від корінних старожилів передмістя, які колись дали йому зухвале наймення Баламутний Берег. Оця різниця та ще те, чого ми не відаємо, і пояснює міцну дружбу двох братів. Посваритися з одним означало нажити собі одразу двох ворогів.

Нільсени були гультяї, але їхні любовні походеньки до часу обмежувалися чужими підворіттями чи будинком розпусти. Тому, коли Крістіан привів у дім Хуліану Бургос, це спричинило в селищі чимало балачок. Він, звісно, просто завів служницю, але правда було й те, що дарував їй гарні дрібнички й брав із собою на гулянки. На скромні гулянки в сусідів, де не було заведено відбивати чужих дівчат, а в танцях ще знаходили велику втіху. Хуліана мала мигдалеподібні очі й смаглу шкіру, а досить було поглянути на неї, як вона усміхалась у відповідь. У бідному передмісті, де тяжка праця та повсякденні клопоти рано висушували жінок, вона мала вельми привабливий вигляд.

Попервах Едуардо скрізь бував разом з ними. Та потім нараз вирушив до Арресіфеса — не знаю вже навіщо — і привіз, підібравши по дорозі, якусь дівчину, але через кілька днів прогнав її геть. Він став ще похмуріший, пив у шинку сам-один, усіх уникав. А все через те, що закохався у Крістіанову жінку. В сусідстві, де про це дізналися чи не раніш за нього самого, усі зловтішно чекали, чим скінчиться таємне суперництво братів.

Якось, повернувшись пізно вночі із шинку, Едуардо побачив Крістіанового гнідого коня, припнутого до стовпа під повіткою. Старший брат чекав на нього в патіо, убраний посвятковому. Потім у патіо вийшла і жінка. Крістіан сказав братові:

— Я їду сам на гулянку до Фаріаса. Хуліана зостається. Захочеш — можеш покористуватися.

Голос його звучав владно й дружелюбно. Едуардо закляк на місці, втупившись у брата, і не знав, що йому робити. А Крістіан устав, попрощався з Едуардо, навіть не глянувши на Хуліану — вона була всього-на-всього річчю, — а тоді сів на коня та й поїхав неспішним клусом.

Оце від тієї ночі брати й ділили її. Ніхто до пуття не знає, як минало їхнє життя в цьому ганебному союзі, що порушував добропристойний побут передмістя. Все було гаразд тижнів зо три, але довго так не могло тривати. Обидва не вимовляли ймення Хуліани, навіть гукаючи її, але шукали — і знаходили — приводи до сварок. Коли заходила суперечка щодо продажу якихось там шкур, то сперечалися брати зовсім не про шкури. Крістіан завжди підвищував голос, а Едуардо відмовчувався. Хоч-не-хоч, але вони ревнували ту жінку один до одного. Жорстокі звичаї передмість не давали чоловікові зізнатися навіть перед самим собою, що жінка може викликати в ньому щось інше, ніж просто бажання володіти нею, — а вони обидва закохалися. І це до певної міри їх принижувало.

Одного вечора на майдані Ломас Едуардо зустрів Хуана Іберру, і той привітав його з кралею, яку йому пощастило відбити у брата. Гадаю, ото саме тоді Едуардо його й одлупцював. Ніхто не мав права насміхатися при ньому над Крістіаном.

Жінка слугувала обом з тваринною покірливістю, але не могла приховати того, що віддає перевагу молодшому, котрий не відмовився від своєї частки, але й не перший завів такий лад у домі.

Якось серед дня Хуліані звеліли поставити два стільці в головному патіо і самій туди не потикатися — братам треба було побалакати. Вона довго чекала кінця розмови, а тоді прилягла спочити в годину сієсти; та скоро по тому її покликали. І наказали поскладати в торбу всі свої речі, навіть скляні чотки та хрестик, успадковані від матері. Без будь-яких пояснень її посадили в повіз і вирушили в дорогу, безмовну й тяжку. Від дощу путівець розгруз, і тільки на п'яту годину ранку вони добулися до Морона. Там і продали її господині будинку розпусти. Про ціну домовилися на місці; Крістіан узяв гроші і половину віддав молодшому братові.

У Турдері Нільсени, вибравшись нарешті з трясовини кохання, яке вже вело їх просто до погибелі, забажали повернутися до свого колишнього життя чоловіків серед чоловіків. І знову почалися бійки, пиятики та сварки. Може, іноді вони й вірили у свій порятунок, одначе незрідка бували — кожен у своїх справах — у невиправданих чи цілком виправданих одлучках. Незадовго до Нового року молодший брат сказав, що йому треба в Буенос-Айрес. А Крістіан подався до Морона й під повіткою біля вищезгаданого будинку побачив буланого коня Едуардо. Увійшов до будинку. Його молодший брат сидів там, чекаючи своєї черги. Мабуть, Крістіан сказав йому:

— Якщо так піде й далі, ми заганяємо своїх коней. Краще хай вона буде в нас напохваті.

Побалакавши з господинею, він видобув з-за пояса гамана, і брати забрали Хуліану з собою. Вона їхала з Крістіаном. Едуардо дав остроги своєму буланому й помчав уперед, аби їх не бачити.

Отож усе повернулося до того, про що ми вже знаємо. Срамотне розв'язання проблеми не стало розрадою, бо обидва принизилися до взаємного обману. Каїн кружляв десь зовсім близько, але й прихильність братів Нільсенів один до одного чимало важила — хто знає, які труднощі й небезпеки здолали вони разом! — і тепер обидва воліли зганяти свою злість на інших. На чужих людях, на собаках, на Хуліані, що була призвідницею розбрату.

Уже доходив кінця березень, але спека все не спадала. Якось у неділю, коли люди рано розходяться по домівках, Едуардо, вернувшись із шинку, побачив, що Крістіан запрягає волів.

— Ходи-но сюди, — сказав він молодшому братові. — Треба одвезти кілька шкур для Пардо. Я вже повантажив. Увечері легше їхати, не так жарко.

Торговий склад Пардо, здається мені, був далі на південь. Вони їхали дорогою Лас-Тропас, а потім узяли вбік. Що ближче до ночі, то ширше розлягалася перед ними рівнина.

Коли поминали поросле осокою болото, Крістіан викинув недопалка сигарети і спокійно промовив:

— Тепер до роботи, брате. А решту зроблять стерв'ятники. Я сьогодні вбив її. Хай лишається тут зі своїми речами. Більше не буде від неї шкоди.

І вони, мало не плачучи, обнялися. Тепер їх пов'язувало ще одне: жінка, з болем принесена в жертву, і потреба забути її.

Переклад з іспанської

* Патіо *(ісп.)* — внутрішній дворик.

Гравюра Франсуа-Ролана Елуна за малюнком Антуана Борелля до книги «Тереза-філософ», що приписувалась Дідро. 1785

Берніні Лоренцо

(1598—1680)

Італійський скульптор, архітектор, живописець. Окрім того, був талановитим письменником і актором. Вчився у свого батька — живописця і скульптора П'єтро Берніні (1562—1629). Працював у Римі, де швидко став провідним майстром і на багато років визначив шляхи розвитку мистецтва бароко. Берніні сформувався на вивченні пізньої античної скульптури, але, створюючи піднесено-ідеальні образи, він насичував їх драматизмом і непідробною пристрастю. Серед скульптурних робіт найбільш відомі «Екстаз св.Терези», «Блаженна Людовіка Альбертоні», «Давид», «Викрадення Прозерпіни Плутоном», «Аполлон і Дафна».

Боттічеллі Сандро

(1445—1510)

Італійський живописець, представник раннього Відродження. Навіть створюючи полотна на релігійні та міфологічні теми — такі, як «Весна» (1477-78), «Народження Венери» (1483-84), — наповнював їх поезією, тонким прозорим колоритом, при найменшій нагоді прагнув оспівати красу жіночого тіла. Художникові подобалися сучасниці з довгими шиями і дуже спадистими плечима — такими він їх і переносив на полотна. Вислів «боттічеллеві плечі» народився саме від споглядання створених великим італійцем красунь.

Білоус Дмитро

(нар.1920 р.)

Український поет, перекладач, критик. Народився в селі Курмани Недригайлівського району Сумської області. Закінчив Київський університет ім.Т.Г.Шевченка. Дебютувавши у 1942 році збіркою «Осколочним», упродовж активного творчого життя видав понад тридцять книжок для дорослих і дітей. Серед написаного Дмитром Григоровичем Білоусом є ціла низка віршів, які увійшли до скарбниці української поезії.

* * *

Люба, доспіли суниці,
завтра збирати ходім.
В лісі погожі криниці,
липи на схилі крутім.

Впасти на трави квітчасті,
чи прилягти горілиць...
Може, ми знайдемо щастя
десь між червоних суниць?

Ми припадем до криниці,
може, те щастя в воді...

Лоренцо Берніні. ЕКСТАЗ СВ.ТЕРЕЗИ. 1645-1648. Група. Теракота. Церква Санта Марія делла Вітторіо, Рим

Брюсов Валерій

(1873—1924)

Видатний поет, прозаїк, історик і теоретик літератури; на початку XX століття — загальновизнаний лідер російського символізму, в 20-і роки — активний співробітник Наркомпросу, член більшовицької РКП(б). У дореволюційній поетичній творчості Брюсова чимале місце посідають виразні еротичні мотиви (цикли віршів «Еротика», «Ерос, непереможний у битві» та ін.). Щоправда, з радянських видань його творів такі вірші старанно вилучалися.

* * *

Коли ти сядеш на саган*,
Моїх ночей царице,
Вклонюся я твоїм ногам
Та й розпочну молиться.

А потім в мокрі волоски
Свої занурю губи,
І кислий смак, і дрож руки
Моїм бажанням любі.

Шука, шукає мій язик,
Як розпалить жадання
Тих вуст, до котрих я приник,
Чиї люблю здригання.

І ти тремтиш, і от, і от
Твої коліна жмуться,
І — чую! — в мій вологий рот
Вже інші краплі ллються.

1902

У СУТІНКАХ

Присмерк млосний і жагучий,
Відблиск зорей на стіні...
Завмира, лякає, мучить
Тьмяний шепіт в тишині.

«Милий, милий! знов ми
поряд,
Знов зітнутись нам пора:
Виклик всім — мій гострий
погляд,
Наче світ — бліда сестра!

Трути пестощів і тіла
Таємниць сягнула я,
Та і трепетно й несміло
Знов зове сестра моя!

Жаром вуст ми спрагло
станем
Твоє тіло цілувать,
Як вугіллям, ти вустами
Будеш груди обпікать!

Напуваючи нас трунком,
Двох безумних не ревнуй!
Ми поділимо цілунки —
Ти цілуй лише, цілуй!»

Зойк хвилинний незабаром —
Шерех, знов миттєвий
звук, —
Тіней каламуть й примара
Із шістьох жагучих рук.

1903

Переклад з російської
Сергія Чиркова

* Нічний горщик.

Булгаков Сергій

(1871—1944)

Релігійний філософ, богослов, економіст. Навчався у Москві, вивчав політекономію в Німеччині, упродовж п'яти років (до 1906-го) посідав кафедру в Київському політехнічному інституті; разом із М.Бердяєвим видавав релігійно-філософський журнал «Вопросы жизни» (1905). Автор двох трилогій і цілої низки грунтовних досліджень, які поставили його в ряд найвидатніших російських філософів XX століття.

У поглядах на природу кохання розвивав учення про Софію Премудрості Божої як світову душу, жіночну по своїй суті, що вмістила Божественну любов і випромінює її у світ.

СВІТЛО НЕВЕЧІРНЄ

(Уривок з розділу III. 2.Стать у людині)

Повний образ людини є чоловік і жінка в єднанні, в духовно-тілесному шлюбі. Кожен окремо — напівлюдина, проте є самостійною особистістю, іпостассю, має власну духовну долю. Та в надрах душі будь-яка людина залишається істотою двостатевою, тому що інакше неможливим було б її життя. І духовна стать взагалі буває складною, бо кожна особистість являє собою індивідуальне і своєрідне змішення стихії чоловічої та жіночої, і цим зумовлена творча напруга, еротика духу. Ця іманентна шлюбність людського духу містить у собі розгадку творчості, яка є не вольовим актом, а духовним народженням... Чоловіче начало, сонячне, геніальне, логічне, є зачинальним, йому належить тема, мотив, імпульс, з ним пов'язане бачення софійських сутностей, споглядання ідей. Проте ним лише починається, а не завершується творчий акт; безпосереднє творіння здійснюється темним жіночим лоном, «землею душі».

Переклад з російської

Браччоліні Поджо

(1380—1459)

Цього письменника часто називали просто Поджо, або ж Поджо-флорентієць. Він — досить помітна постать в італійській літературі Відродження, автор поважних філософських трактатів, капітальної «Історії Флоренції», невтомний дослідник античних авторів. Та чи не найбільш відома його «Книга фацецій» — коротких і дотепних новелок-анекдотів, у яких віддано належну данину й еротиці. І хоч писано їх «сухою латиною», ще доволі поширеною в ті часи серед освічених італійців, проте звучать вони легко та невимушено, в чому ви можете переконатися самі.

ПРО ЧЕНЦЯ, ЩО ВИСПОВІДУВАВ УДОВУ

Один чернець, із тих, що звуться обсервантами, вислуховував у Флоренції сповідь гожої вдовиці. Розказуючи про свої гріхи, жінка тулилася до ченця і, щоб говорити тихіше, все більше наближала до нього обличчя. Її гарячий молодий віддих розпалив ченця, усе, що в нього спочивало, прокинулось, і він мусив зносити неабияку муку. Геть розвереджений плоттю, увесь тіпаючись, він сказав жінці, що вона може йти, але вдовиця почала просити, щоб він наклав на неї єпитимію. «Єпитимію!» — вигукнув чернець. — Це ви на мене наклали єпитимію!»

ПРО ПАСТУХОВУ ДРУЖИНУ, ЩО МАЛА ДИТИНУ ВІД СВЯЩЕНИКА

Дружина одного пастуха в Ріве, загубленому серед снігів гірському містечку, підгулювала із священиком і мала від нього дитину. Хлопчик зростав і виховувався у хатині пастуха. А коли йому минуло сім років, священик обережно завів розмову з пастухом про те, що малий належить йому, і попрохав пастуха, аби той дозволив йому забрати сина до себе в дім. «Не буде діла, — відказав на те пастух. — Хлопчик народився в моєму домі, і я хочу, щоб він був мій. Бо що б то мали робити я і мій господар, коли б усіх ягнят, котрі народжуються від овець, покритих чужими баранами, мали віддавати власникам тих баранів».

ПРО ЛІКАРЯ, ЩО ЗГВАЛТУВАВ ХВОРУ ДРУЖИНУ КРАВЦЯ

Один кравець із Флоренції покликав до хворої дружини знайомого лікаря. Лікар прийшов до неї, коли чоловіка не було вдома, і, попри жінчин опір, згвалтував її. Ідучи, він зустрів кравця і сказав йому, що лікування проходить добре. Та, прийшовши додому, кравець побачив, що дружина сама не своя і вся в сльозах. Довідавшись, у чому річ, він нічого нікому не сказав, а наступного тижня, узявши з собою дорогої тонкої матерії, вирушив до лікаревої дружини і сказав їй, що чоловік її замовив йому пошити для неї сорочку. А щоб зняти мірку, жінка — була вона дуже гожа із себе — мала роздягтися майже до голого тіла. Коли вона це зробила, кравець, скориставшися з того, що більш нікого там не було, згвалтував її і в такий спосіб відплатив лікареві його ж таки монетою. Згодом сам йому в тому й зізнався.

Переклад з латинської

Богема

— так називають середовище людей мистецтва: художників, акторів, музикантів, поетів. Богемі приписують особливу розбещеність, що нерідко є цілком справедливим. Проте громадський осуд у жодній країні не виправив мораль богеми.

Благословення шлюбне

— акт, що має магічну силу, за допомогою якого молодим передається дієва сила кохання. Батьки, священик, благословляючи наречену й нареченого, прагнуть об'єднати їх в одне любовне поле.

Біфалос

— чоловічий статевий орган, який складається з двох нормально функціонуючих членів. Дослідження показали, що приблизно на 10 000 чоловіків припадає один власник біфалоса.

Гері Гріффін у книзі «Як збільшити розмір чоловічого статевого члена» наводить такий цікавий факт:

Кубинець Хуан Батіста дос Сантос народився з двома великими прутнями. Про нього писали, що Хуан «був наділений дивовижною пристрастю: він спалахував хіттю від самого погляду на жінку. Зазвичай при зляганні дос Сантос користувався обома членами: коли сягав оргазму один, він починав роботу другим».

Гравюра Франсуа-Ролана Еллуна за малюнком Антуана Бореля в стилі Агостіно Карраччі до книги «Французький Аретіно», опублікованої в Лондоні 1787 р.

Борель Антуан

(1743 —1810)

Антуан Борель, майстер малюнка і гравер по міді, народився в Парижі. Працюючи разом із гравером Франсуа-Роландом Еллуном (1745—1810), здобув славу неперевершеного ілюстратора так званої альковної французької літератури XVIII століття. Їхня блискуча майстерність щедро оплачувалася відомим видавцем Казіном, який розбагатів завдяки виданню еротичної літератури. Серед робіт славного дуету відзначимо ілюстрації до сонетів Аретіно, до «Сластолюбного ченця», що його вважають першим порнографічним (за мірками тих часів) романом, до «Фанні Хілл» Джона Кліленда та італійської поеми Чарлза Борде «Parapilla».

Наприкінці життя Борель почав ілюструвати твори іншої тематики — зокрема Плутарха, давньогрецькі драми і трагедії.

Сандро Боттічелі. ВЕСНА (ЦАРСТВО ВЕНЕРИ). 1477-1478. Олія на дошці. Флоренція, галерея Уффіці

Бажан Микола

(1904—1983)

Літературознавці нарекли Миколу Бажана майстром карбованого слова. У своїх віршах і поемах він оспівував архітектурні стилі, революційні катаклізми, сягав глибин математичних законів, розгадував «глибини звіриних афазій». Здавалося, що йому, зануреному в ці суспільні й філософські проблеми, немає діла до інтимних почуттів, що його поетика просто не пристосована до їх прославляння. І все ж у доробку Миколи Бажана, на щастя, можна виділити кілька творів, у яких оспівано й любовний шал, і гіркоту розлуки. Одним із перших у цьому ряді стоїть вірш «Мене зелених ніг...» (1924). Тут еротика майже губиться у вихорі футуристичного звукопису (М.Бажан починав як футурист). І все ж посеред цього буяння алітерацій і асонансів вирізняються два рядки:

О коло, локон лих
у голих ніг і мхів твоїх, —

позначені неприхованою чуттєвістю.

У вірші «Імобе з Галаму» (з «Негрського циклу», 1924) поет змальовує бамбулу (весняний негрський танок) і вражаючий «грудей жіночих чорний чад».

Згодом вірш М.Бажана одягнеться в строгі шати сонета («Я не фанатик сонета. Просто я люблю добрий вірш», — ніби виправдовуючись перед побратимами-футуристами, зізнається в 1927 році поет): його улюблені слова-раритети гармонійно поєднаються зі старовинною віршовою формою. Це й будуть такі шедеври, як «Любисток» та «Розмай-зілля», де на тлі вишуканої барвистої словесної плахти вирізнятимуться своєю достовірністю й точністю і «рожевий слід... на грудях», і роздерті «прикрас плетіння». Не менш вражаючим є й Бажанів вірш «Ніч полонянок».

І все ж інтимна лірика не стане домінуючою в творчості М.Бажана. Більше того, у «Брамі» (1928) архітектурний стиль бароко буде уподібнено до «шпетних ігрищ» та оргій бундючних і хтивих гетьманят, а в «Фокстроті» (1928) джазову композицію описано як стенограму «коректної хіті».

Після смерті поета в його архіві було виявлено ряд творів, які прикрасили б будь-яку збірку інтимної лірики. М.Бажан писав вірші про кохання, однак не публікував їх, не бажаючи, очевидно, оприлюднювати рядки про любов, про долоні, які пахнуть парфумами коханої, злитими нею на руки чоловіка.

Звичайно, поет мав на це повне право. Наш же обов'язок — нагадати читачам про ті рядки в його творчості, які не перестають вражати глибиною почуття та високою майстерністю його відтворення.

* * *

Мене зелених ніг,
тіл тюль люля хміль.
О, хто зазирає ввечері на зорі
в хвиль сльотну толь?

Маг гамм втом —
гілля хили чоло.
Лягай, гаї лагун
на килим, легінь лон.

О коло, локон лих
у голих ніг і мхів твоїх.
Не келих хилить літо то —
а плахту,
не конопель стон —
жах туг —
тінь туг.
Коло плеса оплетене тло
навкруг.
Плахта там.

[1923]

РОЗМАЙ-ЗІЛЛЯ

III

Кінчається ночей вільготних
половіння,
І круглих зір достиг багатий
урожай.
В чарованих гаях ти, дівчино,
чекай
Собі ядерного і чистого насіння.
Мов келих пінявий, проллялось
через край
Ярких, жаждивих снів солодке
шумовиння.
Роздерла на собі своїх прикрас
плетіння
І гостю зайшлому докинула
розмай.
Віддала всю любов забрати в ярий
свид,
Упавши на моріг, розкривши
плідні чресла,
На запашній землі п'ючи росу і піт.
А потім підвелась, пішла, і їй услід
Покірлива луна, мов марний дар,
понесла
Прощальний тихий клич
і дальній стук копит.

1926

Лоренцо Бартоліні. НІМФА, ЯКУ ВЖАЛИВ СКОРПІОН. Мармур

Бартоліні Лоренцо

(1777—1850)

Італійський скульптор, представник пізнього класицизму. Проте, віддаючи данину закликам «вивчати античні зразки, щоби виправляти вади природи», він висунув гасло: «вивчати природу — і потім створювати ідеал краси». Так чи інакше, Бартоліні створив цілий ряд скульптур такої досконалої довершеності, що вони викликають захоплення глядачів уже впродовж двох століть. Серед найвідоміших — «Німфа, яку вжалив скорпіон», «Хлопчик-виноградар», «Покора» та деякі інші.

Болеро

— іспанський парний танець з яскравим ритмом. Має надзвичайно пристрасний і збуджуючий характер. В Іспанії його виконують у супроводі гітари та кастаньєт.

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ

КИЇВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВА

продовжує зимовий набір студентів на перший курс денної, заочної та екстернатної форм навчання зі спеціальностей:

7.020101 «КУЛЬТУРОЛОГІЯ»

(спеціалізації: менеджер культурно-дозвіллєвої діяльності, менеджер шоу-бізнесу, спеціаліст з правових питань соціально-культурної сфери, менеджер міжнародного туризму, соціолог культури, викладач теорії та історії культури, викладач історико-етнокультурологічних дисциплін).

7.020102 «БІБЛІОТЕКОЗНАВСТВО І БІБЛІОГРАФІЯ»

(спеціалізації: бібліотекар-бібліограф публічних бібліотек, бібліотекар-бібліограф дитячих та юнацьких бібліотек, бібліотекар-бібліограф спеціальних наукових бібліотек, книгознавець-бібліограф спеціальних наукових бібліотек, бібліотекар-бібліограф шкільних бібліотек, менеджер бібліотечно-інформаційних систем).

7.020103 «МУЗЕЙНА СПРАВА І ОХОРОНА ПАМ'ЯТОК ІСТОРІЇ ТА КУЛЬТУРИ»

(кваліфікація: історик-музеєзнавець).

7.920104 «НАРОДНА ХУДОЖНЯ ТВОРЧІСТЬ»

(спеціалізації: народне театральне мистецтво — кваліфікації: керівник народного театрального колективу; режисер театралізованих свят і обрядів; режисер естради; режисер телебачення, звукорежисер, оператор телебачення, телекоментатор та ведучий телепередач, менеджер-продюсер телебачення, викладач фахових дисциплін; народне хореографічне мистецтво (кваліфікація: керівник ансамблю народного танцю); сучасна та бальна хореографія (кваліфікації: керівник колективу бального танцю; керівник колективу сучасного танцю, викладач фахових дисциплін); народне пісенне мистецтво (кваліфікації: керівник академічного та народного хору, керівник фольклорного ансамблю, виконавець народних пісень, викладач фахових дисциплін); народне інструментальне мистецтво (кваліфікації: керівник оркестру народних інструментів, керівник капели бандуристів, керівник духового оркестру, керівник естрадного ансамблю, викладач фахових дисциплін).

7.020105 «ДОКУМЕНТОЗНАВСТВО ТА ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ»

(спеціалізації: документознавець-менеджер органів державної влади і управління, документознавець-референт органів наукової інформації, документознавець-архівіст, менеджер інформаційної діяльності, документознавець-перекладач спеціальних документів, менеджер патентно-ліцензійної діяльності).

7.050203 «МЕНЕДЖМЕНТ У НЕВИРОБНИЧІЙ СФЕРІ»

(кваліфікації: менеджер-економіст соціально-культурної сфери, спеціаліст по зв'язках з громадськістю, («public relations»), спеціаліст з інформаційного менеджменту, спеціаліст з маркетингового менеджменту).

Університет має сертифікат № 110059
найвищого IV рівня акредитації.
Ліцензія № 111306.

Адреса університету: 252042, Київ, вул.Чигоріна, 20.
ПРИЙМАЛЬНА КОМІСІЯ ПРАЦЮЄ БЕЗ ВИХІДНИХ з 9.00 до 18.00.

Телефони: (044) 295-44-03, 295-85-27
тел./факс 295-43-86

Менеджер культури

ГАЛЕРЕЯ

ХУДОЖНИК З ЧЕ

СТАС ЛІШАНСЬКИЙ відомий нашим читачам як один із авторів мистецької рубрики «Галерея». А тим часом він — цікавий художник-концептуаліст, сміливий і талановитий експериментатор. Тому сьогодні мова про самого Стаса, його творчість.

— КОЖЕН ХУДОЖНИК МАЄ ПЕВНІ ОСОБИСТІ МОТИВИ У МИСТЕЦТВІ. ЯКОЮ МІРОЮ ТВОЄ ПРИВАТНЕ ЖИТТЯ ВПЛИВАЄ НА ПРОЦЕС ТВОРЕННЯ КАРТИН?

— Творчість і особисте життя нерозривні. Зміни у стосунках з оточенням корегують творчість як на свідомому, так і на підсвідомому рівні. Інакше й бути не може. Якщо художник не пропускає життя через себе, він перетворюється на спекулянта.

— ДЕЯКІ ТВОЇ РОБОТИ ПРОНИЗАНІ ЕРОТИЗМОМ, ІНШІ АБСОЛЮТНО АСЕКСУАЛЬНІ. ЯК ТИ СТАВИШСЯ ДО СЕКСУАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, ХВИЛІ ЯКОЇ ЗДІЙНЯЛИСЯ У ШІСТДЕСЯТІ РОКИ НА ЗАХОДІ І, НАРЕШТІ, ДОКОТИЛИСЯ ДО НАС?

— Нормальне, надихаюче явище, хоча і страждає на «дитячу хворобу лівизни». Що ж до моїх робіт... Розумієш, це моя реакція на зовнішні подразники. Коли я у черговий раз усвідомлюю, в яких умовах ми нині змушені жити, я стаю фригідним. Та коли помічаю, що навіть у періоди недоїдання люди умудряються цікавитись одне одним не лише гастрономічно, — дух мій постає з попелу.

— НАСКІЛЬКИ Я РОЗУМІЮ, ТВОЇ РОБОТИ МАЮТЬ КІЛЬКА ПЛАНІВ. НА ОДНОМУ— БУТТЯ ЛЮДИНИ ВЗАГАЛІ. НА ІНШОМУ — ЗАВДАННЯ ЗВУЖЕНЕ ДО КОНКРЕТНИХ СТОСУНКІВ МІЖ СТАТЯМИ. ОТОЖ СКАЖИ: СУТО ЕРОТИЧНІ СЮЖЕТИ Є КОМЕРЦІЙНИМИ, ТОБТО РОЗРАХОВАНИМИ НА ІНТЕРЕС, ЧИ ЦЕ ТВОЯ МАНЕРА САМОВИРАЖЕННЯ?

— Інтерес до кохання чи триразового харчування як такий не може бути кон'юнктурним. Та й чи варто відмовлятися від теми лише тому, що вона стала сумнопопулярною і з'явилася загроза звинувачення в кон'юнктурі? Як рядовий член соціуму я просто більш вільно виражаю його інтереси. Якщо я роблю це добре, виходить Твір. Якщо погано — неминуче виникає розмова про кон'юнктуру. Але це вже тема особистого таланту.

— ЯКОЮ МІРОЮ ТИ ЗАЦІКАВЛЕНИЙ У ПОДАЛЬШІЙ ДОЛІ КАРТИН? ЧИ ТОБІ БАЙДУЖЕ, У ЧИЇ РУКИ ВОНИ ПОТРАПЛЯТЬ?

— Ні, звичайно. Але тут слід вести мову

ТВЕРТОГО РИМА

про проблему батьків і дітей. Навряд чи, приміром, моя дочка питатиме в мене, як і з ким їй жити. Моя думка щось для неї, сподіваюсь, важитиме, але остаточне рішення буде за нею. Так і з картинами. Хочеться, щоб кожна потрапила до хороших рук. Але ж якщо робота добра, то й вона здатна вплинути на ці руки, і вони стануть трішки кращими... Окрім того, моя сім'я дотримується суворого правила: їсти щодня і, бажано, тричі. Так що доводиться шукати можливості поєднання ідеалізму з конформізмом.

— НИНІ ТИ ЖИВЕШ І ПРАЦЮЄШ У КИЄВІ. АЛЕ Я ЗНАЮ, ЩО ТРИВАЛИЙ ЧАС ТИ БУВ ТІСНО ПОВ'ЯЗАНИЙ З МОСКВОЮ, ЇЇ КУЛЬТУРНИМ ЖИТТЯМ. ЩО ТИ ТАМ РОБИВ, ЧОГО ДОСЯГ?

— Почалося з того, що я у 1985 році вступив на постановочний факультет студії МХАТу. Відтоді, по суті, займаюся живописом. Працюючи у творчому об'єднанні «Інкубатор Живопису», брав участь у різних акціях і виставках московського андерграунду. Член «бульдозерної» спілки художників «Мала Грузинська», член Міжнародної Федерації художників і графіків при ЮНЕСКО. Характер нордичний, стійкий... Вибач, захопився.

— НАСКІЛЬКИ ТИ ІНТЕГРУВАВСЯ В АРТ-ПРОЦЕС У КИЄВІ? МАЮ НА УВАЗІ ПЕВНУ КЛАНОВІСТЬ ГРУП ХУДОЖНИКІВ І ГАЛЕРЕЙ, КОЛИ ОДНА ГАЛЕРЕЯ ПОКАЗУЄ ТЕ, ЩО НЕ ПОКАЗУЄ ДРУГА, А ТРЕТЯ ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ПЕРШИХ ДВОХ. І ЩО Б ТИ ХОТІВ ПОБАЖАТИ, ЯК ХУДОЖНИК, КИЇВСЬКОМУ МИСТЕЦЬКОМУ СВІТОВІ?

— Що може ембріон побажати власній матері? Напевне, аби вона його успішно вивела на світ. Щодо кланoвості... У мистецтві так не можна: «комуністи — ліворуч, демократи — праворуч», — а ті й розійшлися, підводячи під це філософські бази. Визначити, хто до чого належить,— то справа мистецтвознавців. Мене, припустімо, постійно кидає в різні боки. Сьогодні захопило одне, завтра — інше. Манера письма, відповідно, теж змінюється. А інтегруватися мені спеціально не довелося. Я тут народився і півжиття прожив. У творчості моїй можна знайти й інтернаціональні риси, й українські. Але я не певен, що, з погляду мистецтва, принципово важливо, де народився художник — у Третьому Римі чи у Четвертому. ♥

Інтерв'ю провів
ОЛЕКСАНДР ЄВТУШЕНКО

- Та, Ким Я Не Народився. 1996. Полотно, олія. 80x60
- Він Та Вона. 1995. Полотно, олія. 80x60
- З Життя Членистоногих. 1995. Полотно, олія. 70x100
- Народження Світу. 1996. Полотно, олія. 70x100
- Танок На Траві. 1994. Полотно, олія. 60x60
- Хто Ти? 1997. Полотно, олія. 127x70
- Сон. 1995. Полотно, олія. 80x60

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

Передплачуйте і читайте журнали «Лель» і «Лель-ревю»!

Протягом 1998 року ви прочитаєте:

- повість Михайла Молявка «Світ незабутніх предків» — про сексуальні звичаї дохристиянської України;
- нові історії з «Пасіки Діда Андрія» та з «Алькова Ігоря Ченича»;
- «Як звести з розуму коханця» — поради жінкам на кожен день;
- подальші випуски «Енциклопедії світової еротики»;
- продовження циклу «Перша шлюбна ніч»;
- нові переклади із скарбниці світової еротичної прози та поезії;
- багато інших унікальних матеріалів.

Передплатний індекс «Леля» — 74283.

Передплатний індекс «Леля-ревю» — 74288.

«ЛЕЛЬ» і «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» — журнали, яких нам усім не вистачає.